

SEDMA SEDNICA
DRUGOG REDOVNOG ZASEDANJA
(Drugi dan rada)
23. decembar 2016. godine

(Sednica je počela u 10.05 časova. Predsedava Maja Gojković, predsednik Narodne skupštine.)

*
* *

PREDSEDNIK: Poštovane dame i gospodo narodni poslanici, nastavljamo rad Sedme sednice Drugog redovnog zasedanja Narodne skupštine Republike Srbije u 2016. godini.

Na osnovu službene evidencije o prisutnosti narodnih poslanika, konstatujem da sednici prisustvuje 55 prijavljenih poslanika.

Radi utvrđivanja broja poslanika prisutnih u sali, molim da ubacite svoje kartice u poslaničke jedinice.

Konstatujem da je primenom elektronskog sistema za glasanje utvrđeno da je u sali prisutno 88 narodnih poslanika i da možemo da nastavimo rad.

Sprečeni su da sednici prisustvuju, i to su se prijavila samo dva narodna poslanika: Milisav Petronijević i Đorđe Komlenski; ostali su verovatno tu.

Nastavljamo rad.

Prelazimo na tačke 1–27 dnevnog reda:

1. PREDLOG ZAKONA O IZMENAMA I DOPUNAMA ZAKONA O SISTEMU PLATA ZAPOSLENIH U JAVNOM SEKTORU;

2. PREDLOG ZAKONA O IZMENI ZAKONA O JAVNIM MEDIJSKIM SERVISIMA;

3. PREDLOG ZAKONA O IZMENI ZAKONA O PRIVREMENOM UREĐIVANJU NAČINA NAPLATE TAKSE ZA JAVNI MEDIJSKI SERVIS;

4. PREDLOG ZAKONA O IZMENI ZAKONA O UREĐENJU SUDOVA;

5. PREDLOG ZAKONA O IZMENAMA I DOPUNAMA ZAKONA O TRŽIŠTU KAPITALA;

6. PREDLOG ZAKONA O IZMENAMA I DOPUNAMA ZAKONA O PREUZIMANJU AKCIONARSKIH DRUŠTAVA;

7. PREDLOG ZAKONA O IZMENI I DOPUNI ZAKONA O JAVNOJ SVOJINI;

8. PREDLOG ZAKONA O IZMENAMA I DOPUNAMA ZAKONA O AKCIZAMA;

9. PREDLOG ZAKONA O IZMENAMA I DOPUNAMA ZAKONA O POREZU NA DODATU VREDNOST;

10. PREDLOG ZAKONA O IZMENAMA I DOPUNAMA ZAKONA O PORESKOM POSTUPKU I PORESKOJ ADMINI-STRACIJI;

11. PREDLOG ZAKONA O PREUZIMANJU OBAVEZA AD ZA PROIZVODNJU PETROHEMIJSKIH PROIZVODA, SIROVINA I HEMIKALIJA HIP PETROHEMIJA, PANČEVO, PREMA PD NAFTNA INDUSTRIJA SRBIJE AD NOVI SAD I PRETVARANJU TIH OBAVEZA U JAVNI DUG REPUBLIKE SRBIJE;

12. PREDLOG ZAKONA O IZMENAMA I DOPUNAMA CARINSKOG ZAKONA;

13. PREDLOG ZAKONA O PROCENITELJIMA VREDNOSTI NEPOKRETNOSTI;

14. PREDLOG ZAKONA O IZMENAMA I DOPUNI ZAKONA O REGULISANJU JAVNOG DUGA SR JUGOSLAVIJE PO OSNOVU DEVIZNE ŠTEDNJE GRAĐANA;

15. PREDLOG ZAKONA O REGULISANJU JAVNOG DUGA REPUBLIKE SRBIJE PO OSNOVU NEISPLAĆENE DEVIZNE ŠTEDNJE GRAĐANA POLOŽENE KOD BANAKA ČIJE JE SEDIŠTE NA TERITORIJI REPUBLIKE SRBIJE I NJIHOVIM FILIJALAMA NA TERITORIJAMA BIVŠIH REPUBLIKA SFRJ;

16. PREDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU UGOVORA O ZAJMU ZA KREDIT ZA POVLAŠĆENOG KUPCA ZA PROJEKAT IZGRADNJE AUTO-PUTA E-763 (DEONICA SURČIN-OBRENOVAC) IZMEĐU VLADE REPUBLIKE SRBIJE, KOJU PREDSTAVLJA MINISTARSTVO FINANSIJA, KAO ZAJMOPRIMCA I KINESKE EXPORT-IMPORT BANKE, KAO ZAJMODAVCA;

17. PREDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU SPORAZUMA O ZAJMU (DODATNO FINANSIRANJE ZA PROJEKAT AUTO-PUT KORIDOR 10) IZMEĐU REPUBLIKE SRBIJE I MEĐUNARODNE BANKE ZA OBNOVU I RAZVOJ;

18. PREDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU SPORAZUMA O ZAJMU (DRUGI PROGRAMSKI ZAJAM ZA RAZVOJ I RESTRUKTURIRANJE DRŽAVNIH PREDUZEĆA) IZMEĐU REPUBLIKE SRBIJE I MEĐUNARODNE BANKE ZA OBNOVU I RAZVOJ;

19. PREDLOG AUTENTIČNOG TUMAČENJA ODREDAVA ČLANA 1, ČLANA 5. STAV 1. I ČLANA 53. ST. 1. I 2. ZAKONA O EKSPROPRIJACIJI („SLUŽBENI GLASNIK RS“, BR. 53/95, 23/01-SUS, 20/09 I 55/13-US);

20. PREDLOG AUTENTIČNOG TUMAČENJA ODREDBE ČLANA 48. ZAKONA O IZVRŠENJU I OBEZBEĐENJU („SLUŽBENI GLASNIK RS“, BROJ 106/15);

21. PREDLOG ODLUKE O PRESTANKU FUNKCIJE JAVNOG TUŽIOCA U OSNOVNOM JAVNOM TUŽILAŠTVU U TRSTENIKU;

22. PREDLOG ODLUKE O IZBORU ČLANA SAVETA GUVERNERA NARODNE BANKE SRBIJE;

23. PREDLOG ODLUKE O IZBORU DVA ČLANA REPUBLIČKE KOMISIJE ZA ZAŠTITU PRAVA U POSTUPCIMA JAVNIH NABAVKI;

24. IZBOR ČLANA SAVETA KOMISIJE ZA ZAŠTITU KONKURENCIJE SA LISTE KANDIDATA KOJU JE PODNEO ODBOR ZA PRIVREDU, REGIONALNI RAZVOJ, TRGOVINU, TURIZAM I ENERGETIKU;

25. IZBOR ČLANOVA SAVETA REGULATORNOG TELA ZA ELEKTRONSKE MEDIJE SA LISTA KANDIDATA KOJE SU PODNELI OVLAŠĆENI PREDLAGAČI: UDRUŽENJA ČIJI SU CILJEVI OSTVARIVANJE SLOBODE IZRAŽAVANJA I ZAŠTITA DECE I UNIVERZITETI AKREDITOVANI U REPUBLICI SRBIJI;

26. IZBOR ČLANA ODBORA AGENCIJE ZA BORBU PROTIV KORUPCIJE SA LISTE KANDIDATA KOJU JE PODNEO ODBOR ZA ADMINISTRATIVNO-BUDŽETSKA I MANDATNO-IMUNITETSKA PITANJA;

27. PREDLOG ODLUKE O IZMENAMA ODLUKE O IZBORU ČLANOVA I ZAMENIKA ČLANOVA ODBORA NARODNE SKUPŠTINE REPUBLIKE SRBIJE (zajednički načelni i jedinstveni pretres).

Juče smo čuli ovlašćene predstavnike predlagača.

Da li predsednici, odnosno ovlašćeni predstavnici žele reč? (Da.)

Narodni poslanik Goran Ćirić. Izvolite.

GORAN ĆIRIĆ: Poštovana predsednice Parlamenta, poštovane gospođe i gospodo ministri, kolegice i kolege, evo opet imamo saziv za 24 sata, sa 27 tačaka dnevnog reda. Jasno je da vreme ovlašćenih predstavnika od 20 minuta dozvoljava 40 sekundi po svakom zakonu. Dakle, nije moguće razgovarati o svakom zakonu niti govoriti o detaljima, što nama pokazuje da zaista nije bilo spremnosti da zajedno radimo na, eventualnom, poboljšanju predloženih zakonskih predloga.

Siguran sam da se i mnogi od vas slažu sa tim da to nije dobar pristup i da ste vi u ovim klupama onako kako mi sedimo ovde verovatno ne biste bili zadovoljni da na takav način dobijete priliku da analizirate sve ove

zakone i date doprinos u ovoj raspravi. Ali to nije prvi put i ja ću ovde stati o primedbama na proceduralne stvari, ali mislim da nisu samo proceduralne, nego zaista i suštinske, to je pitanje poštovanja Parlamenta i želje da zajedno donosimo neka rešenja koja će popraviti moguće stvari.

Zato ću govoriti o grupama zakona ne ulazeći u njih pojedinačno i možda ću dva zakona detaljnije obrazložiti, zavisi od vremena.

Jedna grupa zakona se odnosi na odlaganje primene zakona, i ja ću pročitati o kojim se zakonima radi, pre svega odlaganje rokova primene. Oko rokova smo se ovde zajedno dogovorili i Vlada je nama svojim predlogom zakona predložila te rokove. Mi smo poverovali u efikasnost da će oni biti realizovani i većina je izglasala te zakone prihvatajući upravo te predloge, a sada dobijamo nazad četiri ili pet zakona gde se traži odlaganje primene tih zakona.

Pre tri godine raspravljali smo o Zakonu o javnoj svojini, jednom od suštinskih zakona iz seta zakona koji moraju da uredi svojinske odnose u Republici Srbiji i tada smo govorili, ako nije bilo spremnosti niti kapaciteta, pre svega lokalnih samouprava, javnih preduzeća, AP, da do kraja primene usvojene zakone, a podsetiću vas, negde 20. septembra 2011. godine usvojen je Zakon o javnoj svojini, sa rokom od tri godine primene, kasnije smo posle tri godine, 2014, usvajali produženje tog roka, i evo sada smo ponovo na poziciji da usvajamo novo produženje roka istog zakona – šta nam to govori u suštini.

O tome smo razgovarali na Odboru za budžet i finansije i sa gospođom ministarkom Brnabić, a to je, da li je Vlada odgovorna za neefikasnost lokalnih samouprava koje ne uspevaju da sprovedu ono što je neophodno da bismo onda primenili na pravi način i zakone koje smo usvojili, a evo, većina je i juče usvojila neke od zakona, kao na primer Zakon o privatno-javnom partnerstvu, koncesijama, o komunalnim sistemima, a kako ćemo ući u privatna-javna partnerstva u komunalnim sistemima na nivou lokalnih samouprava ili dati te sisteme na koncesiju ako ne znamo šta je kapital i šta je vlasništvo tih istih lokalnih samouprava i javnih preduzeća. A sada raspravljamo o tome da odložimo dalje, za godinu dana, rok za primenu ovog zakona.

Podsetiću vas, o tome smo razgovarali i 2012. godine, ova većina je pobedila na izborima, dobila priliku da vodi Republiku Srbiju, tada je bilo čuveno upodobljavanje lokalnih samouprava i koalicija sa centralnim nivoom vlasti, uz obrazloženje da će to biti mnogo efikasnije, da će to biti sinhronizovani rad i lokalnih samouprava i Vlade Republike Srbije. To se uradilo u mnogim lokalnim samoupravama, negde zaista na legitiman način sa velikom podrškom, ali negde te podrške nije bilo, nego je to bilo formirano i od drugih koalicija i ljudi koji su dobili podršku sa lokala, ali su na silu promenjene takve koalicije na lokalom nivou.

Sada govorim o toj odgovornosti, pa da, odgovornost ove većine je od 2012. godine, a evo sad ulazimo u 2017. godinu, o mogućnosti da se za tih četiri i po godine primene ovi zakoni. A ta odgovornost je i na ovoj vladi,

odgovornost je i na ljudima koji vode lokalne samouprave, na koalicijama i pre svega političkim koalicijama koje na taj način rade.

Šta još ovo nama govori? Da li smo spremni da nastavimo proces reformi u Republici Srbiji kada imamo odlaganje Zakona o javnoj svojini koji dotiče lokalne samouprave tamo gde se odvija realni život i tamo gde treba obezbediti sve komunalne potrebe ljudi, čistu pijaću vodu i snabdevanje toplotnom energijom i tretman čvrstog otpada, kao i mnoge druge stvari, i predškolske ustanove i škole, a da nismo napravili iskorak za ove četiri i po godine ka mogućnosti da podstaknemo lokalni ekonomski razvoj i mnogo pouzdanije izvore prihoda za lokalne samouprave, što je bila tendencija donošenja ovih zakona.

Mi sada ovde sedimo, raspravljamo o mnogim zakonima koji mogu da budu dobri, odlični ili manje dobri, ili loši, ali šta nam vredi ako, evo, četiri i po godine nema realizacije ijednog ovakvog zakona? Na šta se svodi? Urediti na pravi način te registre, znam da su nekompatibilni u mnogim opštinama i gradovima, treba ih centralizovati, jer su tehnologija i informacione komunikacije toliko napredovale da je to za četiri i po godine bilo moguće uraditi. Dakle, to je jedna od oblasti.

Druga oblast je, evo, primena Zakona o izmenama i dopunama Zakona o sistemu plata zaposlenih u javnom sektoru, drugi je Zakon o javnim medijskim servisima, pa Predlog zakona o izmeni Zakona o privremenom uređenju načina naplate takse za javni medijski servis, zatim, Predlog zakona o uređenju sudova. Imamo različite oblasti, recimo, pravosuđe – nedovoljno efikasno, i pitanje, pošto resorna ministarka nije prisutna, da li ovde ispunjavamo agendu koja je potrebna zbog otvaranja Poglavlja 23, i da li ovo odlaganje utiče na naš efikasni put ka integracijama u EU? U vezi toga ovde smo se u većini složili.

Odlazu se mnoge reforme, mnogi zakoni, i očigledna je jedna stvar, ja mislim da je svima nama jasno, sa setom ovih zakona mi smo sigurni, dakle, Poslanički klub DS, da je ovo set predizbornih zakona i da ćemo naredne godine imati ne samo predsedničke, nego i parlamentarne izbore, jer se svi teški reformski potezi koje je trebalo povući od prvog 1. januara 2017. godine odlazu za 1. januar 2018. godine, ili za sredinu godine, baš upravo posle najavljenog termina predsedničkih i parlamentarnih izbora. Jer, nije sada popularno prekršiti obećanje predsednika Vlade koji je rekao da će ukinuti pretplatu na RTS, od 500 dinara, a sada vraćati tu taksu, pa ćemo produžiti neko hibridno rešenje koje u ovom trenutku imamo i napraviti održivi način i sistem finansiranja Javnog servisa, da zato odlažemo i reforme oko javne svojine, oko javnih preduzeća i ja mislim da je svima nama jasno.

Ali, ta privremenost u suštini ima dve tačke koje definišu privremenost. To je početak pripreme i primene, i kraj te privremenosti, je l' tako, termin kada se ona završava. Šta imamo kao primer? Pa imamo stalno odlaganje onog termina kada ona prestaje. Znači više nije privremeno. Mi stvarno ulazimo

u neka rešenja koja nisu privremena, jer očigledno ovo sada postaju trajna rešenja. Matematički gledano, imamo početak i imamo poluupravu, koja nema taj kraj i koja ide unedogled u vremenskom smislu. To isto važi i za ovaj zakon o privremenom smanjivanju plata i penzija. Pa nema privremenog smanjivanja plata i penzija, kao i kod ovih zakona gde potvrđujemo da sve veći broj zakona dobija kao predlog i rešenje, dopune i izmene – produžava se rok.

To neće doprineti nikakvoj efikasnosti. I sami ste svesni i razgovarali smo o tome. Stalno produženje rokova, evo, recimo, gradonačelnicima, predsednicima opština, gradskim i opštinskim većnicima je poruka – pa dobro, nema nikakvih posledica, može da se produži. To imamo kao poruku u ova dva ciklusa najpre – produženja za tri godine, pa evo sada još za godinu dana. Toliko o ovom setu zakona.

Druga karakteristika svih ovih zakona koji su predloženi je novo zaduženje, novi zajmovi, podizanje nivoa javnog duga. Ja ću poći od, ministar Vujović nije tu, ali državni sekretar je tu i nadam se da ću dobiti odgovor, toga da smo svi u javnosti juče čuli zvaničan podatak da je javni dug za novembar 24,71 milijarde evra, što iznosi 72,4% BDP-a. Nikada, i o tome smo razgovarali kod usvajanja budžeta, ili vrlo retko čujemo apsolutne iznose BDP-a Republike Srbije. Lako je izvesti koliki je BDP iz ova dva podatka, znači – 34 milijarde evra ili 34,1 milijarda za 2016. godinu.

Zbog čega govorim o ovome? Ako imamo projekciju od 3% rasta za 2017. godinu, to je oko jedna milijarda, neka bude 1,1, manje je od toga, znači da u narednoj godini, u 2017. godini očekujemo iz ovih podataka 35,1 milijardi BDP u Republici Srbiji.

Mi smo ovde glasali za budžet za 2017. godinu sa projekcijom od četiri hiljade i 400 milijardi dinara i stalno se govorilo o toj cifri, kada pretvorite to u evre, to je 35,7 milijardi po aktuelnom kursu, znači, negde između 35,7 milijardi i 35,1 milijardi, postoji samo 0,6 nečega, a to je 0,6 milijardi, a to je 600 miliona evra. Onda se postavlja pitanje koliko su onda realne projekcije budžeta i svega onoga o čemu smo odlučivali pre par nedelja.

Dug „Petrohemije“ od 105.000.000 evra, koji se pretvara u javni dug, povećava upravo ovaj dug od 24,7 na 24,8. Zaduženja, i opet serija predizbornih predloga zakona, oko izgradnje puteva. Lepo je graditi puteve, ali smo predlagali i razgovarali o odgovornosti svih nas. Dajte nam predlog mera na koji način ćemo upravljati javnim dugom, jer je zakonska obaveza Vlade po Zakonu o budžetskom sistemu da kod svakog usvajanja budžeta predloži i set mera oko saniranja visine javnog duga, onoga što je iznad 45% učešća u BDP-u.

Mi sada bez tih konkretnih predloga i bez te analize donosimo nove zakone po kojima, u stvari, podižemo javni dug za nekih verovatno oko 500.000.000 evra.

Dakle, mislim da je potreban viši nivo odgovornosti. Možda ćete vi imati odgovore na ova pitanja, ali da bismo dobili prave odgovore, mislim da je bilo potrebno i više vremena i više razgovora o svakom od ovih zakona.

I ono što je zanimljivo i što je veliki deo javnosti u Srbiji zaboravio, posebno mladi ljudi, jeste nešto što nas podseća na devedesete godine, pošto ovde negde imamo granicu – od dvehiljadite su došle neke demokrate, neki ljudi koji su upropastili do tada tako sjajno uređenu državu, i stalno se emituje ta vrsta poruke u ovoj skupštini, mi imamo set zakona u kojima sada saniramo i pretvaramo u javni dug samo deo obaveza za staru deviznu štednju. Zaboravili smo na taj termin. Imate staru deviznu štednju i imate novu deviznu štednju. Ono što je stara devizna štednja više nije vaše.

Zamislite državu u kojoj radite čitav vek, štedite, verujete u svoju državu, verujete u svoj bankarski sistem, položite svoju štednju, i onda vam ta ista država sutradan, kad se probudite ujutru, kaže – e, to što ste imali, to više nije na raspolaganju; to je stara devizna štednja i ne možete da podignete i raspoložete svojim novcem.

Govorim o tome jer evo posledica koje nas uvode u stalne rasprave te vrste. Jasno je, ovo treba rešiti i ovo je počela da rešava vlada predsednika Vlade Zorana Đinđića 2002. godine, kada je donesen Zakon o vraćanju stare devizne štednje u periodu do 2016. godine. Ja nisam čuo ni od koga od vas, nadam se da ću ovde čuti, reči – bravo za ovaj potez, jer ste ispravili jednu veliku nepravdu koja je užasna po čitavu Srbiju, a posebno po građane koji su izgubili svoj novac, koji nisu mogli da dođu do svog novca, ali i velikim delom izgubljeno je poverenje čitave poslovne zajednice.

To su užasne posledice. Sada ih lečimo. Treba ih izlečiti, treba nastaviti, procenjeno je na oko 200.000.000 evra, plus nekih 80.000.000 evra stranim državljanima koji su ostali bez svoje devizne štednje u ekspoziturama banaka koje su imale sedišta u Republici Srbiji.

Mislím da iz ovih zakona možemo da vidimo, i važno je podsetiti se, zbog čega imamo problema sa našim budžetom i sa realizacijom tog budžeta. Kada je upropašćen PIO fond? Kada smo ušli u te probleme i šta nam je donelo upravo takvo vođenje države i 4.200.000.000 devizne štednje koja se pretvara u javni dug od 1992. do 2002. godine, sa posledicama koje se leče, evo do danas, do kraja 2016. godine, sa ovom sednicom, i gde ispravljamo sve te stvari koje se najčešće pripisuju onima koji su od 2000. godine preuzeli odgovornost za ovu državu?

Zato mislim da je mnogo važno da ovde, ne tražeći stalno alibi, ova vlada i ova skupštinska većina preuzmu odgovornost i jasno kažu – da, neefikasni su nam sistemi koji ne mogu da primene zakone koje smo ovde usvajali, imamo nedovoljno kapaciteta, a ja vam tvrdim da je najvećim delom razlog tih nedovoljnih kapaciteta upravo prekrajanje najčešće volje onih koji su, pre svega, 2012. godine glasali na tim lokalnim izborima. Neka vrsta kontinuiteta mora da se obezbedi, pre svega u institucijama. Ne govorim o političkom kontinuitetu, govorim o snazi institucija koje će imati dovoljno mogućnosti, dovoljno intelektualne snage da realizuju ove zakone.

Još jednom kažem, možemo da donosimo sjajne zakone, ali očigledno je i pokazuje se da imamo hroničan pad, zabrinjavajući pad kapaciteta institucija na svakom nivou. Mislim da treba razgovarati o traženju rešenja. Još jednom kažem, obeležje ove sednice je 27 zakona koje treba obraditi za 24 sata, set zakona koji govore odlažemo primenu zakona koje smo ovde usvojili, sa poverenjem u predlagača, a to je Vlada Republike Srbije, da će ispuniti te rokove, a mi digli ruke za te zakone, i očigledna je nespремnost kao i nedovoljni kapaciteti da se to realizuje. I treće, podizanje javnog duga i dalje. Od 2012. godine javni dug iz maja meseca, 15.000.000.000 evra, raste. Evo ponovo se vraća. Pao je u nekom trenutku pa narastao do 25.000.000.000, pa u nekom trenutku na 24.200.000.000. Sada je sa zvaničnim podatkom na 24.710.000.000, a sa ovim novim zakonima, koji će se verovatno izglasati u toku ove nedelje imamo rast javnog duga koji će ponovo premašiti 25.000.000.000 milijardi dinara.

Kada govorimo o budućnosti naše dece, o tome na koji način odlučujemo u ovoj skupštinskoj sali, brinući o tome da li trošimo budućnost naše dece ili ne, da li smo odgovorni za ove poteze, mislim da je važno reći upravo tu poruku, imate prava, ja vam to kažem, da u jednom trenutku kažete – da, mi smo odgovorni, nisu odgovorne one tamo prethodne vlasti, ili da kažete – e, ona prethodna vlast je 1992. godine ukinula staru deviznu štednju i onemogućila ljude da primaju ono što su zarađivali godinama, a znate i sami ko je tada činio koaliciju i ko je činio vlast u Srbiji.

PREDSEDNIK: Hvala. Potrošili ste vreme. Zahvaljujem.

Reč imaju Branislav Nedimović i Aleksandra Tomić, kao ovlašćeni.

BRANISLAV NEDIMOVIĆ: Poštovana gospođo predsedavajuća, poštovani poslanici, pre svega zbog javnosti moramo reći nekoliko činjenica koje se tiču budžeta, a vezane su za informacije koje su malopre navedene.

Mislim da je jako važno razlikovati nominalni rast od realnog rasta. Nominalni rast koji je uključen u budžet za 2017. godinu predviđa realan rast koji je ostvaren i koji je rast, u stvari, BDP u odnosu na 2,8%, koliko je on iznosio za 2016. godinu, ali je isto tako jako važno ukalkulisati stopu inflacije.

To je upravo ono o čemu ste vi pričali. Onih 600.000.000, kažete da fali, pa to je to. Kroz to je ukalkulisan nominalan rast – jednako je realan rast, plus inflacija. To je sve inkorporirano u budžet za 2017. godinu i mislim da je jako važno zbog javnosti da se zna da je ovaj budžet za 2017. godinu, koji je usvojen pre nekoliko dana, i od strane Fiskalnog saveta i od strane MMF ocenjen kao dobar i numeričke cifre su apsolutno tačne. Molio bih vas da se ne iznose informacije koje nisu u potpunosti tačne.

Što se tiče zaduživanja, vi kažete da će biti povećano zaduženje na osnovu ovih predloga zakona koji se nalaze na dnevnom redu. Podsetiću vas samo na jednu stvar, 1,1 milijarda evra je napravljen veći BDP u 2016. godini. Neće biti uvećanja zaduženja, čak ta stopa zaduženja ima tendenciju pada, to je

ono što je dobro, i kroz sve ove zakone koji će se, nadam se, usvojiti u danu za glasanje neće rasti dug Srbije, i to je jako važno reći.

Što se tiče treće stvari, a ona se odnosi na javnu svojinu, mislim da ste vi bili u lokalnoj samoupravi, radili ste taj posao, radili ste posao u javnom preduzeću i znate koliko je teška problematika evidentiranja javne svojine: trideset, četrdeset godina, gomila stvari je bila evidentirana na mesne zajednice, na različite OUR-e, SOUR-e i ne znam više ni ja koje pravne oblike. Postupak je jako blizu kraja. Utvrđena je ove godine posebna aplikacija u okviru Direkcije za imovinu koja će se baviti dodatnim evidentiranjem imovine. Veliki broj lokalnih samouprava je završio ovu svoju obavezu. Imamo jedan mali problem sa jednim malim brojem lokalnih samouprava i sa dva javna preduzeća, i to je sasvim dovoljno vremena da se razreši ova stvar.

Mislim da je jako važno reći da su ovo teški poslovi, ali poslovi koji se moraju završiti. Vlada Srbije ovim pokazuje spremnost da ih završi.

PREDSEDNIK: Hvala.

Reč ima narodni poslanik Aleksandra Tomić.

ALEKSANDRA TOMIĆ: Uvažena predsedavajuća, poštovani ministri, kolege poslanici, današnji dnevni red o kome ćemo raspravljati sadrži 27 tačaka, gde je više od 15 praktično predlog odbora iz oblasti Odbora za finansije.

To govori o tome da su oblasti iz kojih su ostale tačke direktno vezane za finansije. Dve tačke koje su vezane za RTS, plaćanje taksi iz kojih će se finansirati RTS, jer ukoliko ne usvojimo ovakve predloge, neće imati 4.000.000.000 u budžetu i RTS neće imati iz čega da se finansira. Prema tome, i druge tačke koje su predložene takođe su direktno vezane za finansije.

Sledeće tačke koje su jako važne jesu autentična tumačenja vezana za imovinu koje direktno utiču na oblast finansija, kao i predlozi koji se odnose na institucije koje su u nadležnosti Skupštine Srbije.

Zbog toga danas treba reći da neizglasavanjem ovakvog dnevnog reda, znači, suprotstavljanjem, pokazujemo da ne želimo da konstituišemo institucije koje su u nadležnosti rada Skupštine Srbije, da ne želimo da rešavamo probleme građana Srbije iz prošlosti, kao što je stara devizna štednja. Znate, neki ljudi su presavili tabak, tražili od Međunarodnog suda, dobili međunarodne presude, da im se isplati stara devizna štednja. To verovatno nije bilo u vreme do 2012. godine, jer neko nije hteo da rešava takve probleme, ali da država ne bi gubila 40.000.000 evra više nego što bi dala sada, onda je bolje da danas raspravljamo o tome i da izglasamo ovakve zakone.

Treća stvar je onaj deo koji se odnosi na evropske integracije. Svesni smo toga da moramo mnoge stvari iz oblasti pravosuđa i pravosudnih zakona da rešavamo i da takve zakone moramo do 1. januara da izglasamo.

Prema tome, ova sednica rešava probleme građana. Takođe, direktno je vezana za oblast budžeta i posledica je izglasavanja budžeta u ovoj skupštini. Zato mislim da je sa potpunim opravdanjem danas na dnevnom redu

ono što imamo da razgovaramo u domenu rešavanja problema od koga će svi građani Srbije imati korist. Hvala.

PREDSEDNIK: Reč ima narodni poslanik Dragan Jovanović.

DRAGAN JOVANOVIĆ: Uvažena predsednice, dame i gospodo ministri, kolegice i kolege narodni poslanici, i sam lično, i Poslanička grupa kojoj pripadam Nova Srbija je potpuno saglasna sa obrazloženjem predlagača o hitnosti donošenja ovih izmena i dopuna, pre svega, zakona do 1. januara 2017. godine i mi ćemo u danu za glasanje podržati ove predloge.

Ono na šta bih hteo lično da se osvrnem to je nekoliko stvari u vezi samih predloga, a evo moram da kažem, sada sam malo povučen i diskusijom mog prethodnika, mislim na određena pomeranja rokova, pre svega kod stvari koje je trebalo da uradi lokalna samouprava, a to su, malopre smo čuli, izmene i dopune Zakona o javnoj svojini.

Ovde je ministarka za lokalnu samoupravu i hteo bih odmah da se osvrnem i na Predlog zakona o izmenama i dopunama Zakona o sistemu plata zaposlenih u javnom sektoru, koji se dobrim delom odnosi na lokalne samouprave.

Imali smo prilike prethodnih dana i meseci da čujemo i od premijera Vučića da se nešto što smo očekivali u 2016. godini, a to je Zakon o platnim razredima, neće doneti u 2016. godini. Želeo bih od vas da čujem, a mislim i da građani Srbije očekuju realno date rokove, kada ćemo na jedan jedinstven način moći da uredimo plate u javnom sektoru. Tu ne mislim sada samo na lokalne samouprave, na opštine i gradove, već mislim i na javna preduzeća i na plate zaposlenih u resornim ministarstvima. Ovo je veoma značajan podatak za sve ljude koji su zaposleni, a takvih ima više stotina hiljada, jer mislim da ono što smo govorili, a to je da za jednaki rad koji dajete, bez obzira da li ste vi na nekom šalteru u opštini u Beogradu, u Vlasotincu, u Trgovištu ili ne znam gde, mislim da treba da se dobiju jednake zarade.

E sad, prosečne plate u Beogradu, životni standard i sve ostalo da li može da se meri sa nekom manjom opštinom iz unutrašnjosti jeste drugo pitanje, ali Ministarstvo mora na jasan način da izađe sa predlogom rešenja plata u javnom sektoru i da se to pitanje jednom skine sa dnevnog reda.

Ovde je moja kolegica Aleksandar Tomić malopre rekla, što se tiče produženja rokova, a i kolega Nedimović, ministar, govorio je o tome, upis javne svojine, gde određene lokalne samouprave kasne, a rekao bih ovde da u ovom trenutku nisu u pitanju lokalne samouprave već javna preduzeća, ali i za jedan broj lokalnih samouprava moram da kažem kao određena olakšanja, ne želim ovde da izigravam advokata opština, jeste to da mi već u poslednje dve godine imamo zabranu zapošljavanja u javnom sektoru. Imamo stvarno manjak ljudi koji sve te poslove mogu da urade, i to jeste jedna otežavajuća okolnost.

Sa druge strane, mi imamo dosta opština u Srbiji, a i ja dolazim iz jedne takve, iz Topole, gde ste imali posle 1945. godine po različitim osnovama stvarno jednu divljačku nacionalizaciju i gde je sada jasno popisati šta je čije

veoma problematično. Naročito kada još nemamo, a to će već u januaru mesecu 2017. godine, za nekih 10 ili 15 dana stupiti na snagu novi zakon o zadrugama, koji će jasno definisati na lokalnom nivou šta je zadružna imovina, a šta će u stvari biti nešto što će biti potencijalno javna svojina, a to je sada veliki kamen spoticanja u svakoj lokalnoj samoupravi.

Ali mi imamo još jedno kašnjenje koje se tiče lokalnih samouprava i to nije direktno na dnevnom redu, ali ovde se govori o smanjenom kapacitetu samih lokalnih samouprava, a tiče se prenosa podataka iz crkvenih knjiga u matične knjige u svakoj lokalnoj samoupravi. Takođe sa tim kasnimo.

Zamolio bih pre svega resornu ministarku da se tu i pomogne lokalnim samoupravama. Imamo, doduše, jedan stvarno nakaradni zakon koji su donele neke od prethodnih vlada, a to je da taj posao mogu da rade samo matičari u lokalnim samoupravama. I to je veliki problem, jer zakon je propisao da ti matičari imaju završen pravni fakultet i oni stari koji su se zatekli nažalost su pri kraju radnog veka i više su na bolovanju nego što rade, i onda taj posao bukvalno nema ko može da uradi.

Samo bih da kažem još nekoliko rečenica i oko drugog i trećeg predloga izmene i dopune Zakona o javnim medijskim servisima. Naravno, i u kasnijoj raspravi, verovatno će i druge kolege poslanici dosta o tome govoriti. Mogu još jednom da kažem, i u svoje lično ime i u ime Poslaničke grupe koju ovde zastupam, Nove Srbije, da podržim ove izmene. Do 1. januara 2018. biće obezbeđeno privremeno finansiranje javnih medijskih servisa, znači RTS i RTV. Koleginica je maločas rekla da je to 4.000.000.000 iz budžeta Republike Srbije u 2017. godini. To ništa nije sporno, plus građani će plaćati tih 150 dinara preko taksi na svako električno brojilo u Srbiji. Govorimo sada konkretno o 4.000.000.000 iz republičkog budžeta, to vam je negde oko 32 miliona evra, ako bismo sada preveli u evropsku valutu. I to ništa nije sporno.

Ono što bih upitao, a ujedno bih i da pozdravim, evo verovatno je prvi put ovde, novog državnog sekretara za informisanje, gospodina Brajovića, i prosto se nadam da će njegov dolazak u Ministarstvo doprineti da pre svega RTS kao javni medijski servis bude puno bolji, a kad kažem puno bolji, evo, sećam se iz svojih dečaćkih dana i školskog programa, i obrazovnog programa, koji je bio puno bolji nego što je to danas, ne znam da li je tada RTB imala više novca nego što ga ima danas. Mi smo ovde, i moje kolege iz Nove Srbije, postavljali više puta poslanička pitanja vezana za visinu plata zaposlenih urednika u Javnom servisu i na to, verujte mi, skoro nikada nismo dobili odgovor. To je nešto što interesuje građane Republike Srbije, na koji se način tačno troše ovi veliki novci koje izdvajamo iz budžeta na javne servise i u Beogradu i u Novom Sadu.

Voleli bismo onda da znamo, razumem velike komercijalne televizije i reklamni program, ali vi sada imate bukvalno i da se Drugi Dnevnik na RTS prekida reklamnim programom, koliko to košta i da li će se ovi novci upotrebiti da se promovišu kulturne i istorijske vrednosti Srbije, da se pomažu sve manifestacije u Republici Srbiji, a ne da, nažalost, imamo samo izobilje

repriznog programa i, moram da kažem, nekada uveče i u udarnim terminima imamo filmove sa nasiljem koje gledaju deca. To je nešto što stvarno ne priliči nečemu što mi želimo da bude, a to je nacionalni javni servis.

Sa druge strane, apsolutno podržavam da on ima siguran izvor finansiranja i zbog toga će i Nova Srbija u danu za glasanje ove odredbe izmena Zakona o javnom medijskom servisu i podržati, uz sve ove primedbe koje sam izneo. Raduje me dolazak nekog ko je toliko dugo godina radio na RTS-u, odnosno na Televiziji Beograd, kao neko iz kuće koji će znati dosta stvari u tom servisu da uredi.

Ono što sam još hteo da kažem u ovom uvodnom delu, koliko mi vreme bude dozvoljavalo, to je, već smo pomenuli, i kolege koje su govorile pre mene, obaveze države koje ima na osnovu stare devizne štednje vezane za presudu Suda za ljudska prava u Strazburu iz 2014. godine, a iznos tog starog duga koji je nastao tamo do aprila 1992. godine je negde, koliko sam našao ovde u podacima, do 310 miliona evra.

Zbog građana Republike Srbije, treba da znaju da se to odnosi na građane iz bivših republika SFRJ koji su imali deviznu štednju u ispostavama banaka koje su imale sedišta, imaju ih i danas, u Republici Srbiji. Ova presuda iz Strazbura iz 2014. godine, koju sam pominjao, odnosi se na Republiku Srbiju i Republiku Sloveniju.

Kolega koji je govorio pre mene pominjao je stari režim koji je bio 1992. godine kada su nastali problemi stare devizne štednje, ali, nažalost, nije pomenuo nešto što su radili pre svega Mlađan Dinkić i njegova tadašnja vlada kada su rešavali problem stare devizne štednje, a to je da nisu obuhvatili čak ni određene naše građane sa Kosova i Metohije, kao ni Crne Gore.

To je ono što mi sada moramo da platimo, a što je koleginica Tomić već iznela, bolje da to uradimo danas nego da to radimo za godinu ili dve, jer će nas tada mnogo više i mnogo skuplje koštati.

Hteo bih, naravno, i u ovom delu da pomenem, već su kolege iznele, zaduživanje za, pre svega, deonicu auto-puta Surčin–Obrenovac. Za nas iz Nove Srbije to je veoma bitna stvar, jer smo već u proteklih više od deceniju stalno potencirali izgradnju auto-puta kroz Šumadiju, odnosno koridor ka zapadnoj Srbiji. Sada nam je zadovoljstvo da kažemo da će, evo već, nadamo se, negde do kraja 2018. godine biti kompletno završena trasa od Beograda, odnosno od Obrenovca, odnosno Surčina ka Obrenovcu, pa dalje dole ka Ljigu i do Čačka.

Dve stvari, mada ovde, nažalost, nema predstavnika Ministarstva saobraćaja, odnosno Ministarstva za infrastrukturu, ali zbog građana Srbije voleo bih da čujem da li će ovakav aranžman, bilo sa kineskom bankom, bilo sa nekom drugom bankom biti uskoro pred narodnim poslanicima vezano za deonicu od Čačka ka Požegi? To je nešto što mi isto željno iščekujemo, kao i svi građani koji žive u zapadnoj Srbiji, da se što pre krene sa deonicom i od Čačka ka Požegi i

dalje od Požege ka Pešteru ili ka Zlatiboru, sad zavisno koja će se tačno trasa utvrditi, ali bi to bilo dobro da se uradi što pre.

Zbog javnosti koja prati ovaj prenos, moram da kažem da su veoma povoljni uslovi zaduživanja koje smo dobili od Kineza, a vezano za ovu veoma zahtevnu deonicu od Surčina do Obrenovca, jer tu, građani dobro znaju, imamo ona velika klizišta, Umka, i nešto što decenijama nije moglo da se reši. Mi smo dobili kredit od nekih 198.000.000 dolara da 20 godina, odnosno 240 meseci, sa kamatom od 2,5% koja je u ovom trenutku najpovoljnija na tržištu.

To je nešto što ćemo mi uvek pozdraviti. Jer, ako pravimo nekakvu novu vrednosti, ako pravimo puteve onda apsolutno ima smisla da se država zaduži da bi se 1% na adekvatan način odradio. Zbog toga ćemo naravno podržati i zajmove od Evropske banke za obnovu i razvoj, a tiče se dve deonice na Koridoru 10, kod Dimitrovgrada i Leskovca.

I, na samom kraju, nešto što me izuzetno i lično interesuje, jer smo prethodnih dana i meseci u ovom parlamentu slušali, bogami, dosta toga i lošeg, ja to prosto moram da naglasim, o radu nezavisnih tela koje smo mi ovde, ili mi ili je neko iz prethodnih plenuma izglasao, a to je da su ovde ispred nas i kandidati za izbor Saveta Komisije za jačanje konkurentnosti.

Zbog javnosti Srbije, uopšte ne znam koliko je ova komisija koja je veoma značajna, a imamo čitavo jedno poglavlje, Poglavlje 8, kod pristupnih pregovora sa EU, koje govori o konkurenciji, znači, koliko je uopšte ova komisija poznata, a koliko je ona bitna i značajna za sve nas građane Republike Srbije. Jer ona treba da stvori takve uslove na tržištu da mi kada uđemo i u veleprodaju i u maloprodaju dobijemo određene proizvode po najnižoj ceni, da nemamo dogovorene kartele, da nemamo monopole na samom tržištu, jer ti karteli, ti monopoli imaju naravno za posledicu veliko i enormno dizanje cena.

Zbog toga bih ja nešto više rekao o samoj Komisiji za zaštitu konkurencije, čiji se jedan član bira danas na ovoj sednici, a biće izabran u danu za glasanje. Zakonom o zaštiti konkurencije iz 2015. godine stvoreni su uslovi za izbor prvog saziva Komisije i ona je izabrana u aprilu 2006. godine. Kasnije su doneti podzakonski akti. Komisija kada je izabrana bila je, hajde da kažemo, u smanjenom kapacitetu, jer je imala samo 15 zaposlenih. Ali, ono što je bitno, da je u ovom trenutku treći saziv Komisije, koju predvodi uvažen profesor Miloje Obradović, i koja se stvarno uhvatila ukoštac sa velikim problemima koje je zatekla na srpskom tržištu.

Moram, i zbog građana Republike Srbije, da podsetim da je Komisija prvi put 2011. godine koristila svoje zakonsko ovlašćenje da samostalno izriče sankcije za učinjene povrede konkurencije, odnosno mere zaštite konkurencije. Ukupan iznos određen te godine, koji je kasnije i naplaćen u budžet Republike Srbije, iznosio je 350.000.000 dinara. Komisija za zaštitu konkurencije prvi put je, to moram da kažem, u istoriji Srbije posle 1945. godine kaznila i jedno javno preduzeće, to su Pogrebne usluge, za monopol na tržištu. I po tome je naravno prepoznatljiva.

Ono što bih voleo da istaknem u ovoj mojoj diskusiji jeste da ohrabrim Komisiju da vodi računa i da ulazi pre svega u maloprodajne mreže, jer će samo na takav način moći da pomogne svakom građaninu da te robe i usluge plaća po što nižoj ceni.

Naravno, zbog javnosti treba nešto da kažemo o predloženim kandidatima. Nova Srbija će u danu za glasanje podržati kandidata, uvaženog pravnika, Čedomira Radojčića. To je čovek koji je bio i u prvom sazivu Saveta Komisije za jačanje konkurencije i borbu protiv monopola i 2005. godine. On je iskusan pravnik, koji ima 32 godine radnog iskustva, radio je i u privredi i u lokalnim samoupravama. Bio je sekretar Skupštine opštine Stari grad, a radio je više od 10 godina i u preduzeću „Ivan Milutinović“ i poseduje iskustvo, poseduje znanje da može da doprinese uspešnijem radu same komisije.

Evo toliko. Još jednom da ponovim da će Nova Srbija u danu za glasanje podržati izmene i dopune predloženih zakona. Zahvaljujem.

PREDSEDNIK: Hvala.

Poštovani poslanici, saglasno članu 27. i članu 87. st. 2. i 3. Poslovnika, obaveštavam vas da će Narodna skupština danas raditi posle 18.00 časova, zbog potrebe da Skupština što pre razmotri i donese akte iz dnevnog reda ove sednice.

Primili ste ostavku narodnog poslanika Ivica Tončeva na funkciju narodnog poslanika u Narodnoj skupštini Republike Srbije i izveštaj nadležnog odbora Narodne skupštine povodom razmatranja ove ostavke, koji je utvrdio da je podnošenjem ostavke nastupio slučaj iz člana 88. stav 1. tačka 2. Zakona o izboru narodnih poslanika i predlaže da Narodna skupština u smislu člana 88. st. 3. i 4. istog zakona, konstatuje prestanak mandata ovom narodnom poslaniku.

Saglasno članu 88. stav 1. tačka 2. i st. 3. i 4. Zakona o izboru narodnih poslanika, Narodna skupština na predlog Odbora za administrativno-budžetska i mandatno-imunitetska pitanja Narodne skupštine, konstatuje da je prestao mandat pre isteka vremena na koje je izabran, narodnom poslaniku Ivici Tončevu, danom podnošenja ostavke.

Saglasno Zakonu o izboru narodnih poslanika, izvršiće se popunjavanje upražnjenog poslaničkog mesta u Narodnoj skupštini.

Reč ima narodni poslanik Marko Đurišić.

MARKO ĐURIŠIĆ: Hvala, predsednice.

Kolege poslanici, teško je izabrati neku od 27 tačaka dnevnog reda o kojima imam 20 minuta nešto da kažem. Bilo je zanimljivo slušati ministarku koja je 27 minuta pokušavala da obrazloži onaj deo tačaka dnevnog reda koje se danas nalaze pred nama, koje su došle iz Vlade.

Dosta se mučila, moram da priznam, čitajući obrazloženja raznih zakona koji su pred nama, pokušavajući da predstavi ono što je za građane u tim zakonskim rešenjima dobro. Pa je onda rekla – imamo tri zakona gde se samo pomeraju rokovi, i kaže ništa se tu ne menja samo se pomeraju rokovi. Zašto se sada pomeraju ti rokovi, ministarko? Zašto Vlada nije donela zakone kojima se

uređuju ravnopravni status, plate i druga primanja zaposlenih u javnim službama, državnim organima i tako dalje, na koje se obavezala zakonom donetim u februaru ove godine, da će biti doneti do kraja ove godine?

Šta je to sprečilo najbolju vladu na svetu, na planeti, kako god, kako slušamo svakog dana od njenih članova i njenog predvodnika? Koji su to kapaciteti vama potrebni i zašto vam je sad potrebno još godinu dana da to uradite, a niste uspeli da uradite za ovih deset meseci? Zašto da vam verujemo da će to biti urađeno? Nemamo apsolutno ni jedan jedini razlog da vam verujemo.

Kada se pomeraju ovi rokovi postavlja se pitanje odgovornosti zašto nešto nije urađeno i ko je odgovoran. Vi to, naravno, niste mogli da kažete vezano za 1. tačku dnevnog reda jer je odgovornost na vama, odnosno na vašem ministarstvu. Možete vi da kažete – ja sam ministarka tek četiri-pet meseci, ali mislim da ako je taj zakon pripreman, a trebalo je da bude pripreman zajedno sa Zakonom o platama zaposlenih u javnom sektoru, usvojenom u februaru mesecu ove godine, on je mogao i morao je da se nađe u Skupštini, a ne da vi ovde dođete i tražite još godinu dana i da pri tome ništa ne kažete.

Druge dve tačke vezane su za plaćanje takse za Javni medijski servis i ponovo je praksa Vlade da jedan zakon koji se zove privremeni, koji u svom nazivu ima reč „privremeni“, postaje trajni. Ne sad u prvom koraku, sad vidimo da postoji predlog da se to privremeno produži za još godinu, ali, kao i u slučaju otetih penzija što će biti trajno, čini mi se da će i ova pretplata, ovako kako je sada usvojeno, biti trajno rešenje, iako je građanima obećano nešto drugo pre pet godina kada je SNS dolazio na vlast: obećano je ukidanje TV takse i TV pretplate, pa je vraćeno. Trebalo im je dve i po godine da ukinu, a onda su posle za samo pola godine vratili.

Zakon o uređenju sudova nije stigao iz Vlade, ali se jedan kolega poslanik setio da pomeri rok. I nije znao baš da obrazloži zašto je to tako, zašto je još godinu dana potrebno da se odloži primena zakona. Ko je odgovoran za to? Ko je odgovoran u ovoj zemlji za to što se stvari ne rade i ne izvršavaju? Isti je slučaj i sa Zakonom o javnoj svojini, pet godina nije urađen, a sada tražite još godinu dana. I onda malopre slušamo ministra koji kaže – najveći broj, skoro svi su... Ko je uradio? Ko nije uradio? Potrebni su nam precizni brojevi. Da li je ova vlada sposobna da uradi to? Da li je sposobna da uradi nešto za građane?

Analogno ili digitalno? Hvalili ste se uvođenjem elektronske prijave za zamenu zdravstvenih knjižica. Pa evo, idite odavde 500 metara svakog jutra sto ljudi stoji u redu na minus pet i smrzava se. Nije smešno. Ne znam zašto je vama to smešno. Da li je njima smešno što stoje u redu? Meni nije smešno. Ja sam prijavio svoju taštu pre 45 dana i još nije dobila to. Koja je to elektronska prijava, šta oni onda analogno posle rade ako ne mogu da završe izdavanje jedne najobičnije knjižice za 45 dana? Piše da je rok 60 dana, ali koji je to rok? Kad prođe taj rok, šta ćete onda da kažete? Bili praznici, Nova godina, Božić? Stalno slušamo neka nemušta opravdanja.

I onda dolazimo do nekih zakona koji imaju veze sa građanima, Zakon o PDV-u i akcizama, ali ne, nažalost, za dobro građana. Krivo mi je što tu nije ministar finansija, jer je najavljujući ovaj zakon kada smo usvajali budžet rekao da je on lično za predlog da se u Zakon o akcizama uvedu akcize na zaslađene voćne sokove, energetska pića i zaslađenu vodu. Zato što je Srbija ugrožena epidemijom gojaznosti. Zato što imamo apel Svetske zdravstvene organizacije da preduzmemo neke mere. Jedna od mera je uvođenje akciza i poreza, ne da bi se punio budžet, nego da bi se stvorio fond za edukaciju ljudi, za jedan zdravi obrok u školama i vrtićima, i da vodimo računa o budućnosti ove zemlje i o njenim građanima. Ali, toga u ovom zakonu nema, zato što je ova vlada sluga krupnog kapitala.

Ova vlada ne sme da izađe na crtu nekoj „Koka-koli“ ili nekoj velikoj kompaniji i da kaže – za dobrobit naših građana vaši proizvodi će biti dodatno oporezovani u Srbiji. Vi nemate hrabrosti za to i zato tog predloga nema. Ima povećanja akciza za cigare, za druge proizvode, i to je u redu, ali vidimo da se tu Vlada najviše hvali kako je sprečila šverc cigareta, kako je, ne znam ni ja, neki duvan, tone ili stotine kilograma duvana negde zaplenjeno kao najveći problem kriminala u Srbiji. Ali se ne sme utvrditi ko je rušio Savamalu, a i drugi slučajevi – za to hrabrosti nema.

Bilo mi je zanimljivo kod Zakona o PDV-u, ministarka koja je obrazlagala ovaj zakon pokušala da objasni kako Zakon o PDV-u nije zakon kojim se rešavaju socijalna pitanja. Time je pokušala da obrazloži to što se sada kao jedina preostala mera koja je postojala u Zakonu o PDV, pošto je ova vlada prvo ukinula, odnosno vratila PDV na hranu i opremu za bebe, ali je omogućila povraćaj, najavljuje ukidanje tog povraćaja. Najavljuje ga tako što će to, kaže, stupiti na snagu kada famozni zakon o fiskalnoj podršci porodicama sa decom stupa na snagu. Ja vas pitam, zašto nemamo taj zakon. Dve godine slušamo najave da će tog zakona biti i dve godine nema ničega. Jedino što je Vlada, umesto da nadogradi mere, jer Srbija ima ozbiljan demografski problem – i nije dovoljno koliko god vi verovatno pred izbore dođete ovde sa nekim rešenjem kako ćete davati neke pare roditeljima novorođene dece za kupovinu bebi opreme i hrane, to nije dovoljno.

Zašto nije mogla da ostane ova mera koja već postoji? Preglomazna administracija, problem Poreske uprave da to sve obradi? A šta radi ta poreska uprava, čime se bave? Ne radi ništa, jer su rezultati vašeg omiljenog mentora i onoga čijim se ocenama hvalite – da u Srbiji raste siva ekonomija. Kako raste ako vi svi tako dobro radite svoj posao? Kako raste ako Poreska uprava dobro radi svoj posao? Šta je problem? Problem je neznanje, nekompetentnost i nedostatak vizije, što se iz ovoga i vidi. Kao što ste se setili da možete, to je kontradiktorno, u Zakonu o PDV-u govorite o tome da se smanji poreska stopa na brikete i pelet, a onda kažete kako je to u stvari jedna socijalna mera, jer će gubitak u budžetu zbog smanjene stope PDV-a na brikete i pelet biti nadomešten zapošljavanjem. Znači, vi objašnjavate mere u ovom zakonu da će imati socijalni

efekat, a vi ste rekli da nema. Pročitajte zakon do kraja, pročitajte sve što u njemu piše, pa dođite ovde da ga branite.

Između ostalog, nije istina da samo tri zakona pomeraju rokove, i Zakon o javnoj svojini, i Zakon o akcizama i Zakon o porezu na dodatu vrednost, u jednom delu, pomeraju neke rokove na pola godine, godinu. Znači, Zakon o poreskom postupku i poreskoj administraciji po ko zna koji put pomera neke rokove. Stalno se nešto odlaže, početak primene elektronske, valjda toliko vodite ove analogne da ne možete da se odvojite od njih i da pređete na digitalni.

E onda sad po dnevnom redu dolaze, između ostalog, tačke koje su predložili odbori Skupštine za razna tela, od kojih sva nemaju veze sa finansijama, imaju veze i sa medijima, to je poseban skandal, i sa nekim drugim stvarima. Ali meni je bilo jako zanimljivo da čitam jedan predlog, jer sam otkrio da u Skupštini postoji vremeplov. Ja bih molio da mi omogućite da koristim taj vremeplov. Evo sad ću da vam objasnim kako sam zaključio to.

Kada čitate Predlog odluke o izboru člana Saveta guvernera Narodne banke Srbije čitate kako je došlo do toga i, naravno, ova većina tek krene u izbor novog onog trenutka kad starom prestane mandat, umesto da posao obavi pre, da nema praznog hoda, da nema toga da organi ne mogu da rade jer nemaju dovoljan broj članova, ali ajde da to sad ostavimo po strani, kaže, Odbor radi, radi, radi i onda – na 14. sednici održanoj 16. decembra 2016. godine Odbor je predložio kandidata.

I onda su valjda članovi Odbora posle seli u taj vremeplov, jer kaže – Odbor je na 15. sednici, logično, 15. dolazi posle 14, ali održane 20. avgusta 2016. godine, znači, u prošlom vremenu, oni su predložili da se ovaj predlog razmatra po hitnom postupku. I očigledno da taj vremeplov nisu koristili samo članovi Odbora, nego je koristio i kandidat, zato što je kandidat u svom dopisu Skupštini da prihvata kandidaturu potpisao da prihvata kandidaturu za izbor na funkciju na koju je predložen od strane Odbora za finansije – 28. novembra.

Znači, dve nedelje pre nego što ga je Odbor izabrao on je znao da će biti izabran, odnosno da je već izabran od strane Odbora. Ovo je razlog da se ova tačka ne razmatra. On je mogao 28. (novembra) da kaže prihvatam kandidaturu na koju sam predložen od strane SNS-a, ali nije mogao da kaže prihvatam kandidaturu na koju sam predložen od strane Odbora, jer je Odbor tek 20 dana posle toga doneo odluku. Znači, vi ste morali ili da koristite taj vremeplov malo manje i malo opreznije ili da vodite računa o tome kakve papire šaljete ovde u Narodnu skupštinu.

Pa, za razliku od vas, mi i u ovom kratkom vremenu uspemo da pročitamo neke od ovih tačaka. Ja priznajem, nisam uspeo da pročitam sve, nemam tu pamet, a bogami nemam ni brzinu, jer u ovoj skupštini, da biste mogli da reagujete, treba vam Husein Bolt u poslaničkom klubu da strči od onog trenutka kada se objavi saziv, elektronski, digitalni, a ne analogni u sistemu Skupštine, imamo osam minuta da reagujemo i dopunimo predloge za dnevni red.

Ali dobro, verujem da će sledeći put predsednica Skupštine biti još zahtevnija, da će nam ostaviti tri minuta, pa ćemo videti da li možemo da angažujemo Huseina Bolta da nam pomogne da za to vreme strči i odnese predloge na pisarnicu kako bismo mogli da ostvarimo svoja poslanička prava.

Ovi zakoni ne sadrže, kažem, gotovo ništa dobro za građane i to je posebno vidljivo u jednoj onako banalnoj tački dnevnog reda – Predlogu Autentičnog tumačenja odredaba člana 1, člana 5. stav 1. i člana 53. st. 1. i 2. Zakona o eksproprijaciji. Znači, postala je praksa SNS-a da, umesto da usvaja jasne zakone koji će moći da se sprovedu i koji će štititi interese građana i države i uvesti red, Vlada, odnosno vladajuća većina pribegava ovim autentičnim tumačenjima i umesto da izmeni zakon ona ovde donosi autentično tumačenje.

Šta ovo autentično tumačenje ima za posledicu? Ima za posledicu da se prekine sa sudskom praksom u slučajevima, pre svega vezanim za EPS, za postavljanje dalekovoda i činjenicu da EPS neće da plati građanima zemljište koje oni ne mogu da koriste zato što su postavljeni dalekovodi na njihovom zemljištu ili prolazi iznad njihovog zemljišta. Znači, EPS je koristio rupu u zakonu, međutim, sud je zauzeo suprotnu praksu i šta kaže sve ovo? Kaže – u sudovima trenutno postoji 102 predmeta čija je ukupna vrednost 723.000.000 dinara. Znači, nekih 6.000.000 evra.

Znači, mi ovim treba da sprečimo građane koji ne mogu da raspolažu svojom imovinom defakto da naplate to od države onako kako kaže Zakon o eksproprijaciji. i umesto da se zakonom jasno utvrdi šta se dešava i kako se to reguliše mi imamo ovo autentično tumačenje koje treba da prekine uspostavljenu sudsku praksu, a na štetu građana Srbije. Znači, svaki ovaj zakon je, gotovo svaki, na štetu građana Srbije. „Petrohemija“ i dug od 105.000.000 evra koji sada treba da postane javni dug i ovde se govori da je to takozvani istorijski dug, nastao u nekoj prošlosti, provlači se kroz godine. A kakvo je preduzeće? Evo od 2014. godine posluje pozitivno, izmiruje sve svoje obaveze, čak uspeva da vrati i neke obaveze iz tog istorijskog prethodnog perioda.

Postavljam pitanje – šta ćemo sa nekim drugim preduzećima koja danas nisu na dnevnom redu? Šta ćemo sa onima kojima smo regulisali istorijski dug kao RTB, a oni u 2016. godini od 4.600.000.000 dinara koliko su potrošili električne energije plate 200.000 hiljada, pa se istaknuti član SNS-a i direktor Spasovski smeje i kaže – pa šta, neće da nam isključe. I ko će te dugove, ne te istorijske nego one koji se stvaraju svaki dan od strane partijskih rukovodilaca, nesposobnih kadrova SNS-a, da vraća nego građani ove države.

Ono što me raduje, radujem me prvi dogovor za neki infrastrukturni objekat koji je ova vlada uspela da dogovori, vezano je za izgradnju deonice auto-puta od Surčina do Obrenovca. Stvarno se nadam da će rok od tri godine, koliko stoji u ovom sporazumu da je dogovoreno za izgradnju te deonice, biti ispoštovan. Mislim da je dobro da znamo da te tri godine već teku, 36 meseci teče od 18. juna ove godine, znači, prošlo je već šest meseci, da će za dve i po godine biti otvorena ta deonica. I da to sada svi zapamtimo i da se spremimo za

taj dan, ja ću biti srećan da budem tamo na otvaranju te deonice auto-puta, pa sve, i ako me tadašnji premijer, ko god on bio u tom trenutku, kamionom preveze preko mosta i dalje.

Zanimljivi su, naravno, kandidati za izbor člana Saveta REM, s obzirom na to da ćemo posle nekoliko neuspelih pokušaja i blokiranja više od godinu dana da se izaberu članovi koji dolaze na predlog udruženja čiji su ciljevi ostvarivanje slobode izražavanja i zaštita dece konačno imamo neki predlog koji će verovatno proći.

Međutim, ono što mene zanima jeste da li će taj jedan član koji bude izabran imati snage, hrabrosti i podršku drugih članova da uradi nešto po pitanju emitovanja rijaliti programa u Srbiji. Da li ćemo po ugledu na zemlje u okruženju ograničiti vreme emitovanja na one kasne večernje sate kada mladi ljudi, odnosno deca ne gledaju televiziju ili ćemo te programe, kao što je to slučaj do sada, emitovati 24 sata dnevno i tako činiti više od 60 ili 70% programa nekih nacionalnih emitera.

To je naravno pitanje i za Ministarstvo. Ono je dok je bio prethodni ministar pokazalo da nema hrabrosti da se sa tim obračuna, ali ajde da vidimo šta će novi ministar i njegov novi državni sekretar uraditi.

PREDSIEDNIK: Hvala vam. Potrošili ste vreme.

MARKO ĐURIŠIĆ: Nisam potrošio vreme. Hvala vam.

PREDSIEDNIK: Dobro, govorili ste dve sekunde duže nego što je predviđeno Poslovníkom.

MARKO ĐURIŠIĆ: Ovo je druga stvar, potrošio vreme nisam, hvala bogu; ja planiram da živim još dugi niz godina, na radost moje porodice, a na vašu veliku nesreću.

PREDSIEDNIK: Eto, to je moja novogodišnja želja vama, pošto nismo mogli da raspravljamo o amandmanima koji su posvećeni Deda Mrazu.

(Marko Đurišić: Mogli smo, mogli smo...)

Replika, Veroljub Arsić. Izvolite.

VEROLJUB ARSIĆ: Gospođo predsednice, čuo sam jako zanimljivu diskusiju od svog kolege i kad je spominjao vremeneplov i zašto bi hteo da ga ima i da se malo provoza njime, to je od naknadne pameti koja ih je snašla, pa bi se vratili u 2001. godinu. To je jedini razlog. Inače, cela diskusija je jedna najobičnija demagogija.

Evo, dotakao se Zakona o porezu na dodatu vrednost, pa kaže, eto, Poreska uprava mora previše da administrira, pa zato menjamo zakon i brani odredbe zakona koje je samo pre tri ili četiri godine ovde napadao u istoj ovoj skupštini i govorio kako je to nepotrebno administriranje za građane. Sada brani zakon.

Kada smo donosili zakon, to je bilo nešto najbolje što smo mogli u tom trenutku da ponudimo građanima Srbije i jeste, morali su da administriraju da bi ostvarili neka svoja prava i toga smo bili svesni. Sada imamo stabilniju

ekonomsku situaciju i možemo to na određen način da regulišemo, da nema više administriranja građana.

Kaže da raste siva ekonomija. Siva ekonomija jeste jedan problem ovog društva, a sve prethodne vlasti, osim vlasti Aleksandra Vučića, nisu smele da se uhvate u borbu protiv toga, zato što su se bojali za glasove i zato je ona toliko narasla.

I kada postavljaju sva ova silna pitanja, ja bih to razumeo da nisu bili na vlasti, ali su bili na vlasti, a to što ne znaju, govori samo o tome da ništa nisu ni radili. I kada pričaju o političkim direktorima...

(Predsednik: Vreme, iskoristili ste par sekundi.)

Završavam, završavam.

(Predsednik: Ne, ne mogu da vam dam duže.)

Završavam, samo...

PREDSEDNIK: Razumem vas, ali ne mogu da vam dam duže.

(Marko Đurišić: Mogu li ja repliku?)

Možete, naravno, samo moram kolege da upozorim da moram da izbrišem listu, da ne misle da imam zlu nameru.

Reč ima Marko Đurišić. Izvolite.

MARKO ĐURIŠIĆ: Hvala, predsednice.

Pa, prvo, ja nisam bio tu kada ste uveli ponovo PDV na hranu i na bebi-opremu, a uveli ovu meru mogućnosti povraćaja. Nisam bio poslanik u tom sazivu, tako da sasvim sigurno nisam to kritikovao. A oslobođenje od PDV-a na hranu i opremu za bebe je po meni najbolje rešenje. I mi predlažemo ovde već godinu i po dana da se smanji stopa PDV-a na hranu za bebe sa 20 na 10 posto i za to nema razumevanja i nema podrške.

Ali kritikujem, naravno, sada ovo rešenje, koje je još lošije, jer vi ukidate jednu jedinu preostalu meru socijalne brige i brige za građane i budućnost Srbije, koja postoji u Zakonu o PDV-u, pravdajući se donošenjem nekog zakona za koji ne znamo kako će da izgleda i koji će to biti iznos jednokratne pomoći koja će biti isplaćivana roditeljima za isplatu za bebi opremu i za hranu. Mi ne znamo koliko će to biti i nismo čuli to ni od koga ovde, jer tog zakona još nema. A s obzirom na to da taj zakon dve i po godine ne može da se donese, sumnjam da će biti donet.

Da, ostaje isto, ostaje isto, ali to nije dovoljno.

Mi imamo problem u ovoj državi, demografski problem, koji ne može da reši savet za borbu protiv abortusa, što čujemo da Vlada ima nameru da donese, uključujući crkvu i ne znam koga još u taj problem. To se tako ne rešava, gospodo, u modernim državama, nego aktivnim merama podrške porodicama sa decom. E, toga nema. To je ono što nedostaje.

PREDSEDNIK: Hvala.

Hvala što ste se držali vremena.

Reč ima ministar Ana Brnabić. Izvolite.

ANA BRNABIĆ: Hvala. Samo par stvari.

Prvo, stvarno mi je užasno žao, pre svega kao građanki Republike Srbije, što se ovde sprdamo sa elektronskim uslugama kao načinom da olakšamo život i građanima i privredi Srbije i to je pretpostavljam razlog zašto od 2015, 2016. godine građani žive u Srbiji i nemaju nijednu elektronsku uslugu; moraju da idu na šalter, da skupljaju papire, da se vraćaju sa šaltera, da se vraćaju ponovo na šalter, pa opet da skupljaju papire, pa da se vrate kući, pa da izađu s posla da odu na šalter, i tako sedam, deset sati, sedam, deset dana, ali zato što vidim da sad kada smo krenuli da uvodimo elektronski servis, kao Vlada Republike Srbije, to je ovde potpuno, onako, stvar sprdnje.

Dobro, ako vi mislite da elektronski servisi nisu važni za građane, sva sreća što ova vlada misli da su važni kao način da se konačno u 21. veku olakša život u Srbiji. Ne postoji razlog da se ide na šaltere, nema razloga.

Što se tiče hvaljenja u vezi sa uvođenjem elektronskih zdravstvenih knjižica, ja se izvinjavam građanima Srbije ako je izgledalo da se moje ministarstvo, i ja kao ministar tog resora, hvalilo sa uvođenjem zdravstvenih knjižica, elektronske prijave za zdravstvene knjižice, zato što je to stvar zbog koje treba da nas je sramota, da smo ih pustili 9. novembra 2016. godine. Ja se izvinjavam ako je delovalo kao da smo se hvalili, nije bila namera. Bila je namera da kažemo ljudima da smo konačno uveli mogućnost da se od kuće, od prijatelja, sa posla elektronski prijave za jednu uslugu Republike Srbije.

I tačno je da zato što se ovo uvodi tek 2016. godine nema dovoljno ljudi koji koriste ovaj princip, ali je isto tako tačno da je važno ljudima dati izbor da mogu, ukoliko hoće, da koriste elektronske servise i da se prijave od kuće, iz kancelarije ili od prijatelja, a da ako neće i osećaju se bezbednije mogu da stanu u red i da čekaju na šalteru.

Isto tako, treće, tačno je da smo zajedno sa Poštom Srbije uveli mogućnost da se za knjižice prijavljuje i preko šaltera Pošte koji postoje u svakom selu Republike Srbije, tako da kada penzioneri koji ne žele, recimo, da odu u penzionerski klub, jer smo i u penzionerskim klubovima uveli, uz pomoć, još jednom javna zahvalnost volonterima sa FON-a, oni volontiraju, da se penzioneri prijavljuju elektronskim putem za zamenu elektronskih zdravstvenih knjižica, da to sada kada idu po svoje penzije mogu da urade na šalterima Pošte.

Dakle, makar smo uveli tri različite mogućnosti da se neko prijavi od kuće elektronskim putem, da ne čeka ni na jednom šalteru, da i dalje čekaju na šalterima RFZO, ili da to urade u pošti. To je najviše što Vlada može da uradi. Vlada ne može i ne treba da ukine jedan metod čekanja u redovima na šalterima ako ljudi hoće da čekaju u redovima na šalterima ili osećaju da im je to bezbednije, ali je važno da se konačno uvede izbor i da oni mogu da urade to i od kuće.

Dakle, još jednom, nismo se hvalili. Ako je delovalo da smo se hvalili, ja se duboko i iskreno izvinjavam građanima Srbije, zato što je sramota da mi treba ovo da radimo 2016. i 2017. godine, sramota je. Ali, verovatno da se desi da ova vlada nije tu 2017. godine i da dođe neka druga većina, da bi se opet

ukinulo sve što se tiče elektronskih servisa, zato što je očigledno da je to ovde sprdnja. To je prvo što sam htela da kažem.

Što se tiče same izrade elektronskih zdravstvenih knjižica, to traje vremena. Da li je to nešto što se nama sviđa, što treba da pozdravljamo? Nije. Radi se najbrže što može. I, rekli smo da kada se neko prijavi, da neće trpeti posledice toga, što je logistički potrebno neko vreme da se izradi nova elektronska zdravstvena knjižica.

Što se tiče pomeranja rokova, jeste, nije okej da se pomeraju rokovi i, jeste, uvek treba tražiti odgovornost kada se pomeraju rokovi. Ali, kako da vam kažem, radi se na velikom broju poslova čiji su se rokovi potpuno sumanuto i bezrazložno za jednostavne poslove pomerali pa i po sedam godina, i ova vlada treba da ih završi. I uobičajeno, kada želite da završite neke poslove, treba vam neko vreme. I onda sistematski završavate jedan po jedan posao. To je ono što radi ova vlada.

Jedan od poslova koji je potpuno nerazumno, nelogično pomešan sedam godina je prenos matičnih knjiga u elektronski oblik. Ponovo, jedan od ozbiljnih poslova važnih za građane Republike Srbije – sedam godina.

Rekli smo, recimo, za to da se rokovi više neće pomerati i ceo sektor u Ministarstvu radi na tome. Neće se pomerati. Lokalne samouprave moraju da završe ovaj posao kako znaju i umeju.

Ali znate li šta smo nasledili posle šest i po godina od kada je donesen taj zakon? Recimo, opština Trstenik, 1. novembar 2016. godine, posle šest i po godina, više od toga, prenos matičnih knjiga u elektronski oblik 1,5% posla urađeno, 1,5% posla urađeno. Radili smo sa njima i danas je 69% posla urađeno. Znači, može da se uradi za dva meseca, ali niko ga nije uradio šest i po godina. Dok vi niste rekli, kao Vlada Republike Srbije, ovo više nema smisla, uradićete, uradićete, svaki dan ćemo pomagati i kontrolisati da li je posao urađen.

Taj posao, veliki posao koji je trebalo da bude urađen pre četiri godine biće završen do kraja ove godine, a onda, očigledno poučeni ovim kako mora da se radi da bi posao bio završen, zajedno sa Ministarstvom finansija prelazimo na registraciju imovine, da završimo i to. Reći ćemo – rokovi se više neće pomerati, završićemo tokom 2017. godine. Ali završavamo poslove koji se nisu završili sedam godina, i to valjda nešto znači, i to je valjda nešto što treba pohvaliti i nešto što je garant da se ovi rokovi neće pomerati.

Na kraju krajeva, usvajani su, kao što kažete, 2008, 2009, 2010, 2011. godine odlični zakoni. Ja sam rekla „be-em-ve“ zakoni, „audi“ zakoni, a mi i dalje vozimo „zastavu“ i „fiću“, nisu implementirani. Sada se implementiraju posle sedam godina i zbog toga je potrebno pomeranje nekih rokova, jer sistematski radimo na završavanju posla i završavamo posao po posao.

Konačno, još jedno objašnjenje, čini mi se da je potrebno, refundacija i ukidanje prava na refundaciju PDV za kupovinu hrane i opreme za bebe. Pokušala sam da objasnim. Jeste, to se neće desiti dok Narodna skupština, odnosno Vlada ne završi rad na Zakonu o finansijskoj podršci porodici sa decom.

Dok se ne završi rad na tom zakonu i Vlada Republike Srbije ne usvoji taj zakon, neće se ukidati pravo na refundaciju PDV, zato što to nećemo moći da zamenimo tom socijalnom merom jednokratne pomoći.

Pored toga, postoji više razloga za ovu meru, važnih razloga za građane Republike Srbije, a jedan od tih su ti smešni elektronski servisi, zato što ćemo onda to, u stvari, uvrstiti u ovaj servis koji smo počeli da pružamo ove godine, a to je elektronska prijava u porodilištima za roditelje novorođene dece, koja po prvi put uskraćuje potrebu da idu na tri različita mesta i da čekaju na šalterima u proseku sedam sati. Sada će se oni i za ovo prijaviti u porodilištima i neće morati da skupljaju račune i neće morati da prolaze kratak kurs obuke kako da rade refundaciju PDV, nego će odmah i svi roditelji, kako se beba rodi, biti prijavljeni za tu socijalnu meru.

Važan razlog zašto ovo radimo je što institut refundacije PDV za kupovinu hrane i opreme za bebe nije u skladu sa propisima EU i što ukidanjem ovog instituta izvršavamo dalje usaglašavanje sa propisima EU i time pokazujemo još jednom da je Vlada Republike Srbije duboko posvećena što bržim evropskim integracijama.

Kada govorimo o neznanju, onda bih pretpostavila da se makar u nekim političkim strankama koje su deklarisle da Srbija treba strateški da se opredeli za EU i brzo priključivanje EU, čini mi se da zbog ovog ovakvog neznanja to možda, onda, razlog i objašnjenje zašto su te evropske integracije išle tako brzo do 2014. i 2015. godine. Hvala.

PREDSEDNIK: Reč ima Aleksandra Tomić, kao ovlašćeni predlagač.

ALEKSANDRA TOMIĆ: Uvažena predsedavajuća, poštovani ministri, kolege poslanici, otvorila se rasprava po pitanju izbora člana Saveta guvernera i uopšte zašto biramo institucije kada članovima određenih saveta istekne mandat. Pa zato što tako piše u zakonu. Kada počnete da sprovodite proceduru praktično prekidate mandat koji ste mu dali po zakonu, a on traje četiri ili pet godina, i onda biste rekli kako mi smenjujemo ljude. Mi ne smenjujemo ljude, nego jednostavno vršimo funkciju nadzora nad tim institucijama do kraja njihovog mandata. Naše je da obavimo izbor u skladu sa zakonom.

Zakon kaže – ako je 14. novembra istekao mandat, onda procedura kreće od sledećeg dana ili od dana kada se konstituiše određeni organ, jer smo imali izbore, na primer, za neke druge komisije koje smo birali, a kada je član Saveta guvernera u pitanju, to je bio 14. novembar, od 15. do 29. podnosile su zahteve sve poslaničke grupe. Znači, ovaj kandidat je 28. podneo svoj zahtev i predlog je podnela SNS, a to je sve u rokovima i u skladu sa zakonom.

Ukoliko to ne radimo i ne želimo da rade naše institucije, koje su u nadležnosti Skupštine Srbije, onda praktično gušimo rad tih institucija, a u vaše vreme te institucije su birane i godinu i po, i dve godine posle isteka mandata pojedinih članova, pa vi sada vidite ko je rušio institucije, a ko ih je gradio.

Što se tiče uopšte kadrova o kojima pričamo i kako mi nemamo kadrovsku strukturu, i kako je Spasovski najgori direktor, pa i u vaše vreme je bio direktor i vaš tadašnji predsednik Srbije dolazio je u isti taj Bor i hvalio se takvim direktorima kao što je on.

Prema tome, degradiranje institucija kao što je Republička uprava javnih prihoda, kako ništa ne radi, kako jača siva ekonomija, pa pokazuju rezultati. Onoliko naplaćen porez na osnovu delovanja Republičke uprave javnih prihoda pokazuje rezultate u budžetu, a u vaše vreme je gospodin Mišković koristio „Belvil“ i zemljište ispod „Belvila“, nikom nije plaćao porez za to i Republička uprava javnih prihoda nije smela da uradi procenu zemljišta i kapitala, nego su to plaćali oni koji su kupovali te stanove preko kredita određenih banaka, a to je u stvari iz budžeta svih građana Srbije. Tako je izgledala vaša politika, a ovako danas izgleda naša politika.

PREDSEDNIK: Reč ima narodni poslanik Marko Đurišić, replika.

Izvolite.

MARKO ĐURIŠIĆ: Hvala.

Imam problem, odnosno sada malo bolje razumem zašto je ministarka Brnabić danas ovde.

Vi jeste danas ovde u Skupštini prvi put ...

(Poslanici SNS: Nije.)

... Da obrazlažete ove zakone za pomeranje rokova. Znači, drugi članovi Vlade su to već radili i oni ne mogu sada da kažu to što ste vi nama rekli – evo, moramo sada, sedam godina je prošlo, neki posao se nije završio. Pa ko je sedeo u Vladi pet od tih sedam godina? Pa ko je sedeo? Pa oni sa kojima vi sedite u Vladi. Pa o tome se radi. Ne možete vi da kažete – evo, ja sam tu četiri meseca, nemam nikakve veze sa tim.

Znači, ista većina je birala i vašu prethodnicu i ministra pre toga. Dobro, bio je neki posao za dve godine, da li je urađen ili nije urađen, možemo, ali vi ste imali još pet godina da uradite pa niste uspeli. O tome se radi, ministarka.

Razumem zašto gospodin Vujović nije tu. I on je dolazio ovde tri, četiri puta i pomerao ove rokove u Zakonu o poreskoj administraciji i bilo mu je neprijatno, kaže – pa mislili smo, ali evo ne može, znate, i sada je čovek digao ruke, jer ne može da pravda to, jer on više ne može. A vama je ovo prvi put i vi sada kažete – nećemo više. Ja vam ne verujem, odmah da vam kažem, jer nije samo do vas, radi se o Vladi, o sistemu rada, odnosno nerada, i to što mi danas, 2016. godine, uvodimo te elektronske servise jeste poražavajuće za sve nas, jer je to nešto što je trebalo da se uradi pre pet ili deset godina.

Evropske integracije o kojima govorite i koje pokušavate da opravdate, one idu najsporije u Srbiji od svih zemalja. Od 2012. godine kada smo dobili članstvo kandidata, najsporije idemo već pet godina.

PREDSEDNIK: Hvala, mislila sam da ćete replicirati poslanici koja vas je spominjala direktno, ali dobro, nema veze.

Reč ima narodni poslanik Bojan Torbica.

BOJAN TORBICA: Poštovana predsednice, cenjena ministarko, kolege poslanici, izuzetno je zanimljivo kada pojedini poslanici, inače pripadnici bivšeg režima, postave pitanje ko je za nešto odgovoran u Srbiji. Građani Srbije su i 2012. i 2014. godine, i ove 2016. godine, rekli ko je odgovoran za pljačkašku privatizaciju, ko je odgovoran i za otpuštanje stotine hiljada radnika, ko je odgovoran za to što je Srbija opustošena, ko je odgovoran za to što su građani dovedeni na ivicu siromaštva? Kada pričaju o slugama krupnog kapitala i kada pričaju o tajkunima, pitao bih u čije vreme su tajkuni i krupni kapital vladali Srbijom i kome su, ako ne njima i njihovom predsedniku, tajkuni i krupni kapital formirali Vladu 2008. godine.

U ime Poslaničke grupe Pokret socijalista – Narodna seljačka stranka – Ujedinjena seljačka stranka u potpunosti bih se složio sa jučerašnjom konstatacijom ministarke Brnabić o velikom značaju donošenja zakona o proceniteljima vrednosti nepokretnosti. Svi znamo da su trenutno u Srbiji procene vrednosti nepokretnosti najčešće neadekvatne, a neadekvatna procena vrednosti nepokretnosti otežava pristup izvorima finansiranja, otežava dalji razvoj kreditiranja, a sve ovo sprečava privredni rast koji nam je preko potreban zarad ekonomskog i privrednog oporavka zemlje.

Najveći korisnici usluga procenitelja su, naravno, pre svega, banke. Nepouzdanom procenom vrednosti sredstava obezbeđenja dolazimo u situaciju da banka klijentu ili ne želi da odobri kredit, ili odobrava kredit uz višu kamatnu stopu, čime raste verovatnoća da će takav kredit tokom roka otplate postati nenaplativ. Oba slučaja imaju neposredan uticaj na otežan pristup izvorima finansiranja i ometaju razvoj naše privredne aktivnosti. Uz ovo se, često u prethodnom periodu, pojavljivao još jedan problem koji je direktno proizilazio iz neprecizne procene vrednosti nepokretnosti koja je predmet obezbeđenja, a to je situacija u kojoj banka od klijenta zahteva značajno veću vrednost hipoteke u odnosu na iznos kredita. Sve ovo je posledica činjenice da u Srbiji ne postoji potpuna i sistematizovana infrastruktura za kvalitetno i pouzdano vrednovanje nepokretnosti.

U odnosu do sada, procenu nepokretnosti vršili su veštaci građevinske struke, koje je imenovalo Ministarstvo pravde, ali oni nisu uvek imali potrebno znanje o procenama vrednosti nekretnina, nisu imali obavezu stalnog stručnog usavršavanja, niti su imali zvanično usvojene standarde i metodologiju kojima bi se rukovodili. Zbog nestandardizovanih kriterijuma često se dešavalo da se procene vrednosti za istu nepokretnost, a koje su vršene u isto vreme, razlikuju i do 60%. Sve je ovo često dovodilo do zloupotreba prilikom procena vrednosti nekretnina, a ono što je najstrašnije jeste činjenica da nije postojalo regulatorno telo odgovorno za sankcionisanje neprofesionalnog i neetičkog postupanja procenitelja.

Predloženim zakonom stvaraju se pouzdani nacionalni standardi, obezbeđuje stručnost i odgovarajuće obrazovanje procenitelja, ali i stvaraju

unificirana pravila vezana za tržište nepokretnosti, što će doprineti održavanju finansijske stabilnosti, izbegavanju sistemskih rizika, pošto tačnost procene vrednosti nepokretne imovine, kao što sam rekao, predstavlja značajan element finansijske stabilnosti bankarskog sistema, kao i poboljšanje pristupa finansijama i povećanom razvoju privredne aktivnosti.

U vezi Predloga o izmenama i dopunama Zakona o porezu na dodatu vrednost, osvrnuo bih se na predlog ukidanja prava na refundaciju PDV za kupovinu hrane i opreme za bebe, uz važnu napomenu, da, kao što je i ministarka rekla – predloženo je da se pravo ukida tek danom početka primene Zakona o finansijskoj podršci porodici sa decom kojima će biti uređene te jednokratne isplate. Najave ove mere u prethodnih par meseci bila je često zloupotrebljavana u dnevnopolitičke svrhe i zarad ubiranja jeftinih političkih poena, ali će usvajanje Zakona o finansijskoj podršci porodici sa decom kojim će biti uređena jednokratna isplata novčanih sredstava staviti tačku na sva zlonamerna tumačenja.

Nadam se da je sada svima jasno da će tek danom početka primene te mere biti ukinuto pravo na refundaciju, a ovim izmenama biće omogućeno da svi roditelji ostvare pravo na nadoknadu pošto će svi, ponavljam, svi roditelji imati ovo pravo. Prednost ovakvog socijalnog pristupa biće i činjenica da od sada roditelji neće morati da prolaze kroz sve te dugotrajne procedure, njihove verifikacije i odobrenje od strane Poreske uprave, kako bi refundirali sredstva, već će, znači, prilikom prijave novorođenčeta imati mogućnost da se prijave i za ovu jednokratnu isplatu novčanih sredstava.

Želim još da napomenem da se novim zakonom o finansijskoj podršci porodici sa decom, koji će biti usvojen sledeće godine, planira i značajno povećavanje broja žena koje će imati pravo na porodiljsku naknadu. Naime, prvi put će biti predviđena mogućnost da majke koje rade po ugovoru o privremenim i povremenim poslovima, kao i one koje su vlasnice poljoprivrednog gazdinstva, a obavljaju samostalnu delatnost, imaju pravo na nadoknadu iz budžeta, kao što imaju sve druge majke.

Uvođenjem ovih novih kategorija, po kojima će imati pravo na nadoknadu, Vlada Republike Srbije će stvoriti najširi obuhvat ovog prava, pošto ove žene nikada do sada nisu imale pravo da dobiju porodiljsku naknadu od države.

I na kraju, vezano za Predlog zakona o preuzimanju obaveza akcionarskog društva HIP „Petrohemija“ Pančevo prema Privrednom društvu „Naftna industrija Srbije“ i pretvaranju tih obaveza u javni dug Republike Srbije, moram da konstatujem da smo svi bili svedoci da se tokom poslednje dve decenije poslovanje „Petrohemije“ odvijalo u neekonomskim uslovima, i da je upravo zbog toga i poremećaja na tržištu došlo do kašnjenja u izmirivanju obaveza dobavljačima, među kojima se nalazio i NIS.

Imajući u vidu ugroženu finansijsku poziciju „Petrohemije“, veliku izloženost prema dobavljačima, što je posledica ekonomskih uslova poslovanja iz

proteklog perioda, „Petrohemija“ nije u mogućnosti da obezbedi finansijska sredstva i izmiri obaveze koje datiraju iz prethodnog perioda, a da pritom, ne ugrozi tekuće poslovanje i plaćanje tekućih obaveza po osnovu nabavke primarnog benzina i drugih sirovina, pa je bilo neophodno da većinski vlasnik, Republika Srbija, obezbedi finansijska sredstva kako bi se izmirile obaveze „Petrohemije“ prema NIS-u.

Vlada Republike Srbije usvojila je Program mera za izmirivanje obaveza pre „Petrohemije“ prema NIS-u, po osnovu isporuke primarnog benzina. Zato je u cilju rešavanja problema potrebno donošenje ovog posebnog zakona, kojim će Republika Srbija preuzeti, kao javni dug, obavezu u iznosu od 105.000.000 evra. Donošenjem ovog zakona urediće se način, postupak izmirivanja obaveza „Petrohemije“ prema NIS-u, kao i način obezbeđivanja sredstava za ove namene.

Smatramo da je neophodno doneti ovaj zakon, poštujući potrebu da se „Petrohemiji“ pruži neophodna podrška, da se ne ugrozi njen normalan i kontinuiran rad, ali i kako bi se nastavio proces reorganizacije ovog preduzeća shodno preuzetim obavezama.

O značaju „Petrohemije“ govore nam i podaci da od 10 zemalja jugoistočne Evrope, sa više od 65.000.000 stanovnika, praktično, jedino „Petrohemija“, raspolaže operativnim kapacitetima za proizvodnju polietilena i sopstvenim sirovinama. Kod stirena je prednost „Petrohemije“ još izraženija, jer u krugu od hiljadu kilometara nema nijednog sličnog postrojenja.

U „Petrohemiji“ radi više od 1.400 radnika, koji čekaju da se nađe rešenje kako bi fabrika nastavila normalno da radi, tim pre što fabrika ni danas nema viška zaposlenih i što svi i sada rade punom parom. Već drugu godinu zaredom „Petrohemija“ beleži pozitivno tekuće poslovanje. Tako je i u prvih devet meseci ove godine ostvarena dobit od 40.000.000 evra, i iskreno se nadamo da će do kraja godine ta dobit veća čak i od 50.000.000 evra.

Poslanička grupa PS-NSS-USS u danu za glasanje podržaće ovaj, kao i ostale predloge zakona. Hvala.

PREDSEDAVALJUĆI (Đorđe Milićević): Zahvaljujem.

Reč ima narodni poslanik Boško Obradović.

Izvolite.

BOŠKO OBRADOVIĆ: Hvala, predsedavajući.

Poštovani građani Srbije, pomaže Bog svima. Izuzetno je važno da vam se danas obratimo u ovoj skromnoj minutaži na 27 tačaka dnevnog reda koje je vladajuća većina stavila u jednu tačku. Čuo sam i za dva u jedan i za tri u jedan, ali za 27 u jedan, to zaista nisam čuo.

Predsedniku Skupštine Maji Gojković trebalo je pet minuta da pročita koje su uopšte tačke dnevnog reda, a zamislite, da mi iz opozicije, ja konkretno kao šef Poslaničke grupe Dveri imam 35 sekundi po svakom zakonu da o njemu govorim.

Dakle, to je slika kakav je vaš odnos kao vladajuće većine prema Parlamentu, na svaki način pokušavate da ugušite glas opozicije, ali to, naravno, nećete uspeti.

Koja je poenta većine ovih vaših zahteva, to ste i sami otvoreno rekli, ja vam se na tome zahvaljujem, dobro je da građani Srbije to čuju, poenta je u nasilnom usklađivanju zakonskih propisa Republike Srbije sa EU. Dakle, sve se mora podrediti standardima EU, i to daleko pre nego što ulazimo u EU, računajući i to da nikada nećemo ući u EU, a moramo primeniti sve ono što putem „faks demokratije“ dobijemo kao naredbu iz Brisela.

Krenuću od Predloga o izmenama i dopunama Zakona o akcizama. Već smo vam ukazali na to da što se tiče naftnih derivata cena u nastupajućoj godini može da bude samo veća. U ovoj godini kada su bile smanjene cene naftnih derivata na evropskom tržištu vi ih niste smanjivali u Srbiji, ali, naravno, povećavate akcize. Zato će ovi vaši prihodi biti potpuno nerealno ovde planirani u budžetu.

Slična situacija je i sa duvanom, jer od 1. januara poskupljuju cigarete u Srbiji i na svakih šest meseci do ulaska u EU dž poskupljiće, jer je to još jedan nalog iz EU, ali neće prihodna strana da se puni, zato što će jačati sivo tržište koje će prodavati duvan.

Ali meni je najzanimljivije što se tiče akciza jeste tržište kafe, gde vi radite jednu skandaloznu stvar, uvodite akcize i za domaće proizvođače finalnih proizvoda od kafe i time, zapravo, položaj uvoznika izjednačujete sa položajem domaćih proizvođača, što je apsolutno na štetu domaćih proizvođača, i nije vam prvi put. Od 5. oktobra 2000. godine vi ubijanjem domaćih proizvođača, praktično, uništavate domaću privredu, jer ih izvodite u konkurenciju sa kojom oni ne mogu da se takmiče, jer nemaju tu vrstu subvencija i podrške države, kao što imaju strane kompanije od svojih država.

Dakle, evo i sada ste rešili da ubijete i domaće proizvođače kafe i sve one koji rade kao njihovi dobavljači, podizvođači i sve ono drugo što je naša domaća proizvodnja, a mnogo nam je važnije to jer odatle se realno puni budžet kroz poreze na zarade.

Naravno, tek je interesantan Carinski zakon u kome vi, zapravo, pod daljim pritiscima ulaska Srbije u EU, morate sve da uskladite i da dokraja ukinete sve carine na uvoz strane robe i da dokraja ubijete domaćeg proizvođača i domaću robu.

Jedan od uslova za ulazak u EU je ulazak u Svetsku trgovinsku organizaciju. Ulazak u Svetsku trgovinsku organizaciju je uslovljen liberalizovanjem našeg tržišta i uvozom i prometom genetski modifikovane hrane i semena.

I treba, ministarka, i to da priznate građanima Srbije, da je i to vaš plan da na vašem putu u EU po svaku cenu dovedete u Srbiju genetski modifikovanu hranu i seme, koje je štetna po naše zdravlje, štetna po životnu

sredinu i posebno štetna po proizvodnju zdrave organske hrane, koja može biti perspektiva prehrambeno prerađivačke industrije u Srbiji.

Šta, međutim, ovim carinskim zakonom vi ukidate, to je veoma interesantno i na to moram da skrenem pažnju javnosti. Pre svega ukidate ono što je bila dobra odredba, a to je da povlastica da pojedini koji dolaze i koji uvoze novu tehnologiju, hoće da osavremene svoju tehnologiju, hoće, dakle, da ljudi uvezu nove mašine da bi bolje radili, bili su oslobođeni od poreza, odnosno od carine, i to ukidate.

Dakle, ubijate domaćeg proizvođača koji je imao makar tu mogućnost da bude oslobođen od carine za uvoz, za proširenje postojeće proizvodnje, modernizaciju proizvodnje, uvođenjem nove, odnosno osavremenjivanje postojeće tehnologije. To je još jedan dokaz kako vi ubijate domaće firme.

Naravno, da vi ne shvatate šta se danas dešava u svetu, velike geopolitičke promene u Evropi i svetu, a posebno državni intervencionizam, koji je prisutan širom sveta. Brojne države intervenišu u podršci sopstvenim bankama, sopstvenoj privredi, jedino vi iz SNS i vladajućeg režima, to ne smete da uradite u Srbiji, zato što ste sluge MMF, Svetske banke, Brisela i Vašingtona.

Ovde imamo još jednu stvar na koju moramo da ukažemo šta još ukidate u Carinskom zakonu. Ukidate one povoljnosti koje su imale osobe sa invaliditetom: ne mogu više bez carina da uvoze ortopedska i druga pomagala, ne mogu više da uvoze putničke automobile bez carina, ne mogu više drugu opremu za vršenje raznih delatnosti za koje su se osposobili da se time bave.

Dakle, vi, najosetljivije kategorije našeg stanovništva, osobe sa posebnim potrebama, osobe sa invaliditetom, lišavate carinskih povlastica koje su do sada imali. Građani Srbije treba to da znaju, SNS direktno ugrožava najosetljiviju grupu našeg društva, dakle, koja se tiče osoba sa invaliditetom, ali, zato nikada vi nećete ugroziti vaše finansijere iz MMF, nikada nećete ugroziti strane banke, koje deru kožu s leđa građana Srbije, ali, evo, osobe sa invaliditetom zašto da ne.

Kaznena politika, nedovoljno je precizno definisano kada se uvozi kvarljiva roba, kada je roba lošeg kvaliteta i sve drugo što strani uvoznički lobi ovde radi, nema jasne i precizne kaznene politike, jer naravno vi štitite uvoznički lobi. Vama je uvoznički lobi nešto što ovde mora da postoji po svaku cenu, a domaći proizvođač, domaći privrednik i poljoprivrednik može naravno u drugi plan.

Slična stvar je i Zakon o izvozu i uvozu robe dvostruke namene. On govori baš o tome kako vi strance stavljate u prvi plan. Evo šta vi radite, pošto su se strane firme žalile da im je preduga procedura oko uvoza robe dvostruke namene, to je izuzetno osetljiva roba koja se koristi i u civilne i u vojne svrhe, i mora biti posebno kontrolisana, vi lepo ukidate te procedure za obaveznu kontrolu prilikom carine robe dvostruke namene iz prostog razloga da biste izašli u susret stranim firmama, koje ovde rade šta hoće.

Mi vas savetujemo nemojte to raditi, makar, pošto ste ostavili mogućnost kontrole, stavite da to bude obavezno, da naši inspekcijski organi upadaju u strane firme koje koriste robu dvostruke namene i neprestano proveravaju, ako ste već ukinuli tu proveru na carini.

Meni je, verujte, i to ovako sa posebnim oduševljenim želim da vam danas prenesem, najdraži vaš predlog zakona o uslugama. Znaete šta je tu genijalno? Zakon u najvećem broju svojih odredbi stupa na snagu danom pristupanja Srbije EU. Pa to je genijalno. S obzirom na to da mi nikada nećemo pristupiti EU, danas donosimo zakon koji nikada neće stupiti na snagu.

Ja sam želeo da vam predložim, uvaženi ministri, i nešto veoma konstruktivno, da svi zakoni koje vi predlažete, a koje morate da uskladite sa EU, stupe na snagu tek kada mi uđemo u EU, a ne da nas oni ucenjuju, pritiskaju, maltretiraju, teraju da sve naše zakonske propise usklađujemo sa EU, a nikada nećemo ući u EU.

Evo, sam premijer kaže da nema ulaska Srbije u EU pre 2025. godine, što bismo mi usklađivali naše zakone sa EU koja nas ucenjuje sa svakim tim novousklađenim zakonom? Evo vidite da ne mora. Ovaj zakon o uslugama stupa na snagu tek kada uđemo u EU. To je sjajna stvar. Znači neće nikada stupiti na snagu, mi podržavamo takva zakonska rešenja.

Dužan sam da građanima Srbije objasnim termin koji sam upotrebio – „faks demokratija“. To vam je ono, ministre, kada vi ustanete ujutru, a onda vam stigne faks iz Brisela šta danas treba da radite. Dakle, tako funkcioniše „faks demokratija“, koju ste vi prihvatili, a ne mora tako da funkcioniše. Evo vam nekoliko primera.

Nisu sve države Evrope u EU, vi to znate, gospodo ministri. Je l' znate da nisu sve države u Evropi u EU? Je l' znate da nije Norveška, je l' znate da nije Švajcarska, je l' znate da nije Island? Moram da vas podsetim na to. Dakle, postoji život i mimo EU. Nije život samo u EU.

A šta su radile ove pametne države, pametne države, koje nisu u EU? One nisu želele politički integraciju sa EU. Nisu želele da usklađuju međunarodnu politiku, bezbednosnu politiku, kulturnu politiku, identitetsku politiku, ali usklađuju ekonomske odnose. I moram da vam skrenem pažnju da postoji evropski ekonomski prostor i da postoji EFTA Sporazum koji sa EU sklapaju države koje nisu članice EU. Eto vama načina kako da saradujemo sa EU – preko EFTA Sporazuma i preko evropskog ekonomskog prostora, a ne članstvom u EU, gde smo neprestano ucenjeni na našem putu u EU.

Dakle, kada se Dveri budu pitale i odlučivale mi ćemo se ponašati kao ove ozbiljne države, posebno ugledajući se na Švajcarsku, koja svaki sporazum sklapa bilateralno; nema paketa, nema nametanja, nema uslovljavanja, uzimamo samo ono što nam odgovara, što je u obostranom interesu, što je na ravnopravnim osnovama. E tako se brane nacionalni, državni i ekonomski interesi države. Uostalom da vas podsetim na primer Islanda, koji je vratio kartu

za EU, izbacio MMF, bankrotirao i spasio se time što nije više trpeo ucene iz Brisela i nije trpeo ucene iz Međunarodnog monetarnog fonda.

Naravno da vi u ovom zakonu o uslugama želite, takođe, da liberalizujete naše tržište i da ga prepustite strancima. To je jedna od mera koju vi stalno nazivate konkurencijom i slobodnim tržištem. Pa ne može naš čovek da bude konkurentan sa nekim koga podržavaju tolike strane banke i tolike strane države. Podržite vi prvo našeg domaćeg privrednika i poljoprivrednika, pa da onda pričamo o slobodnom tržištu. Nema slobodnog tržišta dok naša država ne podrži našeg privrednika i poljoprivrednika. I to je, rekao bih, jasno svakome.

Da predemo sada na one najzanimljivije delove vaše putne infrastrukture. Zajmovi za Koridor 10, za Obrenovac, Surčin, za restrukturiranje državnih preduzeća, novo zaduživanje države više stotina miliona evra kojim će ova vlast zadužiti građane Srbije. Ima tu jedna genijalna istina, odluka kojom Aleksandar Vučić funkcioniše kada uzima zajmove iz inostranstva. Odmah uzme sve pare, a otplaćuje se kredit za pet, 10 ili 15 godina, kada on više neće biti na vlasti. Pa, to je zaista sjajno: uzmeš pare, potrošiš ih u predizbornoj kampanji, budeš na vlasti nekoliko godina, a onda neka sledeće generacije vraćaju dugove koji pravi Srpska napredna stranka.

A za šta se uzimaju te pare za ove koridore? Da li će umesto nekog Čumeta iz DS-a sada finansirati neki Čume iz SNS-a, recimo, na Koridoru 10? Zanimljiv je taj koridor 10, jer me tu zanima šta se uopšte finansira sa 35.000.000 evra. Nema detaljnog prikaza strukture troškova da biste opravdali zaduživanje. Često nema ni osnovnog plana otplate kredita. Nema nikakvih osnovnih uslova. Tu je posebno karakterističan ovaj kredit sa Kineskom bankom. Kinezi su zaštićeni kao beli medvedi, oni uvoze svoju tehnologiju, rade njihove firme, oni za svoje pare vraćaju nazad. A gde smo mi tu zaštićeni? Zašto mi ne finansiramo izgradnju puteva iz primarne emisije i isto tako vraćamo te rate kao što vraćamo i Kineskoj banci?

Znači, zašto mi sve te provizije, odobravanja kredita, plaćanje penala i svega drugoga plaćamo stranoj banci, kad to može država da uredi u sopstvenom sistemu kroz dodatno štampanje državnog novca? Dakle, veoma jednostavna stvar koja funkcioniše svuda na svetu i sve ozbiljne ekonomije sveta tako su se razvile.

Vi možete, ministarka, da se smežete, ali vi to ne znate. Pogledajte SAD, koje su vama uzor. Uvek kada je problem, šta rade SAD? Pa dodatno štampaju dolar i upumpavaju ga u svoju privredu, a mi ne možemo dodatno da štampamo dinar i da ga upumpavamo u svoju privredu. Znači Srbi ne mogu, Amerikanci mogu. E pa neće moći tako! Dakle, normalno je da mi treba naš novac da upumpavamo u našu privredu, a ne u strane firme.

Naravno, najinteresantniji je Koridor 10. Dosada je potrošeno 275.000.000 i kažete da nije dovoljno, a niko ne zna zašto nije dovoljno. Ko je napravio pogrešnu analizu? Možda Milutin Mrkonjić? Velimir Ilić? Ili možda Aleksandar Vučić i Zorana Mihajlović? Ajde da vidimo ko je kriv za kašnjenje

radova na Koridoru 10, za preplaćivanje radova, za korupciju i za sve ono zbog čega vi sada uzimate novi kredit, novi zajam da biste završili Koridor 10. Pa, kada će konačno neko u Srbiji da odgovara za sva kašnjenja, za sve korupcije, za sve lopovluke, za sve ono što karakteriše vlasti od 5. oktobra 2000. godine do dana, i onaj stari DOS, na čelu sa DS i ovaj novi DOS, na čelu sa SNS?

Naravno, Svetska banka je meni posebno zanimljiva, ona postavlja uslove da bi vam dala kredit kroz Međunarodnu banku za obnovu i razvoj. Naravno, uslovi su restrukturiranje naših državnih preduzeća i, naravno, privatizacija. To je sledeće što ćete morati da uradite po nalogu Svetske banke – da prodate EPS, da prodate Telekom, Železnice, Puteve Srbije, Srbijagas i sve drugo mora da se privatizaciju i ode u ruke stranaca, jer vi služite interesima MMF-a i Svetske banke, a ne domaćim ekonomskim interesima.

Ono što posebno želim da istaknem, meni je izuzetno drag Zakon o regulisanju javnog duga po osnovu neisplaćene devizne štednje. To je veoma zanimljivo. Prvo, ko je taj evropski sud za ljudska prava? Mi nikada nismo potpisali nikakav protokol da priznajemo njegovu ingerenciju. Zašto bismo mi poštovali njegove odluke? Pa, niko ih u Evropi ne poštuje, niko još nije ratifikovao bilo kakav protokol sa Evropskim sudom za ljudska prava. Nemojte, dakle, varati građane Srbije.

Druga stvar, ako se već pozivate na to da treba slušati Evropski sud za ljudska prava, pa isti taj evropski sud za ljudska prava doneće vam presudu da vratite penzionerima sve što ste im opljačkali u prethodne dve godine smanjenjem penzija za 10%. Po istom ovom osnovu kojim vraćate starim štedišama, moraćete, gospodo naprednjaci, da vratite i penzionerima koje ste opljačkali u prethodne dve godine.

Istina, posebno je simpatičan Zakon o sistemu plata zaposlenih u javnom sektoru, koji se neprestano, naravno, odlaže. Sam predsednik Vlade je priznao – ništa od platnih razreda. I dalje će najobrazovaniji sloj stanovništva, naši prosvetari biti plaćeni ispod prosečne plate u Srbiji. Nemate nikakvu analizu stanja zaposlenih u javnom sektoru, da vidimo ko je partijski zaposlen, da vidimo ko je suvišan, da članove SNS-a vratimo u kancelariju SNS-a, a ne da nam sede po javnim preduzećima, a da nemaju ni stolicu.

Dakle, ključno je da mi vidimo šta se tu radi, a ja posebno apelujem na stanje u vojsci. Preko 1.000 vojnika po ugovoru napustilo je Vojsku Srbije u prethodne dve godine. Da li shvatate šta radite ovakvim materijalnim statusom, ovakvim odnosom prema profesionalcima u vojsci, u policiji i u službama bezbednosti? To je nedopustiv odnos i morate hitno uvesti platne razrede. Mora da se zna da službe bezbednosti, vojska i policija moraju biti najprivilegovaniji u ovom društvu i njihov materijalni status mora biti najbolji. I tu nema razgovora.

Naravno, Zakon o sudovima, meni krajnje interesantan, o uređenju sudova, iako ne pominjete nijedan od problema na koje smo vam ukazivali: koruptivni ugovori sudova sa poslovnim bankama, partijski predsednici sudova, starešine javnih tužilaštava, takođe, partijski postavljeni, 650 sudija članovi SNS-

a još uvek se nisu raščlanili, tj. izašli iz SNS-a, blokada računa sudova, o kojoj smo vam govorili, priznajte, gospodo ministri, da su vam sudovi u blokadi.

U tom smislu još želim za kraj da istaknem Zakon o javnoj svojini. Ne možete da popišete imovinu ni Republike, ni pokrajine ni gradova, a pet godina ste na vlasti, gospodo ministri. Srpska napredna stranka je pet godina na vlasti i ništa nije uradila, ali je zato ukinula vraćanje PDV-a za bebi opremu i hranu. A znate li zašto? Pa naredila EU. I sada im treba godina dana, čitava 2017. godina treba Slavici Đukić Dejanović i Aleksandru Vučiću da shvate kako treba da se bore protiv bele kuge. Socijalistička partija Srbije 25 godina na vlasti, naprednjaci pet godina na vlasti i još nisu shvatili kako da se bore protiv bele kuge, i traže još godinu dana da razmisle kako zaustaviti belu kugu. Pa, to je zaista, zaista genijalno.

Mislim da je predsednik Vlade ovih dana otkrio da postoji problem nataliteta u Srbiji, to je velika stvar i veliko otkriće, kao što je Slavica Đukić Dejanović otkrila da postoji problem abortusa. Ja vam čestitam, izuzetno otkriće i mislim da ima nade da ćete možda jednog dana pokrenuti makar i najmanju borbu protiv bele kuge u srpskom narodu.

Da ne govorim o ovom zakonu o proceniteljima nepokretnosti, koji je napravljen da zaštitite banke. Nigde nema zaštite građana, nigde nema sprečavanja oduzimanja porodičnog doma od strane banaka. Šta ste do sada uradili? Koliko je građana Srbije ostalo bez porodičnog doma na osnovu lažnih procena nepokretnosti? Morali su da prodaju svoje stanove za mnogo manje para da bi vratili neke dugove. Ko ih je zaštitio? Pa niko, jer vi štitite MMF i strane banke. To je ono zbog čega ste vi i postavljeni na vlast. Pretpostavljam da će ovi procenitelji nepokretnosti, kao i oni upravnici u zgradama koji će biti prinudno postavljeni, naravno, biti članovi SNS-a.

Naravno, što se tiče PDV-a, govorim i u ime 3.450 računovođa Srbije koji su apsolutno protiv Pravilnika o obliku, sadržini i načinu vođenja evidencije o PDV-u i o obliku i sadržini pregleda obračuna PDV-a, jer uvodite novih 13 tabela i 155 bilansnih pozicija.

Na kraju, naravno, ono što se tiče REM-a, koji je skandalozno izjavio da neće dostaviti izveštaj o zastupljenosti učesnika na izborima na medijima u prethodnoj kampanji. Dakle, REM je sada nikad gore partijsko rukovodeće i regulatorno telo, u istoriji višestranačja, sada REM najviše služi vladajućoj stranci.

I naravno, što se tiče RTS-a, ukinuti taksu za RTS i pitati direktora i glavne urednike zašto, evo, osam meseci nakon održanih izbora nijedan predstavnik Dveri nije mogao da se pojavi ni na jednoj emisiji na Radio-televiziji Srbije, što znači da parlamentarna opozicija, da parlamentarna politička opcija ne može da se pojavi na RTS-u iako ima svoje birače, građane Srbije koji su za nas glasali i plaćaju tu pretplatu da bi se pojavili makar koji sekund na Radio-televiziji Srbije. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem, gospodine Obradoviću.

Gospodine Milojčiću, vi ste maločas ukazali na povredu Poslovnika? (Ne.)

Povreda Poslovnika, narodni poslanik Vladimir Orlić. Izvolite.

VLADIMIR ORLIĆ: Hvala, gospodine predsedavajući.

Pa postoji, osećam, potreba da se ukaže na član 106. i pitanje držanja dnevnog reda. Na nekoliko pozicija tokom ovih dugih 20 minuta, ali s vremena na vreme, poprilično zabavnih, koliko mi zapravo treba sebi da dozvolimo komfor da se ovde zabavljamo, je li, mada, vidim, nekima od nas to apsolutno nije nikakav problem, bilo je više nego očigledno zašto. Pričalo se i o prošloj sednici, i o pretprešloj sednici, i o stanovanju, i nekim sudijama, o svemu osim o onome što je danas na dnevnom redu, od strane istog onoga koji se požalio u prvoj rečenici, kako je ustao, da ima samo malo vremena da kaže ponešto o svakom zakonu, i onda priča o svemu, osim o tim zakonima. To je bilo više nego očigledno.

Druga stvar, gospodine predsedavajući, opet u vezi člana 106. i dnevnog reda. Mislim da ne treba da dozvolimo da neko ovde primenjuje taktiku da priča stvari koje su jedna drugoj potpuno suprotne u isto vreme i tako, je li?, bar teoretski, zakači dnevni red, odnosno, kaže nešto što bi možda moglo da ima veze sa ovim o čemu mi raspravljamo danas, a pritom govori potpune nebuloze koje su jedna drugoj suprotne.

Na primer, protivi se saradnji sa EU, želi da se saraduje sa drugim zemljama, a u isto vreme priča kako se protivi saradnji sa Kinom. I šta sad? Mislim da nije prihvatljivo da mu dozvoljavamo da se on tobož drži dnevnog reda, a u stvari se ne drži dnevnog reda tako što govori potpuno suprotne stvari. Kada je reč o zajmovima kaže da je protiv zaduživanja, da je protiv banaka, a onda u isto vreme i protiv toga da se dobiju povoljni uslovi i da se otplata radi kasnije. Potpuni nonsens.

Treća stvar, da nam priča kako je za podršku našim domaćim preduzećima i tako dalje, a onda u isto vreme i protiv toga da se tim preduzećima pomogne i da se revitalizuje dug. Znači, apsolutno neverovatno.

Ja ne tražim, gospodine predsedavajući, da mi o ovim stvarima glasamo, ovo je više nego jasno svakome ko ovo čuje i vidi. Ja samo tražim da mi vodimo o ovim stvarima računa na vreme. Na vreme, pre nego što na primer Evropski sud za ljudska prava čuje da je veliki ekspert Boško Čvorović rekao da oni ne postoje. Odustaće. Hvala vam.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem. Gospodine Orliću, koliko sam shvatio ne želite da se Skupština u danu za glasanje izjasni o ukazanoj povredi Poslovnika? Zahvaljujem.

U potpunosti ste u pravu, gospodin Obradović jeste imao jedan širi kontekst sagledavanja onoga što jeste aktuelna tema, možda i najširi. Nisam u mogućnosti, nažalost, sve da propratim, ali zato ste vi tu kao poslanici da ukažete na to. Zahvaljujem.

Najpre replika. Osnov za repliku ima narodni poslanik Veroljub Arsić, kao ovlašćeni predstavnik SNS, na pominjanje SNS.

Izvolite, gospodine Arsiću.

VEROLJUB ARSIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, pa teško mi je da samo u dva minuta spomenem neistine, neznanje i nestručnost „Balkanskog Špijuna“. Zaista ne mogu. (Poslanici se smeju i aplaudiraju.) Evo, ovo je predlog zakona. Evo jedne neistine. Svi smo čuli da je rekao da se ovim zakonom ukidaju povlastice za osobe sa invaliditetom.

Član 216, koji se menja, kaže: „Oslobođeni su od plaćanja uvoznih dažbina osobe sa invaliditetom, odnosno organizacije osoba sa invaliditetom – na predmete namenjene za obrazovanje, zapošljavanje ili poboljšanje društvenog položaja osoba sa invaliditetom“.

On nije ni pročitao zakon. Kaže ovako – zašto ne finansirate penzije i plate u javnom sektoru primarnom emisijom? Pa on hoće da nas vrati u devedeset treću. On ne zna šta govori. Kaže – gorivo nije pojeftinilo. Pre pada cene nafte na svetskom tržištu gorivo je bilo preko 170 dinara. Koliko je danas? Ali pazite, vrh svega, znači, neznanja, neistina, jeste da zemlje EU subvencionišu proizvođače kafe. Pa gde to više ima? Pa da l' on zna šta govori? Orao pao, ništa drugo.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem, gospodine Arsiću.

Pravo na repliku, narodni poslanik Boško Obradović. Izvolite.

BOŠKO OBRADOVIĆ: Što bi rekao Ilija Čvorović, možda ste pogrešili broj, ali ste dobili onoga koga ste tražili. Dakle, sa velikim zadovoljstvom se javljam na prozivku.

Naravno da ste izbrisali osobe sa invaliditetom i ostavili taj potpuno neprecizan i nedefinisan član koji sam ja i te kako primetio, ali izbrisali precizne članove gde se oslobađaju za ortopedska pomagala, gde se oslobađaju za putnička vozila, gde se oslobađaju za opremu za privatnu delatnost, sve to ste izbrisali, da biste ubacili jedan nedefinisan član, pa ćete verovatno vi da određujete ko šta može da uvozi bez carina, pretpostavljam sa carinskom mafijom kojoj niko nije stao na put poslednjih dvadeset šest godina.

Naravno da vi nemate pojma o institutu primarne emisije. Dakle, sve države sveta koje su se ekonomski razvijale, razvijale su se dodatnim štampanjem državnog novca koji je bio strogo kontrolisan, nije dozvoljavana nikakva inflacija koja bi bila prevelika i nije ulagano u potrošnju, već isključivo u velike infrastrukturne radove i u novo zapošljavanje. Dakle, takva primarna emisija strogo kontrolisanog državnog novca nama treba.

Gospodine Arsiću, to su osnovi ekonomije. Nijedna država sveta koja se razvila nije se razvila bez dodatnog štampanja državnog novca, naučite to već jednom. Jedino je nama zabranjeno dodatno štampanje dinara, da bismo zavisili od MMF-a, Svetske banke i od tih stranih međunarodnih fondova koji deru kožu sa leđa građana Srbije novim i novim zaduživanjem. Nema razloga za to. Mi treba da se organizujemo unutar toga.

I, da vam kažem, u ličnom razgovoru sa Aleksandrom Vučićem, na konsultacijama, pitao sam ga za primarnu emisiju i rekao mi je da je to najbolji metod finansiranja, ali da vi to ne smete da uradite. A vi ga pitajte da li je istina ovo što vam sada kažem.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem, gospodine Obradoviću.

Prvo na repliku ima narodni poslanik Veroljub Arsić.

Izvolite.

VEROLJUB ARSIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, pa ja nemam reči, ne mogu da opišem jedno ovakvo izlaganje. Pa, mi smo imali već štampanje novca 1992. i 1993. godine. Pa, videli ste dokle smo došli. Štampali su i ovi od 2008. do 2012. godine, kontrolisano, kako kažu – izazvali inflaciju i pad dinara. Može to Amerika zato što je dolar svetska valuta plaćanja, jer oni kad štampaju dolar druge valute skaču, poboljšavaju izvoznu klimu za svoja preduzeća. Mi to ne možemo. Zatvaraju uvoz. Mi to ne možemo. Oni mogu, imaju razvijenu ekonomiju da to urade.

I u vreme Brozove Jugoslavije štampali su se dinari, pa smo imali situaciju da su vraćali kredite po tri, četiri, pet maraka na kraju otplatnog perioda, a država je novim zaduživanjima pravdala to štampanje novca. Mi to ne možemo. Nemamo pravo na taj luksuz. Nemamo privredu koja to može da izdrži i svi ovde to znaju, samo, izgleda mi da „balkanski špijun“ ne zna.

Carinska oslobađanja proširuju listu poreskih i javnih dažbina na osobe sa invaliditetom. Proširuju, i neće to biti napisano za ime kao što se ranije pisalo, nego će biti određeno posebnim podzakonskim aktom.

Ne razumem toliku ostrašćenost. Čuo sam i priču da Srbija neće pre 2025. godine da uđe u EU. Ući će, i ne znam šta imate protiv Svetske trgovinske organizacije kada je Rusija član Svetske trgovinske organizacije. I nemojte da nam branite Srbiju sa gospodinom Ivanom Pernarom, koji ugrožava Srbiju... (Aplauz.)

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem, gospodine Arsiću.

Reč ima predstavnik predlagača, narodna poslanica Aleksandra Tomić. Izvolite.

ALEKSANDRA TOMIĆ: Uvaženi predsedavajući, poštovani ministri, kolege poslanici, zarad istine, od strane onih koji su hteli ovde da iznesu niz neistina kada je u pitanju računovodstvo uopšte, i zakon i pravilnik, koji je bio u predlogu da ide od Nove godine kada su u pitanju podnosioci PDV, svi privredni subjekti, da će imati 154 stavke.

Odmah da vam kažem, to je jedna ideja, inicijativa koja je prošla pre tri meseca i koju je ministar usvojio od strane Udruženja revizora i svih računovođa Srbije, da neće ići takav zahtev jer je suviše ambiciozan za ovaj trenutak u Srbiji. Prema tome, da će ići postepeno, da se ne širi ovde dezinformacija i da plašite građane Srbije sa tako nečim što ne postoji.

Drugo, kada govorite o tome da država treba da interveniše sa određenim finansijskim sredstvima, zarad istine, a pošto je to inače predmet i

Odbora za finansije, na svakom Odboru imamo raspravu po tom pitanju, država interveniše i zato postoji jedanaest preduzeća koja su u restrukturiranju, odnosno koja su strateški važna po principu privatizacije koje država direktno finansira iz budžeta. Zato se borimo da nađemo strateške partnere i zbog toga zaista privreda Srbije još uvek funkcioniše u granicama održivosti i to treba da znate.

Ali to treba da kažete Ivanu Pernaru, članu Seljačke stranke Hrvatskog sabora, koji jednostavno dolazi ovde u Skupštinu, posećuje i treba da kažete koje smo mi iskorake napravili prema EU, u smislu evropskih integracija, ali ne zbog Hrvatske i ne zbog EU, nego zbog nas samih, da bismo imali konkurentnu privredu, da bismo mogli da se nosimo jednostavno sa firmama i u zemlji, i u inostranstvu, i u regionu. I nije ni čudo što ceo region i svi gledaju u Srbiju, gledaju prvo u našu privredu, pa onda neke stvari menjaju i prilagođavaju svemu tome. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Najpre pravo na repliku, narodni poslanik Vladimir Orlić, zamenik šefa Poslaničke grupe SNS, na pominjanje SNS. Izvolite.

VLADIMIR ORLIĆ: Ovo je bilo po osnovu pominjanja stranke. Da, inače, s vremena na vreme, interesantna okolnost da neki koji onako zahuktani krenu da objašnjavaju ovde šta sve nije dobro kod nas, onda zakače i stranku i ljude poimence i više ni sami ne znaju šta su uradili i koliko replika izazvali. Ovo je direktno po osnovu pominjanja stranke. I baš mi je drago što je bilo i tog osnova, čisto da ne ostanemo nedorečeni.

Hteo sam i ovom prilikom da kažem da je baš lepo i potpuno razumem zašto je onaj ko se uporno trudi da izazove replike i da se malo oseti važnijim nego što inače jeste danas opet pričao o DOS-u. Naravno, zato što sam pripada političkoj porodici novoga DOS-a, zato što je primljen u novu veliku koaliciju, na čemu svakako treba čestitati, to je pozamašan uspeh, naravno. Reč je o političkim veličinama listom. Postoji i dalje samo jedna mala problematična okolnost, nikako da lociramo, dame i gospodo, kakva je politička uloga ili bilo kakva uloga nekih pojedinaca u toj novoj velikoj koaliciji.

Već smo se mi bavili u ovoj sali tim pitanjem, i utvrdili smo već nekoliko stvari. Prvo, da onaj ko uporno izaziva replike neće biti, koliko god to silno želeo, zajednički predsednički kandidat, koliko god se ljubazno nudio okolo, neće, jer ga niko ne zarezuje 2%.

Dalje smo zaključili da neće biti ni šef izbornog štaba, jer ne može ni sebe da kontroliše, a kamoli da druge organizuje. Svaki put ovde izazove repliku, prođe kao Đosić u emisiji protiv dr Martinovića, pa se ipak vraća po još. Znači, ni za to nije.

Nudili smo mu mogućnost da bude na poziciji običnog pijuna. Za to se zaista prepoznaje talenat, kanda nešto nije zadovoljan. Šta bi još mogao biti? Nešto slušam ovo danas, pada mi na pamet, biće tokom te kampanje sigurno i neki mitinzi, pa biće prostora za kulturno-umetnički program. Ako novi DOS

planira poziciju dežurnog kampanjskog pevača, i tu vidim izuzetan talenat. Hvala lepo.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Izvolite, gospodine Obradoviću, dodatna dva minuta.

BOŠKO OBRADOVIĆ: Hvala, predsedavajući.

Što se tiče primarne emisije, ajmo da to još jednom razjasnimo predstavnicima SNS koji to ne razumeju. Kada se dodatno štampa državni novac, gospodine Antiću, gospodine Nedimoviću, vi razumete o čemu pričam? Može da se štampa za potrošnju, za plaćanje plata i penzija, za vraćanje dugova, što su radile neke prethodne vlasti i to onda vodi hiperinflaciji i katastrofi. Ali može da se uloži u velike infrastrukturne radove i u masovno novo zapošljavanje, i to onda vodi povećanju zapošljavanja, povećanju poreza na zarade koje se vraćaju u budžet i pune budžet, a od tog punjenja budžeta, vi vraćate zapravo kao klasične kamatne rate, odnosno kredine rate koje vraćate, to što ste pozajmili iz primarne emisije. Zašto da uzmete od Kineske banke, možete da uzmete od Narodne banke Srbije.

Jednostavna stvar. Nećeš to dati nikada u potrošnju, nikada u održavanje socijalnog mira, nikada u plate i penzije, već isključivo u novo zapošljavanje. Građanima Srbije grozničavo treba novo masovno zapošljavanje, zato se daje primarna emisija, jer od tih para se vraća u budžet. To je, gospodine Nedimoviću, toliko jednostavno, da ne objašnjavam onima koji uopšte ne žele da čuju šta im pričam.

Što se tiče Pernara, ja nisam sklopio istorijsko pomirenje sa Kolindom Grabar Kitarović, jednom od najvećih osvedočenih ustaša u hrvatskom političkom životu. Nisam joj nosio cveće, nisam se grlio sa njom na mostu, to je radio Aleksandar Vučić, najveći sin naših naroda i narodnosti.

A što se tiče novog DOS-a, pa nema većeg novog DOS-a od SNS. Pa, vi ste uzeli sve kadrove žutih, sve kadrove G17 plus. Pa Ivica Kojić, šef kabineta Mladana Dinkića je Vučićev šef kabineta. I vi mi pričate o novom DOS-u. Vi ste novi DOS, vi ste vrhunac DOS-a. Vi ste katastrofa koja je počela 5. oktobra 2000. godine, koja sa vama dovodi do vrhunca služenja interesima MMF-a, Brisela, NATO ...

PREDSEDAVAJUĆI: Reč ima narodni poslanik Čedomir Jovanović. Izvolite.

ČEDOMIR JOVANOVIĆ: Gospodine Milićeviću, ja delimično mogu da razumem to što vi sada radite, ali stavite tačku, jer ovo prestaje da bude polemika između dve stranke. Srpska Skupština ne sme sebi da dozvoli ono što slušamo u ovom trenutku. Kakve će biti posledice stavljanja predsednice Hrvatske u kontekst u koji se ona stavlja ovde u polemikama između dve stranke? Kako će to uticati na situaciju koja je iovako prenategnuta i neodrživa? Pa, ako je neko smešan i pogrešan sa druge strane, pa nije to valjda razlog da mi budemo još gori? Verujte da se ja ne bih osećao nimalo prijatno kada bi me neko

podsećao iz Zagreba da je četnički vojvoda predsednik Srbije. Je l' to treba da bude uloga Skupštine, da baca benzin u vatru ili ćemo to gasiti?

Vodite računa o onome što je prateća obaveza vas kao nekog ko predsedava sednici. Stavite tačku na te stranačke duele, ukoliko oni počinju da prave problem čitavoj državi i našem narodu u Hrvatskoj, valjda nam je potrebno spuštanje tenzija, a ne prednovogodišnje ludilo u kojem ćemo sada razoriti i ono malo što je preostalo nakon svega što smo preživeli.

PRESEDAVAJUĆI: Gospodine Jovanoviću, delimično vas razumem, samo niste rekli na koji se član Poslovnika pozivate.

(Čedomir Jovanović: Od 104. do 107.)

Zahvaljujem.

Da li želite da se Narodna skupština u danu za glasanje izjasni o ukazanoj povredi Poslovnika?

(Čedomir Jovanović: Naravno, jer ne može da ostane bez stava.)

Ja sam vas razumeo, ali isto tako morate i vi razumeti da ja ne mogu predvideti šta će i o čemu narodni poslanici govoriti, a ne želim da uskraćujem pravo ni poziciji ni opoziciji pravo na reč i pravo na repliku. Ali slažem se sa vama da negde mora postojati granica i moramo zatvoriti krug replika.

Reč ima narodni poslanik Veroljub Arsić, ovlašćeni predstavnik SNS-a, pravo na repliku.

VEROLJUB ARSIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, mi se ne mešamo u unutrašnje stvari Hrvatske, oni sami biraju svoje rukovodstvo, svog predsednika, i mi to moramo da prihvatimo. Nije bio izbor Aleksandra Vučića da gospođa Kitarović bude predsednik Hrvatske, nego izbor hrvatskog naroda.

Tako da, zbog tog izbora, mi to moramo da uvažavamo iz razloga što sa Hrvatskom želimo dobre odnose. Želimo dobre odnose zato što su to, pre svega, interesi Republike Srbije. Ali, stvar s kim će gospodin „balkanski špijun“ da se vidi i sretne jeste stvar njegove lične prirode. On to ne mora. Aleksandar Vučić mora. U tome je razlika između njih dvojice. Premijer je premijer.

E sad, kada su u pitanju te velike priče i oko primarne emisije, i oko politike države i oko Evropskog suda za ljudska prava, pa Srbija tamo ima sudije, samo to gospodin „balkanski špijun“ ne zna, a trebalo bi da zna. Problem koji se ovde iznosi jeste jedna najobičnija demagogija. Da li je stvar srpskog naroda ko će da joj bude predsednik? Jeste. Da li neko u to ima pravo da se meša? Nema. O tome će odlučiti građani Srbije, kao što su odlučivali 2012. godine. Znači, u interesu Republike Srbije jeste da ona bude izvor stabilnosti u ovom delu Evrope. I, ako je problem u mostu, problem u bombonjeri, problem u buketu cveća, onda je gospodin „orao pao“ u velikom problemu.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem, gospodine Arsiću.

Reč ima narodni poslanik Marijan Rističević, povreda Poslovnika.

Izvolite.

MARIJAN RISTIČEVIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, gospodine predsedavajući, u toku je još jedna povreda Poslovnika, reklamiram član 103. stav 3. vezano za član 107, i član 104, čudna je selekcija u pravima na repliku, pa i u pravima na reklamaciju Poslovnika.

Reklamirao sam je na vreme. Mislim da je povređeno dostojanstvo Narodne skupštine, jer kad neko priča u Narodnoj skupštini, u najvišem domu, o štampanju novca bez pokrića, to je za mene povreda dostojanstva Narodne skupštine. To izaziva inflaciju, a u inflaciji jedni gube novac, drugi ga zarađuju. Tako su nastali naši tajkuni. Ukoliko neko želi da podrži i da osveži nove tajkune narodnim novcem, da narod izgubi sve, a da oni steknu sve, za mene je to povreda dostojanstva. I, u vezi toga, za čačanskog proizvođača ničega, u vezi dostojanstva Narodne skupštine moram da poručim – mi seljaci znamo, novac se ne štampa, novac se zarađuje, pa se onda štampa i deli. Nikad se ne štampa i deli bez proizvodnje. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Gospodine Rističeviću, da li želite da se Narodna skupština u danu za glasanje izjasni o ukazanoj povredi Poslovnika? (Ne.)

Zahvaljujem vam se i izvinjavam jer nisam video da ste ukazali na povredu Poslovnika, a već sam dao kolegi reč.

Reč ima predstavnik predlagača, ministar Aleksandar Antić. Izvolite.

ALEKSANDAR ANTIĆ: Poštovani predsedavajući, dame i gospodo narodni poslanici, naravno, sa nadom da ćemo se u što kraćem vremenu vratiti ovim tačkama dnevnog reda koje su nas okupile ovde, vidite da nas je ispred predlagača zaista ovde reprezentativan broj i tokom dana kolege će dolaziti da učestvuju u ovoj raspravi, da damo jedan argumentovan doprinos sagledavanja ovih značajnih pitanja koja se nalaze pred narodnim poslanicima.

Želim da istaknem nekoliko stvari. Naprosto, imam i ljudsku i, da kažem, funkcionalnu obavezu da prokomentarišem nekoliko pitanja.

Dakle, ova vlada Republike Srbije u protekle, da kažem, dve, dve i po godine pokušava da vodi jednu veoma odgovornu ekonomsku i fiskalnu politiku. Upravo u toj funkciji su čitavi setovi zakona koji su se nalazili pred ovim parlamentom, a koji su imali, pre svega, za cilj da ozdrave srpske javne finansije koje su, hteo to neko da prihvati ili ne, bile pred kolapsom, zaista, u jednom katastrofalnom stanju i ovoj državi je pretio ozbiljan problem sa izmirivanjem osnovnih obaveza koje imamo prema građanima Srbije, prema budžetskim kategorijama koje su naprosto takve da mi moramo da iznađemo način kako ćemo da ih održimo.

Jedan od ključnih elemenata toga je bila finansijska stabilnost. Jedan od ključnih elemenata je bilo smanjivanje deficita. Jedan od ključnih elemenata je bilo suzbijanje inflacije. U takvom jednom aranžmanu koji smo mi ponudili građanima Srbije i dva puta dobili podršku na izborima, a poverenje građana u takav koncept se dobija, između ostalog, i stabilnošću domaće valute i

suzbijanjem inflacije koja je zaista ostavila jedan žestok osećaj kod građana Srbije zbog svih problema koje smo imali u prošlosti usled ratova, sankcija, koji su bili praćeni tom i takvom inflacijom.

Dakle, kada je u pitanju investicioni ciklus, određena primarna emisija ne mora nužno biti loša i inflatorna. Ali, u situaciji kada Vlada i država leći svoje javne finansije, ona ne može biti deo tog i takvog paketa. Upravo iz tog razloga mi smo odgovornost prema javnim finansijama, suzbijanje deficita i suzbijanje inflacije stavili u prioritet i verujem da smo u toj borbi položili ispit i zaista ostvarili odlične rezultate.

Moram da prokomentarišem još nekoliko pitanja koja su bila deo ove polemike. Ova Vlada pokušava da napravi jedan širok konsenzus i da u tom konsenzusu svoj doprinos, ovim našim aktivnostima i radu, mogu dati ljudi koji imaju energiju, koji su vredni, koji su posvećeni svom poslu. Zaista moram da pomenem gospodina Kojića u tom kontekstu. Apsolutno me ne interesuje, u tom smislu, politička geneza, niti bilo kakvi politički odnosi, to je čovek koji zaista daje jedan ogroman doprinos našem radu i naprosto ne bi bilo korektno, ni ljudski, ni profesionalno da to ne prokomentarišem.

S treće strane, jedan od prioriteta naše politike jesu dobri odnosi u regionu. I zaista mislim da je ova vlada, na čelu sa premijerom Vučićem, u proteklom periodu bila lokomotiva regionalnog pomirenja. Ma da su drugi dali 10% onoga što smo mi dali, mi bismo u regionu imali daleko bolju situaciju, daleko bolju poziciju. Ne komentarišemo lidere nama susednih država. Njih su izabrali građani njihovih država i naše je da sa njima saradujemo. Upravo u tom smislu je ova vlada, premijer dao zaista veliki broj signala koji idu u tom pravcu.

Cveće, to je pitanje svakog od nas pojedinačno. Cveće je pitanje da li je neko džentlmen ili nije. Molim vas da to razumete na taj način. Politika je važna, a da li je neko džentlmen ili ne, gospodine Obradoviću, to je pitanje o kome svako od nas treba da razmišlja. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

(Boško Obradović: Replika.)

Nemate osnova za repliku, gospodine Obradoviću.

Nastavljamo sa radom.

Reč ima narodni poslanik Milorad Mijatović. Izvolite.

MILORAD MIJATOVIĆ: Poštovani predsedavajući, poštovani ministri sa saradnicima, dame i gospodo narodni poslanici, ipak ću se vratiti na temu, na 27 tačaka dnevnog reda o kojima danas raspravljamo.

Neki su govorili da se radi o mnogo tačaka, da je teško pročitati, a ja vam odmah moram reći da se radi o izmenama i dopunama zakona, da se radi o izmenama i dopunama, dakle, ne nekim suštinskim promenama, već onim malim promenama koje se mogu brzo savladati i shvatiti. Isto tako, radi se i o usaglašavanju sa pravnom regulativom EU.

Ono što je veoma važno reći, nismo ponosni što se rokovi moraju produžavati. Tu ima i objektivnih razloga, ali ima i dosta subjektivnih. Gde su

objektivni razlozi? Jedan od zakona, kao što je Zakon o sistemu plata je dosta složen zakon, nije ga lako napraviti, treba usaglasiti mnoge koeficijente, treba razgovarati sa socijalnim partnerima, sa sindikatima. Treba sve te stvari usaglasiti i dobiti takav zakon koji će biti primenjiv i koji će biti dugoročan. E zbog toga mislim da tu postoji opravdanje.

Postoje razlozi koji su subjektivne prirode. Mi najčešće olako prihvatamo rokove, olako ih dajemo, često donosimo zakon sa nekim rokom svesni činjenice da ga nećemo sigurno ispoštovati. No, to je pitanje i našeg mentaliteta. Nismo samo takvi u zakonima, često smo i u mnogim drugim stvarima, kod završetaka gradnje zgrada i svega toga. No, nadam se da ćemo radom naš mentalitet menjati i da ćemo tim promenama dobiti jednu drugačiju Srbiju.

I upravo zbog toga Socijaldemokratska partija Srbije se zalaže za evropske perspektive, za EU. Bez obzira na to kada ćemo ući u nju, nama su potrebni standardi EU. Zbog toga se u ovim zakonima pozivamo na njih, zato usaglašavamo ove zakone, jer će građanima Srbije biti bolje, što će živeti kvalitetnije i zato što je to potrebno ovoj Srbiji, ovakvoj kakva jeste.

Da budem odmah jasan, mi se ne udvaramo građanima Srbije, mi smo došli ovde i dobili smo poverenje građana da uradimo određene poslove. Zatekli smo, što smo zatekli. Neću govoriti za neke vlasti do 1990, 2000. i 2012. godine. Ne, govoriću da su nam građani dali poverenje u ovom vremenu i mi se trudimo da sve probleme koje imamo rešimo na najbolji mogući način. A građani će na najpošteniji način, izborima, reći šta misle o nama, da li smo dobro radili ili loše radili.

E, to je ono što želim da naglasim. Dakle, mi se ne udvaramo, nećemo se ni udvarati, ali ćemo raditi. E, to je ono što je naš osnovni motiv i motiv koji mi imamo u radu u ovoj većini koju imamo i ovo poverenje koje su nam građani dali.

I još nešto, želim prvo da kažem o ovim zakonima o javnim medijskim servisima. Tačno je, traži se prolongiranje još za godinu dana. Vrlo je jasno, radi se o taksi na brojila od 150 dinara i radi se o 4.000.000.000 koje su planirane u budžetu, koji smo mi usvojili pre nekoliko dana. Svesni smo mi činjenice da se Javni medijski servis, tu pre svega mislim na RTS i RTV, mora finansirati iz takse.

Međutim, mi znamo i zakonska ograničenja da ona ne može biti veća od 500 dinara, ali se postavlja pitanje, da li građani u ovoj Srbiji mogu izdvojiti ta sredstva i zbog toga smatramo da je sasvim opravdano da ova dva zakona menjamo, da prolongiramo za godinu dana, a da u tom vremenu nađemo neka prihvatljivija rešenja. Zašto? Pa, vidite, mi smo prošle godine doneli ove zakone i građani Srbije se nisu bunili. Pa, znate, 150 dinara, to je manje od kutije cigareta, a imamo ipak kvalitetan Javni servis, i Radio-televiziju Srbije i posebno naglašavam Radio- televiziju Vojvodine. Dakle, to su servisi koji su nama potrebni i neophodni. I zbog toga želim da naglasim da ćemo to podržati.

Ovde ima mnogo zakona. Neću govoriti o svim zakonima, osim o nekima, jer je već bilo dosta govora u toku ove rasprave, to je izmena i dopuna Zakona o javnoj svojini. Zaista je potrebno uvođenje reda u ovoj oblasti. Tragično je, dugi niz godina ova država ne zna gde je vlasnik, koje stanove poseduje, koje poslovne prostore i koje poljoprivredno zemljište. Ovde je ministar poljoprivrede, i sam se iznenadio da ne znamo koliko imamo državnog poljoprivrednog zemljišta. Naravno, to koriste pojedinci, bogate se na račun države. Šta je to loše, što hoćemo da uvedemo red u ovoj državi?

Priznajemo ide teško, ide veoma teško, ali, moramo činiti nešto, moramo menjati iz prostog razloga, jer mora ova država znati šta ima, a od te imovine, bogme, i zarađivati. Mora se puniti budžet, a činićemo to upravo ovim zakonom, a ne samo zakonom, mnogo toga je potrebno učiniti iz prostog razloga jer smo takvi kakvi jesmo, imamo neko nasleđe koje kaže da je država alajbegova slama i onda može od nje da uzima šta ko hoće. Moje je mišljenje, da bismo imali dobru državu, bogatu državu, pa čak i oni koji govore o Švajcarskoj i drugim državama, bogami, državi moramo dati da bismo od države i dobili. Naravno, u skladu sa zakonima i onim što zakoni kažu oko svega toga.

Menjaju se i zakoni o tržištu kapitala, o malim akcionarima, o svemu onome što sam rekao. Ono što želim da naglasim to je Zakon o akcizama. Ovde ću biti vrlo pošten. Naravno, ovo nije dobra vest za one koji su pušači. Akciza će se povećavati. To je jasno, to vrlo otvoreno i iskreno kažemo. Zašto kažemo? Pa zato što prihvatamo evropske standarde, zato što se zna da opterećenje akcizama na 1.000 komada cigareta, najminimalnije, u Evropi je 90 evra, a u Srbiji je 54 evra.

Naravno, odmah ćete reći – imovne mogućnosti u Srbiji nisu velike i samim tim ne možemo te ljude, koji su pušači, dovesti u situaciju da ne koriste neki svoj užitak, neko će reći porok, a neko će reći užitak. Lično mislim da ovo postepeno usklađivanje na svakih šest meseci, to usklađivanje na osnovu akciznog kalendara od 2017–2020. godine daće nam mogućnost da se prilagodimo, pre svega, zemljama u okruženju gde su cigarete skuplje, a naravno i zemljama u Evropskoj uniji.

Često mi ova trka između akciza i cene cigareta liči na onu poznatu trku između Ahila i kornjače. Sasvim je jasno ko tu pobeđuje, a sasvim je jasno ko igra kakvu ulogu. No, to je usud ovih ljudi koji su pušači i nadam se da će, i zbog svog zdravlja, učiniti nešto bar da smanje to svoje uživanje.

Isto tako, ovde ima i govora o kafi, kako će Zakon o dodatnoj vrednosti biti korišćen, ali to je poboljšanje svega onoga što imamo.

Naravno, u javnosti su dosta pažnje izazvale izmene i dopune Zakona o porezu na dodatnu vrednosti. Mislim da je danas bilo dosta govora, i da je javnosti Srbije obrazloženo šta je urađeno, šta se dobija, šta je to bolje. Kao socijaldemokrata, uvek se zalažem za to da treba pomoći onima koji nemaju, koji su u situaciji socijalne potrebe, a oni koji imaju da moraju plaćati punu vrednost. Jer neko ko je bogat, a u Srbiji ima bogatih ljudi, i dobro je što ima bogatih, treba

da snosi punu cenu i obdaništa, i zdravstvenih usluga i svega ostalog. Ko to ne može njemu država treba da pomogne, a posebno ovoj osetljivoj oblasti kao što je rađanje dece, a to je ono što mi moramo zaista da poštujuemo.

Zakon o poreskom postupku. Vi sami znate da volimo da taj zakon ne poštujuemo, da volimo da izbegavamo neke obaveze, a isto tako moramo naglasiti da smo bar u 2016. godini postigli dobre rezultate. Sto deset milijardi prihoda je bilo više u budžetu za 2016. godinu. To je i odgovor zašto imamo i rezultate u borbi protiv crnog tržišta, zašto imamo rezultate u provođenju poreskih zakona. Ali tu ima još dosta problema, problema koji se moraju rešavati i problema koji se će se sigurno rešiti pooštravanjem kaznenih odredbi, širim obuhvatom, širenjem lepeze poreskih obveznika i to je nešto što moramo da popravimo.

Kao socijaldemokrata, nešto ću reći o HIP „Petrohemiji“. Ovde stoji da izdvajamo za njihove dugove 105.000.000 evra. Odmah da naglasim, tih 105.000.000 evra koje izdvajamo za smanjivanje dugova „Petrohemije“ su sredstva koja su uštedena u 2016. godini. To su sredstva koja smo uštedeli dobrim radom, dobrom ekonomskom politikom, i pomažemo ovoj firmi gde ima mnoštvo zaposlenih, firmi koja ima perspektivu.

Mogu da kažem i sledeće – najlakše je sve firme zatvoriti. Najlakše je zatvoriti sva radna mesta. A šta ćemo onda sa tim ljudima, od čega će živeti? To je jedna od firmi koja ima perspektivu kojoj treba pomoći, kojoj treba dati mogućnost da stane na zelenu granu i koju treba privatizovati. To ima svoju cenu, tu cenu plaćamo, tu cenu plaćaju svi građani Srbije. Isto tako bilo je mnogo kritika i oko „Železare“ u Smederevu, a sada vidimo šta nam „Železara Smederevo“ donosi. Jedna od takvih firmi, po mom dubokom uverenju, je i „Petrohemija“ i ona zaista zaslužuje svu ovu pažnju da ona bude ono što jeste i što treba da bude.

Ono što imamo dalje, a to je oko koridora. Mi imamo ovde govora oko dva koridora. Koridor 10, koji treba da završimo. Znaete, završetak Koridora 10 i puta E-763 jeste jedan od najvažnijih poslova ove vlade. Ako će se istorijski ova vlada pamtitu po nečemu, a to je da će završiti ove koridore, neću da spominjem kada su započeti, neću da spominjem koliko su koštali, neću da spominjem koliko je tu bilo promašaja, ali koridori će se zaista završiti.

U prethodne tri i po godine otvoreno je 110 kilometara auto-puta, isto tako u ovoj godini otvorili smo 40,4 kilometra auto-puta i sva sredstva koja se uzimaju, naravno, uz racionalnu potrošnju iskoristiće se za završavanje koridora.

Ima nešto novo, a da se na vratim na budžet Republike Srbije za 2017. godinu, mi u budžetu imamo jasno naznačeno Projektno finansiranje. Svaki građanin Srbije će videti gde će ići ta sredstva, kako će se ta sredstva iskoristiti, a sigurno će videti kad ti auto-putevi budu otvoreni. Zato sam se uvek zalagao i uvek insistiram da završimo koridore, pa makar ništa ne uradili dalje.

Koridori su nešto što će ostati budućim generacijama, naravno, uz racionalnu potrošnju i sve ono što imamo.

I na kraju, neću više pričati, ima dosta zakona, o proceniteljima koji znače poboljšavanje, a znate i sami da smo i tu majstori da kad treba da platimo porez kad nešto prodajemo bitno smanjimo cene onog što prodajemo da bismo državi platili manje. Sad ćemo imati licencirane procenitelje, imaćemo jasnu strukturu šta vredi, u kom delu grada, u kom delu sela, u kom delu naše zemlje. To je dobro. I svi zakoni koje radimo i ono što nas prisiljava i ono što mi hoćemo kao budući članovi EU znači da idemo na poboljšanje zakona. Poboljšanje je na taj način da građanima Srbije bude bolje, da koriste standarde EU i naravno da sve završimo što smo započeli.

I nije potrebno da naglašavam da će Socijaldemokratska partija u danu za glasanje glasati za sve ove zakone. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem, kolega Mijatoviću.

S obzirom na to da u sistemu nema prijavljenih, još jednom pitam – da li želi reč neko od predsednika, odnosno ovlašćenih predstavnika poslaničke grupe?

(Nemanja Šarović: Ja.)

Gospodine Šaroviću, vi jeste zamenik šefa poslaničke grupe, ali ovlašćen za ovu tačku ispred Poslaničkog kluba SRS je gospodin Zoran Krasić.

(Nemanja Šarović: Ne, greška.)

Dok ne proverimo da li je greška, daću reč Neđi Jovanoviću.

Izvolite, gospodine Jovanoviću.

NEĐO JOVANOVIĆ: Zahvaljujem se, predsedavajući.

Pred nama je, gospodo poslanici i građani Srbije, značajan korpus ili set zakonskih akata o kojima raspravljamo. Ono što je u svakom slučaju u fokusu pažnje, barem javnosti Republike Srbije, jeste u najvećoj meri Zakon o proceniteljima, odnosno precizno Zakon o proceniteljima vrednosti i nepokretnosti.

Zaista se radi o jednom zakonskom aktu kojim se pokušava konačno uvesti red u postupke gde su procene nepokretnosti obavezne. Ne, zbog toga što bih ukazivao na to da je to sada bio nekakav, pejorativno rečeno, nered ili anarhija, naprotiv, već zbog toga što se prvi put sistemski rešava jedno jako značajno pitanje.

Zbog toga smatram, gospodo ministri i predstavnici Vlade Republike Srbije, da je Vlada Republike Srbije ovim zakonskim projektom učinila jedan značajan iskorak napred kako bi se brojni postupci, gde su nepokretnosti predmet postupaka tretirale, prvo, na pravilan način, drugo, na način koji zavređuje objektivnost, nepristrasnost i profesionalnost, a to je upravo zahtev da se procene vrše na taj način.

Međutim, i pored izuzetno dobrih i značajnih, kvalitetnih rešenja u ovom zakonu moram ukazati, vama gospodo predstavnici Vlade, na neke delove zakona za koje smatram da bi po kvalitetu morali da budu poboljšani, da u

svakom slučaju zavređuju pažnju, naročito prilikom praktične primene ovog zakona, imajući u vidu da ćemo u praktičnoj primeni ovog zakona verovatno doći i na određene probleme, jer se stvaraju vakuum prostori. Zašto?

U članu 3. Zakona navedene su mogućnosti ili okolnosti kada se ovaj zakon primenjuje, i kaže se da se primenjuje kod zaključenja ugovora o kreditu, kod utvrđenja vrednosti nepokretnosti u postupku stečaja i prodaje nepokretnosti u postupku van sudskog namirenja.

Drage kolege narodni poslanici i uvaženi predstavnici Ministarstva, da li smatrate da je ovo dovoljno kada je u pitanja angažovanje procenitelja i vršenje procene nepokretnosti samo u ovim situacijama? Ja sam uveren, a i moja poslanička grupa SPS da nije, zbog toga što bi ove procene morale da budu zastupljene i u sudskim postupcima: parničnom, vanparničnom, krivičnom i izvršnom.

Činjenica je da imamo sudske veštace koji to rade, ali ovaj zakon u svojim prelaznim i završnim odredbama kaže da će primena ovog zakona započeti pet meseci od dana njegovog usvajanja.

Sa druge strane, sudski veštaci imaju rok od 18 meseci da polože ispit za licencu i da krenu u postupak procene. Pojavljuje se jedan vremenski period koji je na neki način prazan prostor, ko ga popunjava? Veštaci. Da li će stići u tom trenutku da odrade posao koji treba da odrade procenitelji. Sa druge strane, procenitelje tek treba da formiramo. Tek treba da trasiramo put kojim će oni ići do konačnog cilja, a cilj je dobijanje licence.

Prema tome, ovde se pojavljuje pitanje, sa jedne strane, ko će u ovom vremenskom periodu uspeti da pokrije ovu proceduru i ove poslove, sa druge strane, u kojim okolnostima?

Drugo, predlagač ovog zakona je zaboravio da su procenitelji, možemo slobodno reći, izuzetno značajni u postupcima gde se primenjuju odredbe Zakona o privrednim društvima? Tamo gde se vrši procena vrednosti kapitala jednog privrednog društva, jednog privrednog subjekta, tamo gde dolazi do spajanja privrednih društava, tamo gde dolazi do unosa kapitala prilikom uvođenja novog člana u privredno društvo, na primer, Neđo Jovanović ili gospodin Mijatović su ortaci jednog društva i moguće je da gospođa Jasmina želi da se uključi u to društvo kao član, unosi svoj ulog, ko će taj ulog da proceni ako se on odnosi na nepokretnost? Pa naravno da će da vrši procenu ovlašćeni procenitelj.

Pod kojim uslovima, pod uslovima koji su sadržani u odredbama ovog zakona. Naravno, ovo sam metaforički predočio kako bi građanima bilo jasno šta je ono što ovom zakonu očigledno nedostaje, a mogli bismo da dopunimo amandmanima, na kraju i amandmanima resornog odbora.

Dalje, u istom zakonu je navedeno da se od strane procenitelja angažovanje očekuje tek nakon dobijanja licence, a licenca je propisana, odnosno postupak dobijanja licence je propisan. Međutim, ovde postoji jedan stav koji može da bude zbunjujući i u praktičnoj primeni da dovede do problema, pa se

kaže da se licenca izdaje licu koje ima najmanje tri godine radnog iskustva na poslovima vršenja procena.

Sada se postavlja pitanje, odakle njemu tri godine iskustva ukoliko sada ulazi u postupak dobijanja licence? On je mogao to iskustvo da stekne kao licencirani procenitelj. Na sreću, mi ih imamo negde u pravnom i ekonomskom sistemu Srbije, ali ne pod ovim uslovima i na ovaj način. Znači, on bi mogao tri godine da radi ili kao pomoćnik procenitelja, ili kao saradnik procenitelja ili na neki treći način, ali tri godine može da stekne samo pod propisanim uslovima i to uslovima sadržanim u ovom zakonu.

Dolazimo u jednu vrstu paradoksa, treba nam tri godine, nemamo, ne znamo kako da ih steknemo, ali su one uslov za dobijanje licence. Mislim da i u tom delu treba poraditi da bi se zakon učinio u praktičnom smislu reči što primenjiviji.

Dalje, sporno je kada se kaže da se licenca ne može izdati ukoliko je lice koje pretenduje na dobijanje licence pravosnažno osuđivano za određena krivična dela koja su ovde sistematizovana, ali se postavlja pitanje – zašto pored ovih krivičnih dela koja su tu navedena nisu uvedena neka druga krivična dela koja se direktno vezuju za dostojnost procenitelja da bi vršio tu funkciju.

Konkretno, zašto nije uvedeno krivično delo prevare? Zašto nije uvedeno krivično delo krađe, razbojničke krađe, razbojništva? Ovde se kaže – finansiranje terorizma predstavlja protivpravnu radnju koja diskvalifikuje lice koje pretenduje da bude procenitelj da može da dobije tu licencu. Ako je finansiranje terorizma takav stepen društvene opasnosti i protivpravnosti, onda bi mogla da budu i sva druga krivična dela sa istim stepenom protivpravnosti društvene opasnosti. Ovde ih nema. Prema tome, i u tom delu zaista mislim da bi trebalo definisati upravo ovu normu na način koji podrazumeva postizanje konačnog cilja, a to je da dostojnost bude sadržana u punom kapacitetu, da dostojnost zaista bude vrednovana na pravi način.

Dalje, ono što načelno u ovom zakonu na neki način nije definisano, jeste taj takozvani sukob interesa, koji ovde nigde ne postoji. Da li procenitelj može vršiti procene nepokretnosti ako je u pitanju njegov krvni srodnik u pravoj liniji bilo kog stepena srodstva, ili u pobočnoj liniji, recimo, do drugog stepena srodstva? Da li može procenitelj da vrši procene nepokretnosti ukoliko su one u vlasništvu ili sa nekim drugim pravom lica koje je u tazbinskom srodstvu sa proceniteljem, ili na bilo koji drugi način je povezano lice sa proceniteljem? Moja poslanička grupa i ja lično smo stanovišta i mislimo da je to nedopustivo i jeste nedopustivo sa odredbama Zakona o Agenciji za borbu protiv korupcije, ali to nije sadržano u odredbama Zakona.

Dalje, takođe u ovom zakonu stoji odredba koja se vezuje za činjenicu kako će se voditi disciplinski postupak protiv procenitelja, u kojim situacijama i sa kakvim sankcijama. Tačno je da je to sistematizovano i tačno je da je to propisano. Međutim, ono što nedostaje, nedostaje onaj sam način definisanja procedure, definisanja postupka, davanja mogućnosti da se odbrana

onoga protiv koga se vodi postupak sistematizuje na pravni način, da se omogući da se pritužba, ukoliko je neuredna, nejasna ili nepotpuna, uredi, da se ostavi rok za uređenje. To svaki procesni zakon definiše, nažalost, ovde nije to definisano.

U svakom slučaju, sve ostale odredbe ovog zakona ukazuju na to da procenitelji sada imaju jednu obavezu, prevashodno obavezu edukacije, obavezu stručnog usavršavanja, obavezu kontinuiranog stručnog osposobljavanja i to sve dok obavljaju funkciju procenitelja, obavezu da se osiguraju za štetne radnje kojim bi se uzrokovala šteta i štetne posledice trećim licima, mislim da je to jedan dobar put.

Naravno, sve ovo što sam izneo podrazumeva jednu samo dobronamernu sugestiju da se zakon poboljša po kvalitetu, jer za to nesumnjivo ima mesta. Ja sam uveren u to da će ova skupština i svi narodni poslanici dati doprinos da se zaista taj cilj i ostvari, jer je naš prevashodni zadatak donošenje zakona koji podrazumevaju zakone sa najvećim stepenom kvaliteta, kako bi omogućili da u njihovoj praktičnoj primeni eliminišemo sve moguće probleme i kako bi oni na koje se zakon, pa i ovaj zakon odnosi doživeli taj zakon kao pravnu sigurnost.

Što se tiče ostalih delova iz seta zakona o kojima raspravljamo, počecu od Zakona o platama u javnom sektoru. U ovom zakonskom aktu predviđeno je da će se od strane ove vlade uskoro pristupiti donošenju najpre nacrt, a potom i predloga zakona kojim će se urediti kako radnopravni status, tako i plate zaposlenih u javnom sektoru. To je nešto što je s jedne strane obaveza Vlade, a s druge strane nešto što će građani doživeti kao najbolji način servisiranja potreba i zadovoljenja njihovih potreba, a prevashodno njihovo osnovno ustavno pravo i potreba jeste pravo na zaradu, egzistenciju i pristojan život.

Međutim, ja bih resornom ministarstvu ovde ukazao na jedan set problema koji se provlači od donošenja Zakona o budžetskom sistemu, preko Uredbe o ograničavanju zapošljavanja, pa do današnjeg dana. Mi sada na nivou lokalnih samouprava imamo jednu poprilično konfuznu situaciju, da imamo zakone koji su nam nametnuli obavezu angažovanja određenog broja izvršilaca u javnom sektoru, a da tu obavezu ne možemo ispoštovati upravo po odredbama zakona koji su aktuelni zakoni.

Navešću samo jedan primer. Po odredbama Zakona o sportu, svaka opština, svaki grad treba da ima sportskog inspektora. Govorim samo kao primer. Taj sportski inspektor kao izvršilac može da dođe u situaciju da prekoračuje onih 10% kao dozvoljeni broj za radno angažovanje po odredbama Zakona o budžetskom sistemu, odnosno Uredbi o ograničavanju zapošljavanja. Kako onda angažovati sportskog inspektora? Kako angažovati lice na nekim drugim inspekcijским poslovima ukoliko dolazimo u tu situaciju?

Lokalne samouprave imaju taj problem i taj problem treba da se rešava. I rešava se, na sreću, zato što Vlada Republike Srbije na neki način pokušava da iznađe rešenja preko Komisije koja dozvoljava određeni broj radnog

angažovanja, odnosno sticanja radnopravnog statusa kroz odgovarajuće ili adekvatne ugovorne odnose, ali mislim da ovo rešenje mora što pre da dođe do konačnog cilja, odnosno da ima svoj epilog i to u pozitivnom smislu reči, upravo zbog problema koji trpe lokalne samouprave, pa i moja lokalna samouprava iz koje ja dolazim.

Što se tiče zakona o izmenama i dopunama Zakona o javnoj svojini, gospodo predstavnici Vlade Republike Srbije, ja kao predstavnik građana, a prevashodno građana koji su me birali iz moje lokalne samouprave grada Užica, moram da skrenem pažnju na jednu činjenicu koju niko ne može da dovede u sumnju. Nijedna lokalna samouprava, hajde da ne preteram, vrlo mali broj lokalnih samouprava, izuzetno mali broj, među kojima nije moj grad, nije ispoštovao zakonsku obavezu. A ta zakonska obaveza podrazumeva prijavu i upis prava javne svojine na lokalnu samoupravu, odnosno na grad ili na opštinu.

I umesto sankcije prema lokalnoj samoupravi, koja, nažalost, nije ni propisana, mi dajemo novi benefit i pravimo daleko veći stepen tolerancije nego što je to dosada i ostavljamo novi rok, pa kao da molimo – ajde, molim vas, gradovi, počev od Novog Sada, Kragujevca, Niša, Užica, Sremske Mitrovice itd., itd., ajde konačno upišite javnu svojinu. Pa mi imamo apsolutno nesređen Katastar nepokretnosti iz razloga što se ne poštuju zakonske obaveze i zbog toga što lokalne samouprave ne čine ono što moraju da čine, a to je da se jasno definiše u evidenciji Službe za katastar nepokretnosti šta je i ko je titular prava javne svojine a ko nije. U konkretnom slučaju, nažalost, ko nije? Nije jedinica lokalne samouprave.

Što se tiče odredaba Zakona o poreskom postupku i poreskoj administraciji, gde ću zajedno to komentarisati i sa odredbama Zakona o izmenama i dopunama carinskog zakona, dobro je što se konačno jedan postupak rešava na pravilan način, gde se po žalbama na rešenja prvostepenog organa ne odlučuje od istog organa, već se odlučuje od faktički organa koji bi trebalo da bude nezavisan, a to je u konkretnom slučaju Ministarstvo finansija.

Međutim, mi u Poslaničkoj grupi SPS imamo jedan stav koji nemojte doživljavati kao kritičan, ali je u svakom slučaju pragmatičan, a to je da ne smatramo da će se ostvariti apsolutna nezavisnost ako se drugostepeni postupak, odnosno postupak odlučivanja po žalbi prenese na Ministarstvo. Pa Ministarstvo finansija je deo poreskog sistema. Ministarstvo finansija je, na kraju krajeva, krov onoga što podrazumeva poreski sistem, jer Poreska uprava je pod patronatom Ministarstva finansija. Ne možemo onda govoriti o tome da je apsolutno nezavisan organ, organ koji odlučuje po žalbi. Nije.

Funkcionalno nije, ali želimo da verujemo da će biti. Zašto? Zbog toga što su oni koji su odlučivali do sada u drugom stepenu, nažalost, odlučivali onako kako to ni u kom slučaju nije u duhu načela pravičnosti, niti u duhu načela zadovoljenja pravde i pravne sigurnosti za stranke u poreskom postupku, pa i u postupku koji se odnosi na carinski postupak, gde se shodno primenjuju odredbe Zakona o opštem upravnom postupku. Zašto? Zato što se na prvostepeno rešenje

odlučivalo tako što je drugostepeni organ bio centar Poreske uprave, a ne Ministarstvo finansija.

Sada treba očekivati da će se to u svakom slučaju promeniti i mi želimo da verujemo da će se to zaista i promeniti.

Ono što je za svaku pohvalu i ono što treba da se izdigne na pijedestal jeste s jedne strane doprinos pravosuđa u rešavanju jednog problema, a s druge strane ogroman napor i odluka Vlade Republike Srbije da se jedan problem reši. A to je problem duga Privrednog društva HIP „Petrohemija“ iz Pančeva prema AD „Naftna industrija Srbije“. Ovde imamo jednu klasičnu vrstu subrogacije, ili zakonske subrogacije, gde država preuzima dug koji ima „Petrohemija“ prema NIS-u i, shodno odredbama zakona o kome mi raspravljamo, taj dug izmiruje.

Zašto sam rekao ogroman doprinos pravosuđa? Iz jednostavnog razloga što je upravo deo sistema, i to elitnog sistema pravosuđa, privredno pravosuđe uspelo da „Petrohemiju“ vrati u život. Zarad istine i pravilnog obaveštenja građana iz ovog doma i kako bi otišla pravilna poruka prema građanima, treba reći sledeće: ta ista „Petrohemija“ je pre dve godine trebalo da ide u stečaj. Ta ista „Petrohemija“ je pre dve godine bila pred UPPR – unapred pripremljenim planom reorganizacije. Ta ista „Petrohemija“ je mogla da ostane sada na nekom bukvalno privrednom groblju, sahranjena. Nije, a nije iz razloga što je upravo u sistemu pravosuđa i od strane prvostepenog suda i od Privrednog apelacionog suda doneta odluka da se to preduzeće sačuva.

Vlada Republike Srbije je tu odluku prihvatila kao nešto što je u domenu pravne sigurnosti i nastavila postupak dalje, a taj postupak jeste oživljavanje „Petrohemije“, preuzimanje dugova, vraćanje tih dugova prema poveriocu, ovde je poverilac NIS i mogućnost da „Petrohemija“ konačno stane na zdrave noge, isključivo iz razloga što već sada iskazuje profit. Zato, ne samo od Poslaničke grupe SPS već i od celog ovog doma ova odluka i ovaj zakon treba da uživa podršku.

I na kraju, pošto će moj uvaženi kolega Karić da prokomentariše nešto što je jako značajno, jako dobro, to je ono što se vezuje za koridore, odnosno našu putnu infrastrukturu, koja je već u velikoj meri dala rezultat. Deo auto-puta od Preljina do Ljiga je značajno skratio vreme putovanja iz gradova zapadne Srbije, odnosno Zlatiborskog okruga prema Beogradu. Uvereni smo da će ovom odlukom Vlade Republike Srbije i zakona koji ćemo sigurno usvojiti...

(Predsedavajući: Zahvaljujem, gospodine Jovanoviću.)

Samo još jedna rečenica. ... Nova deonica od Surčina do Obrenovca zaživeti i ugledati svetlost dana i dobiti pozitivan epilog.

PREDEDAVAJUĆI: Zahvaljujem, ovo su dve rečenice.

Reč ima narodni poslanik Čedomir Jovanović.

ČEDOMIR JOVANOVIĆ: Gospodine potpredsedniče, poštovano predsedništvo, dame i gospodo narodni poslanici, predstavnici Vlade, dosta toga je rečeno o načinu na koji je sazvana ova sednica. Naravno da ovo nije presedan,

ovo je pravilo rada ovde u Parlamentu koje traje mnogo duže od mandata vas kao ministara, ali je to pravilo loše i treba ga menjati. Neću se žaliti na tako obiman dnevni red, ali ću pokušati da svoju raspravu fokusiram na ono što smatram da je za nas najvažnije.

Počeo bih sa izmenama Zakona o javnoj svojini. O čemu se zapravo tu radi? O hroničnoj nesposobnosti države, pokrajine, lokalnih samouprava, javnih preduzeća da se upišu kao vlasnici. To traje pet godina. To ima svoju veliku cenu. Šta je ono što nam ovde nedostaje? Jasan plan Vlade i način na koji će se ovaj plan rešiti. Dosta politikantstva, pokrajina nije u stanju da upiše, popiše svoju svojinu poslednjih pet godina. Evo sada mi koleginica kaže da je završila, ali mi sada ovim zakonom tvrdimo nešto drugo. Opštine isto tako, javna preduzeća. Kada će to biti urađeno? Na koji način?

Najlakše je reći da je problem u Katastru. Problem je u zloupotrebama nekih procedura. U činjenici, da se, recimo, drugostepena rešenja čekaju po nekoliko godina. Ne zbog toga što to neko ne želi da uradi, nego zbog toga što je taj sektor u Ministarstvu zatrpan zahtevima. Mislim da ih ima u ovom trenutku preko 50.000.

O činjenici da su postupci koji regulišu taj segment našeg svakodnevnog života često toliko zloupotrebljavani da sistem ne može više to da izdrži, reći ću vam jedan primer. Zamislite javno preduzeće koje ima spor sa, recimo, stečajnim upravnikom preduzeća koji je u međuvremenu preuzeo slučaj, pa se sada sve vraća na radnički savet od pre 40 godina. Stečajni upravnik blokira, u Katastru ulaže žalbe, zbog toga javno preduzeće ne može da se upiše kao vlasnik.

U prvom stepenu Katastar postupa po toj žalbi, to odbija i to odlazi u drugi stepen, u Ministarstvo. U Ministarstvu staje u red od 50.000 sličnih postupaka. Dok se to pitanje ne reši, zabeležno stoji u katastru, nemoguće je upisati javno preduzeće kao vlasnik. Sticajem okolnosti zbog toga što je predmet važan, zbog toga što javno preduzeće, ima mogućnost da taj problem reši, preko reda se donosi rešenje.

Onog trenutka kada se rešenje donese stečajni upravnik ulaže novi prigovor i novu žalbu, jer samo plaća taksu od nekoliko hiljada dinara. I to tako traje unedogled. I, evo nas, menjamo Zakon o javnoj svojini tako što produžavamo, u šestu godinu, posao koji država ne može da uradi i koji ostaje bez jasnog plana u ovom trenutku.

Kako ćemo to pitanje rešiti? To nije samo pitanje vlasništva u kome se računa na neku korist, koju u ovom trenutku država nema. Zamislite kolika je šteta zbog toga što neko ko nije vlasnik prema toj imovini ne postupa onako kako bi postupao kao vlasnik. Dajte neki plan kako ćemo da izađemo iz tog živog blata. Plana nema.

Veoma je važan zakon, vi ste govorili, gospodine iz SPS-a, o proceniteljima. Mi moramo da budemo fer jedni prema drugima. To je jedna od profesija u Srbiji koju je politika uništila u poslednjih nekoliko godina. Uništila.

Umešala se u nešto u šta politika nije smela da se meša. To nas je dovelo do paradoksa da danas procenitelji, kada procenjuju imovinu, između ostalog, vode računa o reakciji javnosti ili političara, s obzirom na to da se po pravilu pretpostavlja da je ta imovina mnogo vrednija nego što to smatra procenitelj. Reći ću vam kako se to danas radi.

Često se pominju stečajevi. Zamislite kako se procenjuje imovina preduzeća u stečaju – kombinuju se DNT metoda i likvidaciona metoda. Na takav način se danas procenjuje imovina preduzeća u stečaju. Do čega to dovodi? To ubija tržište, to je neodrživa poslovna logika. Da ne ulazimo sada u privatne interese.

Evo reći ću vam primer „Minela“. Na tome je počivao naš energetska sistem, na „Minelu“, na transformatorima i trafoima koje je proizvodio „Minel“ poslednjih 60 godina. I bio je sjajan u tome, izvanredan. Apsolutno konkurentan „Simensu“, po ceni koja je bila mnogo konkurentnija od cene „Končara“ iz Zagreba, šest miliona evra transformator koji pravi „Simens“, „Rade Končar“ Zagreb, a dva miliona „Minelov“. Fantastičan, i vi to znate. Mi danas nemamo više tu industriju, „Minel“ više ne postoji, otišao je u stečaj.

„Minel“ je bila dobra kompanija, privatizovana je. Svaka privatizovana kompanija može da propadne, može da uspe. Vrlo je teško funkcionisati na tržištu sa kompanijom koja ima takav profil poslova kao što ima „Minel“, najveći kupac vam je država, ne možete da kažete ne, morate da imate lagere. Lageri su skupi, berzanska roba i tako dalje. Uglavnom, kompanija je propala.

Šta se nakon toga dešava? Nakon toga se rade procene. Procene su rađene na takav način da je kvadratni metar upravne zgrade u Ripnju, zbog političkih pritisaka i atmosfere koja je stvorena, procenjen na 800 evra, a iz 1939. godine je. Čitava ta kompanija je prodana za šest ili sedam miliona 2006. godine. Procenama koje su naknadno pravljene. Pa i danas imate stečajne upravnike svega toga. Pa samo je upravna zgrada procenjena više nego kompanija koja je prodana onda kada je radila i imala svoj proizvodni program, svoje tržište, svoje kupce, sve svoje.

U bombardovanju je „Minel“ funkcionisao. Poslovao sa Nemačkom tako što je slao svoje proizvode na granicu, Nemci to na granici preuzimali. U bombardovanju. Mi smo ga izgubili. Nismo ga vratili u život zbog toga što je politika uništila procenitelje.

Jako je važan ovaj zakon koji se donosi, ali on mora biti praćen i stavom nas poslanika kao ljudi koji se bave jednim poslom, da nećemo gurati svoje prste tamo gde im nije mesto. Bez toga nema procenitelja. Što bi neko to radio? Zašto bi se time bavio? Kakve su štete? Pogledajte koliko preduzeća, neka okvirna procena, uslovno prihvatite tu činjenicu, jer kao što ne znamo kako ćemo popisati svoju svojinu ne možemo da procenimo ni vrednost svega onoga što je u stečaju, ali se procenjuje da je najmanje dve milijarde evra.

Godinama su firme u stečaju. Iz stečaja ne izlaze zbog toga što stečajni upravnici, zajedno sa proceniteljima, odborom poverilaca, sudovima, ne mogu da reše ta pitanja u strahu od političkog revanša koji će tako nešto pratiti.

Što se tiče zakona kao što je ovaj zakon, koji je veoma važan, mi moramo javno reći da je to bilo loše i povući se iz takvog ponašanja. Nikada više političari ne smeju komentarisati postupke procenitelja. To je nemoguće. Tako nešto – malo mi je... To često čujemo ovde u raspravi – pa vi to donosite zbog nekog MMF-a, pa zbog Svetske banke, pa zbog nekih stranaca. Ako se tako budemo ponašali, i najbolji zakoni će biti besmisleni.

Pomenuli ste, tu ste apsolutno u pravu, neke kontradiktornosti. Ako je potrebno tri godine iskustva za nekoga da bi mogao da bude procenitelj, pa to znači da mi naredne tri godine nećemo imati nijednog novog procenitelja.

Ako postoji razlika u rokovima u kojima se postaje procenitelj i u sudskim veštacima, opet ćemo napraviti sebi probleme. Molim vas da o tome povedete računa. Ono što je naša obaveza da kažemo, da bi procenitelj bio procenitelj, nije dovoljno dobar zakon, potrebna je i elementarna politička pamet. Naš stav da ćemo politiku povući iz onih segmenata u kojima njoj nije mesto, nikad više političari ne mogu da komentarišu cenu koju utvrde procenitelji. Ako se tako budemo ponašali, razorićemo sve.

Na primeru „Minela“ to treba da naučimo, a mogu da vam navedem još desetine. Pa šta to onda znači? Onda onaj ko je zainteresovan da kupi nešto, čeka drugu, treću, četvrtu ruku prodaje. To traži neko vreme. Pa onda kada se treći ili četvrti put ne pojavi niko kao kupac, onda svi stanu i kažu – pa ne možemo sada to da prodamo za 10% onoga što je procenjeno.

Prodaćeš za onoliko koliko je neko spreman da plati. A procenitelji o tome treba da vode računa, a ne da kombinuju dva metoda samo zbog toga što na takav način sa sebe skidaju svaku odgovornost u nekom eventualnom budućem preispitivanju šta je i kako urađeno.

Ne možete vi da prodajete firmu i onda uzmete njenu najbolju godinu, istorijski najbolju godinu od pre 25 ili 30 godina i kažete – ovo je referentna tačka sa koje mi ulazimo u posao. A to je ono što se dešava, samo zbog politike.

Dobar zakon, ali dajte da on bude praćen jasnom porukom nas političara – više u to ne ulazimo. I onda ljudima to treba reći. To treba jasno reći ljudima. Jako je lepo govoriti – štampaćemo pare. A šta je pokriće za to? To mogu da urade Amerikanci, oni imaju pokriće za to. Može da uradi i Evropska centralna banka, može Mario Dragi, svakog meseca 60.000.000.000, oni to zovu kvantitativno popuštanje. Ali to ima svoje pokriće u realnoj vrednosti. Neodgovorno je da se tako ponašamo.

Veoma je važno pitanje, o tome se takođe ovde govorilo, to su ti platni razredi. Dajte shvatite da je to nemoguće. Imamo uredbu o zabrani zapošljavanja. Nekada mora urgentno da se deluje. Ta uredba je danas loša. Ona jeste proizvela svoj efekat, smanjila je pritisak na te javne finansije. Prvi rezultati

se vide, počeo je da nam pada dug. Ali zamislite cenu koja se pri tome plaća. Mi kažnjavamo mlade ljude, sposobne, školovane samo zbog toga što nismo u stanju da raščistimo sa svima onima koji primaju novac od ove države.

Nismo u stanju da vidimo ko tu radi svoj posao, ko ne radi svoj posao, da ustanovimo elementarne kriterijume. Zna se šta? Okej je doći u Parlament pa ne postaviti pitanje – izvini, koliko imaš godina iskustva u politici, koliko puta si bio poslanik, kakvo ti je obrazovanje?, ali odrasli smo u zemlji u kojoj su se neke stvari poštovale. Bio je neki red, znalo se ko može da bude direktor preduzeća, kakvo je radno iskustvo potrebno za nešto tako. Znalo se ko može da bude direktor banke. Niste mogli da budete direktor banke bez deset godina iskustva.

To moramo da počnemo da stavljamo u fokus svoje politike. Ne mogu da funkcionišu platni razredi. Oni nisu pravedni. Zašto bismo mi na isti način plaćali lekara koji dobro radi svoj posao i onog koji uopšte ne radi svoj posao? Drugo, iluzija je verovati da platni razredi vode uštedi. Ne vode, jer je po pravilu mnogo veći broj onih koji primaju manju platu od onih koji primaju neku veliku. Mi se često hvatamo za te izvađene primere, ali to u suštini nije tako.

Zato treba menjati uredbu o zapošljavanju, omogućiti mladim, sposobnim ljudima da rade ovde, ako to već žele. Nemojte da gubimo dobre lekare, nemojte da gubimo kadrove u koje smo mnogo uložili, koji su sami platili tako veliku cenu školujući se ovde – samo zbog toga što nismo u stanju da raščistimo to. Dajte da vidimo, ne postavljajmo pitanja ko je iz koje stranke, baš me briga ako dobro radi svoj posao, ali dajte da razdvojimo rad od nerada.

To mora da prati ovakve izmene zakona, ideja o tome, razgovor o tome, stav da to mora da se uradi. Drugačije ne može, nigde nećemo stići. Ta iluzija o platnim razredima, o ideji da s obzirom na to da radimo isti posao treba isto da budemo plaćeni, ona je pogrešna. Izvinite, bitan je kvalitet. Nemojte da plaćamo lekara koji nas leči i onog koji nas ne leči na isti način. Žao mi je što koristim lekare kao primer, ili bilo koju drugu profesiju. Dajte da kvantifikujemo rezultat, uspeh, znanje i da to plaćamo, da ka tome težimo.

Veoma je važno, pomenuta je „Petrohemija“. Naravno da ne možemo da dozvolimo da tako važan sistem propadne. I tu država krvari, i društvo krvari i plaćamo visoku cenu za sve to. Ali osnovni problem „Petrohemije“... Ona ima svoju istoriju. To je deo jednog sistema, ona je bila integrisana, povezana. Zna se: Petrohemija – Rafinerija – Naftna industrija Srbije. Čekajte, vi ste digli ruke 2008. godine za međudržavni sporazum Rusija–Srbija koji je Rusima dao tako velike privilegije kakve oni sami nemaju u svojoj zemlji. Znači, „Gasprom“ je od Srbije dobio ono što ne dobija od Rusije; došao ovde, uzeo NIS, uzeo nalazišta gasa u Srbiji, naftu u Srbiji, nekontrolisano podigao eksploataciju svega toga i rekao – baš me briga za Rafineriju, baš me briga za „Petrohemiju“, pa je onda oko toga krenuo neki pregovor, Rafinerija se kako-tako drži, ali šta je sa „Petrohemijom“? Ona nikome ne treba.

Sad mi treba da budemo zahvalni zbog toga što treba da dobijemo po nekoj ceni gas od NIS-a, ali je jasno da je tu osnovni problem u činjenici da je raskinut taj integrisani sistem i da ona jako teško može nezavisno da funkcioniše, da zavisi od trendova na tržištu. Ti trendovi su takvi da nekada radi u plusu i ne može da stigne da proizvede onoliko koliko je potrebno. Međutim, nekada je potrebna podrška koju nema, pošto je sama.

Želeo bih da vi to što pre rešite. Neće uopšte biti lako, ali „Petrohemiju“ ne treba ispustiti iz ruku, i to niko nije radio, nisu radile ni one vlade pre ove, ali veoma dobro i iskreno se mora reći šta je ono što je problem. To je industrija koja je preskupa za ovako organizovanu državu i jedan onako dosta neodgovoran odnos prema onome što je i na drugim primerima došlo do izražaja, a to su strateška razmišljanja i opredeljenja koja ne mogu zbog nečijeg interesa da budu žrtva u predsedničkoj kampanji ili u realizaciji neke trenutne politike.

Te stvari sam želeo da vam kažem. Ovo sve drugo, što se tiče tih carina i usklađivanja sa propisima i standardima EU, naravno da to treba da se uradi.

Što se tiče predloga Komisije za hartije od vrednosti, u principu da. S tim što opet ne možemo da govorimo o Komisiji za hartije od vrednosti a da zanemarimo to tržište kapitala koje je u potpunom haosu zbog načina na koji se u ovoj zemlji godinama vodila politika i činjenice je da smo praktično mi sami sebe zaustavili u razvoju koji je bio dinamičan i od kog smo mogli da imamo mnogo više koristi da nismo period tog hiperrazvoja sveta iskoristili na pogrešan način posle 2000, a sve do 2008. godine. Od tada je Komisija u problemu, kao i to tržište, naša berza i sve ono što se manje ili više uređuje ovim zakonima.

Treba regulisati način na koji se preuzimaju privredna društva. Nemam ništa protiv toga, postupanje, obavezno preuzimanje nakon 75% vlasništva itd. To su neka pitanja o kojima nema puno prostora za polemiku, ali ostaje javna svojina, katastrofalna greška, izostanak plana koji će jednom staviti tačku na sve ovo.

Što se tiče sudova, tu treba da budete fer i da kažete šta hoćete. Znači, pravosudna uprava, poslovnik. Zakonom je bilo propisano da se prenese krajem godine sa Ministarstva na Savet sudstva. Kada pogledate taj zakon, reći ću vam koliko puta je on menjan. Znači, samo pogledajte datume: menjan je 29. decembra 2010. godine, iz istog razloga; pa je menjan 30.12.2011. godine; 19. oktobra 2011. godine, isti razlog; 20. novembar 2013. godine; pa 21. decembar 2015. godine i evo sada ga stalno pomeramo. Pomeramo te rokove i odbijamo da prenesemo sa Ministarstva pravosuđa na Visoki savet sudstva neka prava koja smo prethodno utvrdili zakonom. Onda promenite sam zakon i recite – nećemo da prenesemo.

Šef poslaničke grupe SNS podneo je ustavnu žalbu. I on tako nešto traži, traži da ostane u okviru Ministarstva finansija i sada se zbog svega toga čeka odluka Ustavnog suda. Znae kakva će biti odluka i kada će stići. Dajte onda

da makar stavimo tačku na to i kažemo – u redu, Ministarstvo će raditi to kao što je radilo i do sada, da izmenimo taj zakon, a ne da ovako svakog decembra, jer je očigledno da svaka vlast odbija da uradi. To nije bilo moguće ni 2009, to nije moguće ni danas, sedam ili osam godina posle toga. Da znamo o čemu se zapravo radi. Ministarstvo finansija želi da vrši nadzor nad sudovima, da kontroliše njihov rad i ne želi da prepusti sudstvu, recimo, da poslovnikom oni sami uređuju svoj delokrug rada, nego Ministarstvo iz nekog razloga smatra da sudstvo još za to nije sposobno ili da takvo pravo ne treba da dobije zbog interesa države. Hvala vam.

PRESEDAVAJUĆI: Gospodine Jovanoviću, povreda Poslovnika?

Izvolite.

Reč ima narodni poslanik Neđo Jovanović.

NEĐO JOVANOVIĆ: Član 104. sa pravom da odgovorim na pitanja gde sam prozvan. Iako postoje dodirne tačke u nekim diskusijama, moram da ukažem na neke činjenice koje su očigledno pogrešno protumačene zbog čega je i reakcija po Poslovniku ovde primerena.

Pre svega, da bi otišla poruka prema građanima onakva kakva treba da bude, istinita, ovde nije problem procenitelja kada se govori o svemu onome što se vezuje za stečaj, i to nije bila moja tema razgovora i diskusije. Ovde je problem kako izvršiti adekvatnu procenu kada se radi o imovini privrednih subjekata koja se prodaje.

Imali smo privatizacije od 2001. godine, od 2002. i 2003. koje su faktički stvorile posledicu u kojoj danas živimo. Kakva je privreda? Da li su tada procene imovine preduzeća bile kakve treba da budu? Nisu. Da li su se tada preduzeća kupovala za jedan dinar? Jesu. Na koji način smo otuđivali imovinu? Šta se desilo sa „Magnohromom“ u Kraljevu? Da li su tada indijski vlasnici uzeli firmu, očerupali, isisali sve što je iz nje mogu da isisaju i otišli? Ko je vršio procenu tog kapitala? Na koji način?

Prema tome, ono što je bitno, bitno je koncentrisati priču isključivo na ono što se vezuje za samu procenu. Procena pod stečajem. Moramo menjati Zakon o stečaju. Zakon o stečaju dok se ne promeni, procena će ostati takva kakva jeste.

Što se tiče Petrohemije, nemojmo ulaziti u politizaciju. „Petrohemija“ je od dve hiljade i neke godine do danas, do današnjeg dana bila prepuštena sama sebi. Tek sada joj se posvećuje pažnja. Tek se sada sudskim odlukama vraća u život. Tek sada kada se vraća u život...

(Predsedavajući: Zahvaljujem, gospodine Jovanoviću.)

Izvinjavam se, samo da završim rečenicu...

(Isključen mikrofon.)

PRESEDAVAJUĆI: Gospodine Jovanoviću.

(Neđo Jovanović: Tek sada se može nešto uraditi.)

Isteklo je dva minuta.

Gospodine Jovanoviću, pozvali ste se na član 104, a član 104. govori o pravu na repliku, a o korišćenju, vi ste vrstan pravnik i znate stav 3. član 104, prava iz stava 1. i 2. ovog člana odlučuje predsednik Narodne skupštine, odnosno predsedavajući. Niste tražili pravo na repliku, već ste ukazali na povredu Poslovnika.

Pošto ste to zloupotrebili, iskoristiću član 103. stav 8. i oduzeću ovo vreme koje ste iskoristili kao pravo na repliku od vremena poslaničke grupe.

Žao mi je, ali to moram da uradim, jer ne mogu da imam dvostruke aršine prema poslanicima pozicije i poslanicima opozicije.

Gospodine Jovanoviću, nemate osnova na repliku, jer je gospodin Jovanović ukazao na povredu Poslovnika, a na povredu Poslovnika nemate repliku.

(Čedomir Jovanović: Nisam se javio za repliku.)

U sistemu ste. Koji je osnov javljanja?

(Čedomir Jovanović: Da li mogu da kažem?)

Naravno. Izvolite.

ČEDOMIR JOVANOVIĆ: Nemam ništa protiv da nastavimo razgovor kao što smo malopre uradili, ali ovo je neki red.

Javio sam se za povredu Poslovnika jer je vaš partnerski kolega meni replicirao tako što je reagovao na povredu Poslovnika.

(Predsedavajući: Ja sam to obrazložio.)

Da. Želeo bih da zbog toga ukažem na činjenicu da ste mu vi tako nešto omogućili, a sada nemam pravo na repliku iako je to samo po sebi logično i proizlazi iz ovog što se desilo.

PRESEDAVAJUĆI: A želite li i vama da oduzmem dva minuta od vremena poslaničke grupe, kao što sam uradio i kolegi Jovanoviću?

ČEDOMIR JOVANOVIĆ: Ne. Radije prihvatam pravo na repliku apsolutno, jer sam pogrešno protumačen i ništa od onoga što je rečeno... (Isključen mikrofoni.)

PRESEDAVAJUĆI: Gospodine Jovanoviću, kolega Neđo Jovanović je ukazao na povredu Poslovnika. To pravo je zloupotrebio i replicirao. Iskoristio sam pravo iz člana 103. stav 8. i oduzeo dva minuta od vremena poslaničke grupe jer je to pravo zloupotrebio. Osnov za javljanje vam ne može biti replika, jer je on ukazao na povredu Poslovnika...

(Čedomir Jovanović: Kaznili ste nekoga zbog nečega što je uradio. Tačno. On je meni replicirao.)

I oduzeto mu je dva minuta.

(Čedomir Jovanović: Sada ja ne mogu da odgovorim na njegova dva minuta, a ni na moja dva minuta replike...)

Ne možete da dobijete repliku na povredu Poslovnika. Vi to jako dobro znate.

Reč ima ministar Aleksandar Antić. Izvolite.

ALEKSANDAR ANTIĆ: Nadam se da će predsedavajući prema meni biti blaži nego prema poslanicima SPS-a. Nežnji, da.

Pre svega, kolega Nedimović će komentarisati deo izlaganja gospodina Jovanovića, pa će gospodin Jovanović opet imati prilike da prokomentariše u većem delu vašeg obraćanja. Ja želim da prokomentarišem ovaj segment oko „Petrohemije“.

Naravno, geneza priče oko „Petrohemije“ je dugačka. Nisu drugovi koji su tu fabriku gradili nju slučajno izgradili tu gde su je izgradili i potpuno je jasno da je ona izgrađena zato što je neko mudro procenjivao da je ona tehnološki integrisana sa Rafinerijom nafte u Pančevu, i to je sve nesumnjivo sled činjenica i okolnosti.

Ali moram, istine radi i radi naših građana, da prokomentarišem da nije sunovrat „Petrohemije“ krenuo kada je „Gasprom njeft“ kupio NIS. Sunovrat „Petrohemije“ je krenuo nešto ranije, od bombardovanja, kada je urušen deo njihovog tehnološkog procesa i jedna od njihovih najznačajnijih linija za proizvodnju, preko perioda nakon toga, znači u periodu nakon 2000. godine, u kome je loše gazdovano.

I moram da kažem, gospodine Jovanoviću, da je otprilike kada je izvršena privatizacija Naftne industrije Srbije „Petrohemija“ dugovala Naftnoj industrije Srbije tada već oko 90.000.000 evra, plus pripadajuće kamate. Sa takvom praksom se nastavilo do 2014. godine, znači do ove vlade Republike Srbije, koja je napravila snažan zaokret.

Ne znam zašto gospodin poslanik, drugi Jovanović, tu hiperboliše aktivnosti pravosudnih organa. Zaista mi to nije jasno, jer je ovo politika Vlade Republike Srbije koja je napravila zaokret i u odnosu i na „Petrohemiju“ i u odnosu na „Naftnu industrije Srbije“ i izdiktirala upravo jednu potpuno drugačiju sliku, koja kaže – „Rafinerija“ i „Petrohemija“ moraju da usklade svoje proizvodne cikluse, moraju da se gađaju sa količinama primarnog benzina. NIS isporučuje primarni benzin a ne gas „Petrohemiji“, i moraju da naprave i jedan tehnološki konsenzus oko svoje proizvodnje, jer jedni bez drugih ne mogu. Kao što „Petrohemija“ ne može bez Rafinerije, verujte mi, ne može ni Rafinerija bez „Petrohemije“, jer ne znam šta će da rade sa tim primarnim benzinom u stotinama hiljada tona, jer je to nemoguće izvesti uz neke ozbiljne cene.

Mi smo se ovim ozbiljno bavili. Moje ministarstvo je vodilo te pregovore uz veliku podršku Ministarstva privrede, Ministarstva finansija i, naravno, čitave Vlade, i uspeali smo da napravimo jedan *modus vivendi* za „Petrohemiju“, koji očigledno daje rezultate. Jedine godine u kojima „Petrohemija“ nije napravila minus jesu upravo 2015. i 2016. godina. Jedine godine u kojima je ona imala visoku ebidu i jako dobar profit su 2015. i 2016. godina.

To su godine u kojima su smanjena dugovanja prema svim ključnim poveriocima. Dobar broj tih dugovanja je isplaćen. Napomenuću „Lukoil“, više malih dobavljača, banaka, koje su bile u redosledu potraživanja.

Ostalo nam je dugovanje prema NIS-u 254.000.000. Ponavljam, u vremenu ove Vlade Republike Srbije napravljena je nula; ovo je isključivo stari istorijski dug. Mi smo dugo pregovarali sa Naftnom industrijom Srbije i mislim da smo postigli jedan dobar dogovor. Od tih 254 miliona 105 u javni dug, ostatak, ono što su kamate, u otpis, a ono što nisu kamate – u konverziju. Uz one nužne faktore kako „Petrohemija“ treba da dobije svoju kredibilnu budućnost i jedan program koji će bez ikakve dileme omogućiti da „Petrohemija“ završi sada investicioni ciklus, i ima perspektivu da ikada više ne pravi ovakva dugovanja.

Upravo jedan od ključnih parametara za to je, ono o čemu ste vi govorili i gde se možda za nijansu ne slažemo, ali u suštini pričamo o istoj stvari, ta povezanost sa Rafinerijom. Deo ovog aranžmana je desetogodišnji ugovor o snabdevanju Petrohemije sa neophodnim količinama primarnog benzina, u prve četiri godine 360.000 tona godišnje sa fiksiranom cenom. To je neki period u kome se može završiti investicija. U ostatku su definisane količine i metodologije po kojima će Petrohemija i NIS napraviti dalje svoju saradnju i definisati cene.

Ovo je zaista jedno od kapitalnih pitanja i, moram reći, jedan od najvećih uspeha ove vlade. Ljudi, mi smo ovime spasili i napravili novu budućnost firmi koja s jedne strane zapošljava gotovo 1.500 ljudi, a sa druge strane je zaista strateška privredna grana Republike Srbije. Ovo je nekih između 300 i 400 miliona nove robe, novog kvaliteta, koji ćemo kao država proizvoditi, od čega gotovo 80% ide u izvoz. Znači, strahovito utiče na našu ukupnu ekonomiju, na naše spoljnotrgovinske bilanse, na našu ukupnu privrednu aktivnost.

Verujem da smo ovim napravili, ponavljam, jednu od najvažnijih stvari za ovu državu, za budućnost ove zemlje. Površinski posmatrano, da, mi preuzimamo 105.000.000 u javni dug, ali pravimo jednoj firmi ozbiljnu budućnost. Republika Srbija će biti vlasnik u toj kompaniji, kada se završe konverzije, sa oko 75%. Ova firma ima budućnost, ima svoju vrednost. Mi ćemo probati da nađemo strateškog partnera, probaćemo da nađemo nekog ko će možda da uđe i u *equity* i da plati ovoj državi deo te vrednosti.

I, na kraju dana, ovih 105.000.000 ne poklanjamo nikome, nego tih 105.000.000 sutra mi koristimo ili za konverziju u vlasništvo ili ćemo u određenom delu biti prinuđeni zbog UPPR-a, upravo kroz koji ova kompanija u finalu sada mora da prođe, i da podvuče svoje finansije, i da dođe na nulu, moraćemo deo, i zbog ostalih poverilaca, da otpišemo.

Ponavljam, kapitalno važna stvar za budućnost ove zemlje i, verujte mi, jedna je od stvari za koju sam najponosniji što je ova vlada učinila i što sam bio deo tima koji je na tome radio. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Gospodine Jovanoviću, direktno obraćanje, pravo na repliku.

Izvolite.

ČEDOMIR JOVANOVIĆ: To za gas, mislio sam na etilen i propilen, na njihove proizvode.

Samo nekoliko činjenica, gospodine Antiću.

Država je 2004. godine odlučila da se bavi „Petrohemijom“ tako što ju je vezala za NIS. NIS je tamo postavio svoje kadrove. Od 2004. do 2008. godine dobitak NIS-a bio je ravan gubicima „Petrohemije“. Ne pada mi na pamet da tvrdim kako menadžment koji su Rusi doveli u NIS nije sposoban. Oni su, koliko znam, postavili neke kadrove u „Petrohemiju“ koji vrlo dobro rade svoj posao. Nešto drugo je ovde u fokusu onoga što želim da kažem.

Da smo 2008. godine Rusima, uz ono što su uzeli jer im odgovara, na sto stavili, vi znate o čemu pričam, i ono što možda nije tako unosno ali je deo tog sistema, oni bi se ozbiljnije bavili time. Tačno je da su potpisali desetogodišnji ugovor da bez NIS-a „Petrohemija“ nema nikakvu budućnost, da mi sada moramo da vodimo računa o načinu na koji se ponašamo, ali da smo tada prednost dali biznisu a ne politici, do ovoga u međuvremenu ne bi došlo. I to ne bi bio problem Srbije, nego bi bio problem ruske državne kompanije, koja bi ga rešavala u skladu sa svojim interesima.

„Petrohemiju“ treba očuvati i omogućiti joj da normalno radi, jer je ona strateški važna za ovu zemlju i može da funkcioniše. A problemi, zna se kakvi su. Oni su posledica devedesetih. Pomenuli ste bombardovanje, izgubljena tržišta. To je skupa industrija. Možemo samo da fantaziramo o pravljenu nekog novog postrojenja sa tim predispozicijama.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, gospodine Jovanoviću.

Reč ima ministar Aleksandar Antić. Izvolite.

ALEKSANDAR ANTIĆ: Zahvaljujem.

Vi nas sada u vašem odgovoru na moju diskusiju vraćate u 2008. godinu. Ova vlada nije odgovorna za taj period privatizacije NIS-a.

(Čedomir Jovanović: Vaša stranka jeste.)

Ako hoćete da kažete SPS, pa čak ni SPS u tom trenutku nije bila deo vladajuće strukture kada su potpisani ugovori, odnosno Energetski sporazum sa Ruskom Federacijom. Mogao bih sa vama ovako sada kao posmatrač u tom periodu da se složim da bi bilo najbolje da je tada i „Petrohemija“ bila deo tog aranžmana. Ali s obzirom na to da nije, mi sada govorimo o onome što je redosled stvari i hoću da kažem da je ova vlada prekinula taj vrtlog koji je „Petrohemiju“ vukao u debakl i potpuni raspad, seču u staro gvožđe i da je napravila od nje sada jednu ozbiljnu kompaniju koja dve godine pravi profit.

I sa ovakvim čišćenjem svojih finansija, i sa ovakvim desetogodišnjim ugovorom ovo je jedna zaista ozbiljna kompanija, koja ima ozbiljnu budućnost pred sobom. I ponavljam, sretaćemo se mi i u Parlamentu i u političkoj areni. Vrlo brzo ćemo se složiti oko toga da je „Petrohemija“ bio pun pogodak i jedna od najboljih aktivnosti Vlade.

Zaboravio sam da prokomentarišem ono što ste vi komentarisali vezano za Minel transformatore. Mogu da se složim s vama da je to zaista bila jedna reprezentativna kompanija i da je prosto neverovatno da je ona dovedena

na taj nivo. Samo genije je mogao da je upropasti. Dobro, ajde, ne mora da bude genije, ali makar doktor nauka.

PRESEDAVAJUĆI: Reč ima ministar Branislav Nedimović.
Izvolite.

BRANISLAV NEDIMOVIĆ: Zahvaljujem, gospodine predsedavajući.

Nekoliko reči u pogledu izlaganja koja su se odnosila na javnu svojinu i koja su se odnosila na zakon koji reguliše materiju procenitelja vrednosti nepokretnosti.

Što se tiče javne svojine, činjenica je, tu ima jako puno problema i da to, ako nemate temelj, predstavlja imovinsko-pravne odnose, onda ne možete ništa drugo veliko ni da radite.

Ono što je činjenica, zadnjih pet godina je dosta lokalnih samouprava odradilo svoj posao. E sad, zašto mora doći do pomeranja ovog roka? Pre svega, 2014. godine je doneta posebna uredba kojom se evidentiraju nepokretnosti. Isto tako, posle toga je urađena posebna veb-aplikacija od strane Direkcije za imovinu u koju se unose sve te nepokretnosti.

Poseban projekat, tj. plan postoji za 2017. godinu, gde će se raditi sa lokalnim samoupravama koje nisu završile taj svoj deo posla. Naše direkcije za imovinu radiće zajedno sa njima i nadam se da će se bar u tom delu čitav ovaj proces završiti.

Ono što predstavlja ozbiljnu bojazan to su javna preduzeća, gde imamo jako puno problema zbog gomile nasleđa iz šezdesetih, sedamdesetih, osamdesetih godina, gde nije uopšte bilo evidentiranja prenosa bilo kakvih prava na vlasništvo.

Što se tiče ovog drugog dela procenitelja, apsolutno sam zahvalan na tome što ste prepoznali važnost ovog zakona i što ste prepoznali potrebu da se on usvoji. Mi smo imali jedan potpuni, ne mogu reći lud sistem, ali jedan sistem gde se više nije znalo ko pije a ko plaća.

Imali smo gomilu procena koje su navodno radila lica koja su za to sposobna, u različitim postupcima, vezano je za procenu vrednosti nekretnina, vezano za bankarske poslove. Naročit problem predstavlja procena vrednosti u stečajnim postupcima, iz jednog prostog razloga, zato što se uvek sve svodilo na ono što je neko mislio da nešto vredi. Tu se apsolutno slažem sa vama.

Mi imamo gomilu takozvanih braunfield investicija za koje je postojala ideja da se realizuju, ali zbog toga što je neko mislio da nešto vredi mnogo više nego što jeste mi to nismo uspeli da realizujemo. Ovim zakonom se, u stvari, stavlja tačka na taj put, i da se konačno utvrdi ona vrednost koja je tržišna.

Činjenica je da ste imali te dve različite metode, naročito u stečajnom postupku, u pogledu utvrđivanja vrednosti imovine. Jedna mi je bila

potpuno neverovatna, to je šta mi očekujemo da bi ta imovina mogla da proizvede. To je zapravo jedan subjektivni osećaj. Najčešće se to koristilo kao alat i onda imate potpunu neracionalnost u pogledu onoga što je vrednost nečega na tržištu i onoga što mi očekujemo. Onda se stvaraju lažne predstave o tome da nešto možemo da prodamo za mnogo veću vrednost nego što jeste i onda smo samim tim terali investitora na taj način.

Ovo je jedan od pokušaja da se reguliše ova materija. Ima ovde još prostora za rad, ali činjenica je da jednom moramo regulisati ovu materiju. Pazite, bilo je takvih nebuloznih situacija gde je jedan objekat koji je realno vredeo 100.000 evra bio procenjivan od strane procenitelja na iznos od 700-800 hiljada evra. Upisivale su se zaloge zato što je neko mislio da nešto vredi za naplatu prvog reda, drugog reda, petog reda. Nije se naplatio ni onaj prvog reda, a ne onaj petog, koji je mislio da ima dovoljno vrednosti u određenoj imovini. Hvala vam.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

(Čedomir Jovanović: Replika.)

Gospodine Jovanoviću, nemate osnova sada za repliku. I ministar Antić i ministar Nedimović su u drugom delu svog izlaganja, uglavnom, koliko sam shvatio, izrazili slaganje sa onim o čemu ste vi govorili. Tako da zaista nemate osnova.

(Čedomir Jovanović: Naravno da imam osnov.)

Nastavljamo dalje.

Reč ima narodni poslanik Nemanja Šarović. Izvolite.

NEMANJA ŠAROVIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, skupštinska većina po ko zna koji put nastavlja silovanje Poslovnika i silovanje osnovnih principa demokratije, jer ja zaista smatram da ovo što vi radite ne može nikako drugačije da se nazove.

Vi ste u 14.50 časova pre dva dana podneli zahtev za održavanje ove sednice za sutradan u 15.00 časova. Imajući u vidu da su rokovi po Poslovniku Narodne skupštine za dopunu dnevnog reda i mnoge druge radnje 24 sata pre zakazanog održavanja sednice, to znači da ste narodnim poslanicima, makar formalno, ostavili svega 10 minuta da te predloge upute. Međutim, znate i vi sami da to ne ide baš tako i dok smo uopšte bili obavešteni, dok je saziv stigao do poslaničkih grupa, tih 10 minuta je isteklo.

I to pokazuje da vi nemate iskrenu želju da se u Narodnoj skupštini kvalitetno radi i da se u nekoj normalnoj, korektnoj, fer i demokratskoj atmosferi raspravlja o zakonima koji su na dnevnom redu.

Druga velika gruba povreda Poslovnika koju ste napravili je povreda člana 157. koji kaže da je moguće da Skupština odluči da se o pojedinim tačkama dnevnog reda vodi objedinjeni, odnosno zajednički pretres, ali samo pod određenim uslovima. Uslov koji je propisan Poslovníkom je da su ti predlozi zakona međusobno uslovljeni ili da su rešenja u njima međusobno povezana. I ovde se, primetićete, govori isključivo o objedinjavanju rasprave za određene

predloge zakona. Ne postoji poslovnička mogućnost da raspravu o nekom predlogu zakona objedinite, na primer, sa Predlogom za autentično tumačenje ili za izbor članova Saveta Narodne banke Srbije ili za Odluku o izboru članova i zamenika članova odbora Narodne skupštine.

Zaista bih voleo da se nađe genije među vama predstavnicima vladajuće koalicije, a svi ste na ono zvonce digli ruke, odnosno glasali za ovu brutalnu zloupotrebu, da kaže kakve veze ima Zakon o regulisanju javnog duga Republike Srbije sa, na primer, Autentičnim tumačenjem Zakona o eksproprijaciji ili kakve veze ima prestanak funkcije javnog tužioca u Osnovnom tužilaštvu u Trsteniku sa izborom člana Saveta guvernera Narodne banke. Koja je to veza? Koja je to međusobna uslovljenost rešenja? Nema je.

(Veroljub Arsić: Tajna.)

Evo, kažu predstavnici vladajuće koalicije da ima, ali čekam tog genija, tog mudraca koji će ustati pa objasniti javnosti Srbije koja je to tajna veza i na koji način ste, na tome posebno insistiram, akte koji nisu predlozi zakona strpali u ovaj koš sa zakonima, 27 različitih odluka, različitih akata. Jedina veza koja postoji između njih je što se o svima izjašnjava Narodna skupština. Druge veze apsolutno nema.

Još jedna zloupotreba, i to je što je šef Poslaničke grupe SNS Aleksandar Martinović uspeo na volšeban način da prekuca tih 27 tačaka dnevnog reda i da preda svoj predlog o objedinjavanju rasprave. To pokazuje da se zapravo na taj način vodi određena komunikacija između onog ko zakazuje i poslaničkih grupa iz većine, a vi koji predsedavate sednicama Narodne skupštine, u prvom redu predsednik koji zakazuje sednicu, mora imati apsolutno isti stav prema svima. Svih 250 poslanika moraju biti jednaki. Očigledno je da nisu.

Što se tiče samog dnevnog reda, ja ću krenuti tačku po tačku, a koliko ću stići, to ćemo videti. Prvi zakon o kome se izjašnjavamo je Predlog zakona o izmenama i dopunama Zakona o sistemu plata zaposlenih u javnom sektoru.

Ovaj zakon, odnosno podnošenje ovog zakona je u stvari svedočanstvo o još jednom neispunjenom obećanju vladajuće koalicije. Vi ste obećavali, u više navrata, da ćete doneti Zakon o sistemu plata zaposlenih u javnom sektoru, da ćete uvesti nekakve platne razrede, da se neće na različiti način plaćati čistačice u Kontroli letenja i one na primer u Narodnoj skupštini, i to je bila i vaša zakonska obaveza da to uradite. Vi sad kažete da će ovi zakoni biti doneti do 1. jula 2017. godine. Tu je ostalo još nekih šest meseci.

Moje pitanje vama je – zašto ograničavate, imajući u vidu svu nesposobnost koju ste do sada pokazali i da je redovna stvar da Skupština raspravlja o istim zakonima, odnosno o izmenama i dopunama po tri ili četiri puta, što niste sebi dali više vremena, dve, tri, pet godina? Pa kad stignete, vi uradite, ali da ne opterećujete Narodnu skupštinu Republike Srbije još koji put.

Šta će se desiti ako se ostvare reči predsednika Vlade Republike Srbije pa ako budu raspisani i ti parlamentarni izbori, da on još jedanput pokaže

koliko je dobar, koliko ga narod voli, i ako opet budemo čekali prvo da se održe parlamentarni izbori, pa da se konstituiše Narodna skupština, kao što je to bilo u ovom sazivu, poslednji dan roka? Pa ako onda opet budemo čekali dva ili tri meseca do konstituisanja nove vladajuće većine, eto nas opet u situaciji da se probijaju rokovi i da se ponovo zakazuju sednice gde ćemo imati isti dnevni red.

Razlozi za donošenje zakona, mislim da je trebalo napisati samo jedno – razlog za donošenje zakona je nedonošenje zakona. Da ste zakon koji ste morali doneli na vreme, ne bismo se danas ovim bavili. I onda kažete – iz razloga nemogućnosti da se u predviđenom roku, odnosno do 1. januara 2017. godine, taj zakon donese... A što to nije moglo? Koji su to razlozi nemogućnosti? Kakva vas je to nemogućnost napala? Nikakva. Vi ste mogli i na ovoj sednici, da je Vlada Republike Srbije toliko dobra koliko pričate da jeste, da vam službe funkcionišu toliko dobro koliko pričate da funkcionišu, pa što umesto ovog zakona, kojim odlažete praktično rok, niste doneli zakon koji je trebalo? Mogli ste i to.

Ovaj zakon je takođe podnet po hitnom postupku. To je slučaj sa većinom zakona koje danas razmatramo. Član 167. Poslovnika Narodne skupštine reguliše situaciju u kojoj se neki zakon može doneti po hitnom postupku i stav 2. kaže: „Po hitnom postupku može da se donese zakon kojim se uređuju pitanja i odnosi nastali usled okolnosti koje nisu mogle da se predvide, a nedonošenje zakona po hitnom postupku moglo bi da prouzrokuje štetne posledice po život i zdravlje ljudi, bezbednost zemlje i rad organa i organizacija“, i tako dalje.

E sad, ako postoje razlozi hitnosti, vi ste bili dužni da navedete koji su to. Koje su to okolnosti koje niste bili u stanju da predvidite? Kakva će se to šteta ili štetne posledice po život i zdravlje ljudi, bezbednost države dogoditi ako ne bude po hitnom postupku? Vi to nigde ne navodite, vi samo kažete – hoćemo hitan postupak i dalje se ne ide. I to je zloupotreba.

Druga tačka dnevnog reda je Predlog zakona o izmeni Zakona o javnim medijskim servisima. I ovaj zakon zapravo predstavlja novo odlaganje donošenja akata koje ste morali doneti, a suštinski, po mom mišljenju, vaša želja je, jer se ovaj zakon bavi finansiranjem Radio-televizije Srbije i Radio-televizije Vojvodine, ne zna se koji je takozvani javni servis gori i koji se manje može nazvati javnim servisom, da ih držite pod kontrolom.

Kako se najefikasnije neko drži pod kontrolom? Evo, odobravaju predstavnici vladajuće većine. Tako što kontrolišete tokove novca, tako što ih finansirate direktno iz budžeta, pa će para ili biti ili neće biti. Nije to nešto što ste vi izmislili, ali me čudi da vi uvek volite da kukate, govorite o nezavisnosti i da promovirate nezavisne medije, nezavisne organe, nezavisne institucije, a sa druge strane držite ih na uzdi tako što kontrolišete tokove novca prema tim istim institucijama.

Kako je moguće da se, evo, pre svih predsednik Vlade žali na nekakav neodgovarajući odnos Radio-televizije Srbije, a ako neko treba da se žali na njihov odnos, mislim da su to pre svega predstavnici SRS-a. Godinama RTS

ignoriše SRS, ne pozivaju predstavnike SRS-a u svoje emisije, ne pozivaju nas na televizijske debate, zovu analitičare, zovu kvazianalitičare, zovu predstavnike vladajuće koalicije, po troje, četvoro, petoro, koliko kad stane u studio, a predsednik Vlade gostuje kad god poželi, on uređuje emisiju, on postavlja pitanja. Jedino koga nema, nema srpskih radikala. I identična je situacija na Radio-televiziji Vojvodine. Identična.

I šta znači nezavisni javni servis? Od koga su to oni nezavisni? Od zdravog razuma, od profesionalne etike, od građana čija sredstva troše? Od koga su oni to nezavisni? I zašto izdvajate 4.000.000.000 dinara, a otimate od penzionera, da bi dali nekom ko se diči time što je nezavisan, što vodi, kažu, nezavisnu uređivačku politiku? Pa onda neka nezavisno obezbede i finansiranje, neka se oprobaju na tržištu, da vidimo da li će ta njihova uređivačka politika proći na tržištu, da li su građani Srbije zadovoljni. Ako su zadovoljni, platiće pretplatu, ne 150, platiće i više. Ako nisu zadovoljni, neće platiti ni dinara. To je pravo građana Srbije.

Nažalost, oni nezavisnost doživljavaju tako što misle da imaju pravo na ogromna sredstva iz budžeta, iz džepova građana Srbije, ali da zauzvat niko ne može da im postavi bilo kakvo pitanje o načinu na koji funkcionišu, da su oni svete krave, da vi znate za svakoga ko je plaćen iz republičkog budžeta koliku platu ima, ali da ne znate za urednike i glavne vedete urednika na RTS kolika su njihova primanja. A po svemu što saznajemo, ta primanja se mere hiljadama i hiljadama evra. Mi iz SRS-a, naravno, nastavićemo tome da se suprotstavljamo.

E sad, kažete da su finansijska sredstva potrebna za sprovođenje ovoga zakona 4.000.000.000 dinara. I ovaj zakon ide po hitnom postupku, zbog potrebe, kaže, otklanjanja okolnosti koje mogu dovesti u pitanje rad javnih medijskih servisa. Koje su to okolnosti koje su vas iznenadile? Šta se to desilo? Je l' bila poslednjih meseci neka poplava, ne daj bože uragan, zemljotres, šta se to desilo? Kaže – zbog toga nije održana ni javna rasprava. Javna rasprava nije održana, a vi ste ovde morali navesti konkretne razloge zbog kojih tražite donošenje ovog zakona po hitnom postupku.

Treći predlog je Predlog zakona o izmeni Zakona o privremenom uređenju načina naplate takse za javni medijski servis i to takođe predstavlja još jedno neispunjeno obećanje Aleksandra Vučića, koji je obećao građanima Srbije da će ukinuti tu ozloglašenu TV taksu. To ste nakratko uradili, ali ste onda veoma brzo vratili.

U razlozima za donošenje zakona kažete: „Polazeći od statističkih podataka o prosečnoj zaradi i visini penzija u Republici Srbiji“... Zašto ste odabrali da samo u ovom segmentu polazite od te zvanične statistike i prosečne zarade? Zašto ne krenete od tih podataka, na primer, kada je cena struje, zašto ne krenete kada su cene drugih komunalnih usluga u pitanju, kada je cena grejanja? Nego onda kažete – moramo imati evropsku cenu struje.

Da bismo imali evropsku cenu struje, mora i cena radne snage biti evropska. Troškovi vašeg sistema su iznad evropskih samo zbog lopovluka, samo zbog nesposobnosti. Da li vi plaćate radnike, od onih izvršilaca bez ikakve stručne spreme pa do direktora, na evropskom nivou? Pa naravno da ne. Kako onda mislite da se izjednači i cena struje, da ne govorim o tome da nikada nećete izjednačiti primanja građana Srbije i građana EU. Pa onda kažete – krenuli ste od visokih inicijalnih troškova štampe i distribucije računa, pa je zbog toga cena te takse 150 dinara. Pitam vas – da li su različiti troškovi, inicijalni troškovi, štampanja i distribucije računa ako je taksa 150 ili ako je taksa 500 dinara? Nisu, ali je upravo srazmerno znatno veća cena, udeo te cene štampanja i distribucije računa ako je taksa 150 nego ako je 500. Što znači da je samim tim manje smisleno naplaćivati malu taksu a izlagati svakako građane Srbije tim troškovima i plaćanju tih inicijalnih troškova, kako vi kažete, štampanja i distribucije računa.

Pa kažete da su nesrazmerno visoki troškovi kod pokretanja postupka naplate nenaplaćenih potraživanja. E šta ovo zapravo predstavlja? Ovo predstavlja kapitulaciju države. Kad vi kažete – državi se ne isplati da tuži neredovne platiše jer su sudovi spori, jer su ti sporovi previše dugački i jer su po pravilu takvi da ne obezbeđuju naplatu potraživanja, koja je poruka koju vi ovakvim pristupom šaljete pojedincu? To je uvreda za sve građane Srbije koji uredno plaćaju svoje račune. Za sve građane Srbije koji su u prethodnim godinama i decenijama uredno plaćali svoje račune, da biste vi onda došli i rekli – ovi koji ne plaćaju obaveze državi, ti su pametniji. Evo njih ćemo sada da nagradimo, otpisaćemo potraživanja, otpisaćemo kamatu i na taj način, praktično, kada država otpisuje neredovnim platišama kamatu, vi njima dajete beskamatni kredit. Zašto bi onda bilo ko pri zdravoj pameti plaćao redovno račune ako su oni koji ih ne plaćaju u privilegovanom položaju? E to je ono što vi ovim radite.

Opet ste onda rekli kako oni treba da imaju uređivačku nezavisnost i institucionalnu autonomiju. Mislim da to prema građanima Srbije nije pošteno, jer onaj ko je na budžetu mora nekom odgovarati. Sistem podele vlasti ne podrazumeva apsolutnu nezavisnost bilo kog dela te vlasti. U Srbiji sistem podele vlasti počiva na podeli na: zakonodavnu, upravnu i sudsku, ali nema apsolutne nezavisnosti. Svaki deo, svaka grana vlasti zavisi od druge. Isto tako mora zavisiti i medijski javni servis ili bilo ko drugi.

Četvrti zakon, Predlog zakona o izmeni Zakona o uređenju sudova. Ponovo izmene i dopune i moram reći, ovde je napravljena poprilična papazjanija ako pogledate ono što je rađeno ranije, i još jedanput praktično odlaganje stupanja određenih odredaba na snagu. Mi smo već imali početkom ove godine na dnevnom redu ovaj zakon...

PREDSIEDNIK: Hvala. Potrošili ste vreme. Potrošili ste vaših 20 minuta. Zahvaljujem.

Reč ima ministar Aleksandar Antić.

ALEKSANDAR ANTIĆ: Opet ćemo delom ja, delom gospodin Nedimović.

Prokomentarišaću ovih nekoliko navoda koje je imao kolega Šarović vezano za, pre svega, način privremenog uređivanja naplate takse za javni medijski servis i čitav set drugih njegovih navoda koji, po mom mišljenju, duboko nisu tačni.

Pre svega, i radi ove skupštine i radi javnosti moram da iskomentarišem, kolega Šaroviću, u tom obrazloženju niste razumeli te navode koji govore o celishodnosti izrade računa. To su navodi koji daju argument zašto je bolje da se taj račun izda uz postojeći račun za električnu energiju. Mi kažemo – pošto se već štampa račun za električnu energiju, bolje je da ta stavka bude na tom računu nego da stampamo novi račun, što bi nas dovelo do toga da imamo inicijalno novi trošak. Ako imamo bilo kakvu obavezu ili situaciju o kojoj vodimo bilo kakav postupak vezano za naplatu nenaplaćenih potraživanja, bolje da to radimo na jednom mestu, a ne da razdvajamo te postupke. To je jedan odgovor.

Sledeći odgovor. Komentarišete cenu električne energije. Moram da izađem i pred vas i pred građane Srbije sa podatkom da je cena električne energije u Srbiji najniža u Evropi. Ona je oko 20% niža nego u Makedoniji, koja je prva sledeća država, 40% niža nego u Bosni i Hercegovini itd., itd. Cena električne energija, ma koliko to nije za poređenje, ali građani treba da znaju, na primer, u najrazvijenijim državama EU je četiri, pet puta veća nego u Srbiji. Cena električne energije, na primer, u Danskoj, Nemačkoj i drugim razvijenim državama kreće se negde oko 30 evro centi po kilovat-satu. U Srbiji je to nešto oko šest evro centi po kilovat-satu. To su apsolutno precizni podaci. To su zvanični podaci, koji nisu stvar moje ili vaše prezentacije, već podaci koji se daju proveriti na evropskim portalima koji prate cenu električne energije.

Znam da to građanima Srbije kapitalno nije važno, jer mi gledamo to u odnosu na naš standard, ali cena električne energije u Srbiji je, ponavljam, najniža u Evropi. Ta cena električne energije ima svoju proizvođačku cenu. Mi moramo makar da održavamo minimum te ekonomije Elektroprivrede Srbije kako ne bismo razorili taj sistem, ali striktno i strogo vodimo računa upravo o tom socijalnom položaju građana. Verujem da je ova vlada vodila jednu vrlo rigidnu politiku u odnosu na zahteve i Energetske zajednice i drugim međunarodnih finansijskih institucija koje traže od države, od našeg energetskog sistema, i stalno dizala ručnu i odlagala i odlagaće i usporavaće bilo kakav rast cene električne energije i u budućnosti, odnosno taj rast mora da prati ekonomsku moć naših građana i mi o tome, verujte mi, apsolutno striktno vodimo računa.

Srbija ima svoj javni medijski servis. Zakon je definisao ko su učesnici u tom javnom medijskom servisu i šta su njihove zakonom definisane obaveze, pre svega vezano za informisanje građana. Naravno, vezano je i za kulturne, obrazovne sadržaje koje su deo njihovih zakonom definisanih obaveza. To ima svoju određenu cenu. Radio-televizija Srbije nije komercijalna televizija. Ona u svojoj srži, svojoj esenciji, pre svega, obavlja tu javnu delatnost i mi u skladu sa zakonom imamo obavezu da takav jedan informativni i ukupan

obrazovni, kulturni, naučni, religijski program podržimo i da ga sufinansiramo, odnosno u dobrom delu i finansiramo.

Postojalo je obećanje da će biti ukinuta TV pretplata. Kao što znate, to i jeste učinjeno. Ovaj zakon je krajem 2015. godine definisao kao privremenu meru uvođenje takse za javne medijske servise i ona je zaista simbolična, najniža, to je 150 dinara mesečno. Moram da vam kažem nekoliko primera iz okruženja: u Hrvatskoj je ona 10,95 evra, u Sloveniji 12,75 evra.

Mi zaista vodimo jednu politiku koja, pre svega, u interesu građana Srbije, čini maksimum napora da ti ukupno troškovi prema njima budu najniži mogući. Za taj iznos takse i onaj deo koji dajemo iz budžeta tokom jedne godine proizvede se 380.218 minuta informativnog programa, 178.537 minuta programa opšte dokumentarnih emisija, dokumentarnih filmova itd., itd. To su dani, sati, dani i nedelje, meseci različitih programa oko kojih u nekom segmentu možemo i da se složimo.

Nismo ni mi iz vlasti uvek oduševljeni načinom na koji Javni servis prenosi ni naš rad, niti način na koji smo mi zastupljeni u određenim, pre svega političkim, sadržajima. Ali to je stvar naše političke procene, ponekad i našeg subjektivnog osećaja. Ono što je naša zakonska obaveza, mi ispunjavamo i ispunjavaćemo je bez obzira da li nam se program RTS-a, kao vladajućoj koaliciji, sviđa ili ne.

PREDSEDNIK: Hvala.

Ministar Nedimović ima reč. Izvolite.

BRANISLAV NEDIMOVIĆ: Zahvaljujem se, gospođo predsedavajuća.

Pošto kolegunica Brnabić trenutno nije ovde, hteo sam nekoliko stvari da kažem vezano za Predlog izmena Zakona o sistemu plata zaposlenih u javnom sektoru, pošto mi se učinilo, a nisam potpuno siguran da li sam vas dobro čuo, bila je izneta jedna tvrdnja da nije ispunjeno jedno obećanje da će se doneti zakon o sistemu plata zaposlenih u javnom sektoru. On je donet 29. februara 2016. godine. Činjenica je da treba da se radi i da se traži odlaganje. Činjenica je da treba da se radi na drugim zakonima, ali samo ispravka. To je bilo spomenuto, ali nema veze.

Ono što želim da kažem, jeste zašto se traži produženje ovih rokova. Pre svega, zakon o platama na lokalnu, javna rasprava je gotova. On će se vrlo brzo naći u proceduri. Završen je kompletno i to je jedan od alata i zbog toga se tražilo odlaganje ovog roka.

Što se tiče Zakona o platama zaposlenih u javnim službama, formirana je radna grupa, krenulo se u izradu ovog propisa. Moram da kažem što se tiče sistema plata zaposlenih u javnom sektoru da je tu bila široka rasprava i sa predstavnicima Socijalno-ekonomskog saveta i da je tu postignuto značajno približavanje stavova i mislim da je jako važno reći koliko je ovo teška oblast. Svi mi koji smo nekad učestvovali i radili na ovim poslovima znamo koliko će to

biti bolno, ali spremnost postoji od strane Vlade Srbije i ona je izražena kroz donošenje ovog krovnog zakona i kroz zakone koji će biti doneti.

PREDSEDNIK: Hvala.

(Nemanja Šarović: Po Poslovniku.)

Na koji član tačno?

NEMANJA ŠAROVIĆ: Prekršen je član 104.

I vi znate da sam imao pravo na repliku. Gospodin Antić se direktno meni obraćao, rekao kako nisam razumeo, kako su mi potpuno pogrešni stavovi i sve ostalo. I mislim da je osnovni red da mu odgovorim.

Gospodine Antiću, vi znate da su i komunisti ... (Isključen mikrofon.)

PREDSEDNIK: Niste u sistemu. Ovako možete samo da ćaskate, privatno. Zato što ste sami sebi dali repliku. Toga nema po Poslovniku. Samo ste rekli da sam prekršila član 104. i počeli da se obraćate ministru i da polemishete.

(Nemanja Šarović: Niste me onda slušali.)

Da, vrlo dobro sam vas slušala. Vas uvek vrlo pomno slušam.

Znači, nemate prava na repliku po mojoj oceni, član 104. stav 3. Poslovnika.

Izvolite. Reč ima narodna poslanica Marinika Tepić.

MARINIKA TEPIĆ: Zahvaljujem, predsednice.

Koleginice i kolege narodni poslanici, uvaženi gosti iz Republičke vlade, u ovoj sveukupnoj, rekla bih, svaštari od dnevnog reda, gde se našlo gotovo 30 tačaka, ja ću u ime Lige socijaldemokrata Vojvodine pokušati da se koncentrišem na svega nekoliko, koliko mi vreme dopušta, u prvom redu upravo na poslednje pominjanu izmenu Zakona o sistemu plata zaposlenih u javnom sektoru.

Najpre moram da kažem da su od sinoć, od kada je počela ova načelna rasprava, svi, ali gotovo svi koji su u ime predlagača, i tu prevashodno mislim na predstavnike Republičke vlade, obmanjivali javnost govoreći o ovoj izmeni zakona na taj način da se stiče utisak da mi pričamo o sadržini i suštini onoga što treba da bude izvedeno iz ovog zakona, a to je po nama izuzetno važan zakon o platama zaposlenih u autonomnim pokrajinama i jedinicama lokalne samouprave, do te mere da gotovo svaki medij koji je i sinoć i jutros obavestavao građane koji nisu imali razloga, recimo, da prate raspravu, nisu mogli da razumeju da je jedina izmena zakona odlaganje donošenja drugih zakona koji proizlaze iz ovog zakona, a ne da se zapravo ovim zakonom uređuju nekakve plate.

Gotovo su sva medijska štiva bila ispunjena bajkama o tome kako će ovaj sektor da se uredi i kako je to teskoban i težak posao, kako se dugo na njemu radi i tako dalje, apsolutno ne razumevajući da se radi o odlaganju donošenja nekoliko zakona koji treba da proiziđu iz Zakona o sistemu plata zaposlenih u javnom sektoru.

Zašto je za nas problematično ne samo ovo odlaganje? Moram reći da je javna rasprava zaključena 7. decembra. Od 7. decembra do dana današnjeg imali smo najmanje tri sednice Narodne skupštine, uključujući i ovu danas, i mi smatramo da je to bilo apsolutno dovoljno vreme da se stručni i profesionalni kadar, kako se predstavlja, naročito u Ministarstvu državne uprave i lokalne samouprave, ozbiljno pozabavi do kraja godine ovim zakonskim propisima.

Sve i da postoji objektivan razlog, a mi smatramo da ne postoji, za odlaganje donošenja ovih zakona, potenciram Zakon o platama zaposlenih u autonomnim pokrajinama i jedinicama lokalne samouprave, dakle opštinama i gradovima, moram onda da primetim da je Zakon o zaposlenima u autonomnim pokrajinama i jedinicama lokalne samouprave već stupio na snagu 1. decembra. I tu u stvari nastaje najveći problem, zato što vi imate vakuumski razmak, odnosno nemate prateći zakon o platama tih zaposlenih, a Zakon o zaposlenima je stupio na snagu na početku ovog meseca.

Šta to znači? Ja ću vam dati primer konkretno za Skupštinu AP Vojvodine, jer u intenzivnoj komunikaciji sa tamošnjim zaposlenima ja svakodnevno imam direktna saznanja da se politička odmazda koja je započela nakon promene vlasti i prolećnih izbora sada pretvara i u profesionalnu odmazdu stoga što je Zakon koji je stupio na snagu 1. decembra dozvolio novim starešinama, ovim pridošlicama, da degradiraju profesionalno zaposlene, na primer, u Skupštini AP Vojvodine, izjednačavajući ljude koji desetinama godina, više od 20 godina rade stručno i profesionalno – sada, stupajući na snagu, zakon koji ih je prvo degradirao ili izjednačio sa početnicima, ne mogu da imaju adekvatne plate, odnosno zarade koje bi dodatno vrednovala tu razliku u profesionalnom, stručnom i iskustvenom radu.

To su isti onakvi radnici kao što su i radnici i zaposleni, evo, u ovoj Narodnoj skupštini koji svima nama, dolazeći na posao pre nas i odlazeći sa posla posle nas, pomažu da kvalitetno obavljamo svoj posao. To su stručna, profesionalna lica koja nemaju nikakve veze sa političkim promenama koje su se dogodile, ali, nažalost, oni prvi sada osećaju ove posledice i ne znaju uopšte i, naravno, nemaju poverenje, kao što ni mi iz LSV nemamo poverenje, da će se do jula ovaj set zakona doneti.

U razgovoru sa predstavnikom sindikata zaposlenih u pokrajinskoj upravi, ministarka Brnabić, koja, nažalost, nije prisutna, ali sam sigurna da će se vratiti i iskoristiti priliku da nam da dodatne informacije, pominjala je period februar 2017. godine, garantujući da će ovi zakoni da budu predloženi i do tada i usvojeni. Odlaganje od dodatna četiri meseca, odnosno pretpostavljeni za sada datum od 1. jula 2017. godine ide samo u prilog činjenici da nije tačno da već sada dugo najavljavani predstojeći izbori neće zaustaviti život u ovoj zemlji i, što je najgore, oni se najviše reflektuju na one koji vredno i marljivo rade, kako za narodne poslanike, tako i pokrajinske poslanike, a potpuno je jasno da je ovo odlaganje u direktnoj vezi sa predstojećim izborima.

Drugi zakon koji je za nas vrlo problematičan jeste zakon o kojem se, takođe, dosta govorilo, a to je ova izmena i dopuna Zakona o javnoj svojini, kojim se po drugi put odlaže, odnosno produžava rok autonomnim pokrajinama, jedinicama lokalne samouprave da podnesu zahteve za povraćaj svoje imovine. Tu nema nikakve veze državni nivo, s obzirom na to da ovaj zakon upravo treba da ispravi onu nepravdu koja je sprovedena po zakonu iz 1995. godine, kada je sva imovina podržavljena, imovina lokalnih samouprava i imovina autonomnih pokrajina.

I, zakon koji je donet 2011. godine, odnosno ovaj zakon, sa prvobitnom namerom trajanja i primenom za trogodišnji period već je jednom produžavan i njegova primena je istekla, koliko sam videla, a dobro sam gledala, još u oktobru, dakle pre dva meseca. Mi dva meseca kasnije, odnosno tek danas pred sobom imamo... Sve i da je postojala namera, onda ste morali biti vremenski pripravniji. Ponovo se produžava za još godinu dana i daje prilika autonomnim pokrajinama, i opštinama i gradovima da prenesu svoju imovinu na svoje ime.

Moram odmah da kažem, to je činjenično stanje, da ne bi bilo spekulacija, pošto ih je bilo u prethodnim izlaganjima, da je AP Vojvodina preko svoje Uprave za imovinu još pre isteka prvobitnog roka, od prvobitno planirane tri godine, završila ovaj posao i popisala više stotina nekretnina i svega onoga što treba da ima u svom vlasništvu, a da je zapravo problem upravo u opštinama i gradovima, i apsolutno stojim iza tvrdnje nesposobnosti gradonačelnika i predsednika opština, odnosno lokalnih pravobranilaca da popišu tu imovinu.

Daću vam primer svog grada Pančeva, odakle dolazim, a gde mi tri godine pokušavamo od pravobranioca da saznamo da li je uopšte pripremljen spisak, postoji li popis te gradske imovine koja treba da se potražuje od Republičke direkcije za imovinu. Sigurna sam da u Republičkoj direkciji za imovinu ne postoji neka dilema da li će biti upitno nešto od onoga što se pokuša dokazati da je u vlasništvu opština i gradova, a time se Republika rasterećuje od tog vlasništva i ima manje troškova koje podrazumeva staranje o toj imovini.

Ali isto tako ne mogu da razumem nepristajanje da možda neke opštine i gradovi ne žele da prebace imovinu na sebe, odnosno da preuzmu svoju nekadašnju podržavljenu imovinu, kao što sam rekla, 1995. godine, jer je tekući zakon vrlo jasan u tome. Onaj ko ne podnese zahtev na vreme, u zakonom predviđenom roku, po automatizmu će se njegova imovina evidentirati, odnosno potvrditi kao republička. Ne vidim tu ništa sporno da vi sad nekoga treba da terate i ganjate da juri sopstvenu imovinu, a to nije uradio u prethodnih pet godina.

Zakon je, pritom, vrlo jasan. Pouzdano znam da postoje takve opštine i gradovi koji ne žele da prenesu svoje vlasništvo, neku imovinu koja je u međuvremenu podržavljena. Ne zato što ne smatraju da im je potrebna, nego zato što nisu u stanju da se posle toliko godina, sa budžetima koji su već oštećeni, lokalnim budžetima, staraju na adekvatan način o toj imovini.

To je nešto što je svakako sporno za nas, jer vi vučete za rukav nekoga ko je jasno dao do znanja da ili neće ili nije u stanju da iskoristi svoje pravo, a ako nije bio u stanju pet ili više od pet godina, ne vidim da će biti u stanju u narednih godinu dana. Obrazloženje da je doneta neka nova uredba pa sada postoji neka posebna aplikacija, to je moglo da se uradi i ranije, ali to neće izlečiti one koji ne znaju da rade svoj posao i, kažem, u prvom redu, lokalna pravobranilaštva koja treba da budu u stanju da popišu tu lokalnu imovinu.

Za to nije potreban nikakav terenski rad, kao što smo mogli takođe da čujemo od nekih kolega, pa nema ljudi koji će to da rade, pa ne idu sad na terene da mere tamo zemljište ili nekretnine. Postoje, naravno, vrlo jasni i, pritom, vrlo razumljivi za svakog građanina načini na koji se dokazuje vlasništvo nad lokalnom imovinom.

U nekoliko navrata tokom današnje rasprave čuli smo vrlo tešku kvalifikaciju da su neke stvari sramne, odnosno da je sramno sve ono što neko prethodno nije uradio.

Osvrnuću se na jednu tačku dnevnog reda, upravo skrećući pažnju šta je sramno za Ligu socijaldemokrata Vojvodine, na tačku na koju se niko do sada nije osvrtao, a to je tačka kojom treba da se izaberu kandidati, odnosno budući član Odbora Agencije za borbu protiv korupcije, odnosno novi član koji će zameniti profesora Zorana Stojiljkovića.

Na sednici Administrativnog odbora, koji je razmatrao dve kandidature, odnosno dva predloga, a cenim da logika stvari nalaže da će onaj kandidat koji će biti izglasan, zahvaljujući skupštinskoj većini, biti gospođa koja se zove Danica Marinković, jer je ona bila kandidat SNS-a, zamolila sam da se pred narodnim poslanicima ne nađe biografija, koja je samim tim i javna, na onaj način na koji je ona dostavljena članovima Administrativnog odbora, da proba da se tipizuje ili da se upodobi na jedan primeren način za nekoga ko navodi svoju višegodišnju sudijsku funkciju kao glavni kvalifikativ, a opet nekoga ko smatra da je to sve vrlo opravdavajuće da bi postao član Antikorupcijskog odbora.

Međutim, zamoliću one koji to do sada nisu uradili da pogledaju kako izgleda biografija Danice Marinković. Ona je svedena, evo ovako, na dve strane, od čega na celoj prvoj strani mi saznajemo, naravno, kada i gde je rođena, saznajemo od kog je oca rođena, šta je njen otac radio u Drugom svetskom ratu, koje je ordenje poneo, gde je bio zaposlen, gde je premešten, gde se penzionisao i preminuo, naravno. Onda saznajemo od koje majke je rođena, pa gde je majka radila i gde se penzionisala i na koji način. To je čitav prvi pasus, gotovo polovina prve strane.

U sledećem pasusu saznajemo kada se udala, pa za koga se udala, pa šta je po obrazovanju njen suprug, pa gde je radio kao direktor, pa gde je radio kao sekretar, pa gde je ponovo radio kao direktor, pa kada je umro, i to saznajemo uz preciziranje, u zagradi, naravno, sav pijetet prema pokojnicima, i gde je za sve to vreme radio.

U sledećem pasusu saznajemo da ćerka, žena i majka Danica Marinković, ima dva sina. Onda imamo opet biografiju prvog sina, šta je diplomirao, gde se zaposlio, na kojoj funkciji se zaposlio. Onda saznajemo biografiju drugog sina, šta je on diplomirao, gde je zaposlen i kako mu se tačno zove radno mesto. Tu se završava prva strana njene biografije.

Ono što stoji na drugoj strani, a nalazi se u Narodnoj skupštini, pred narodnim poslanicima koji treba da biraju ovakve kandidate je, rekla bih, vrlo štur izvod iz njene profesionalne biografije, ali za mene u jednom delu upitan, naročito kada piše da je tokom ratnih dešavanja na prostoru AP KiM vršila uviđaje vezano za terorističke napade, gde su žrtve bili pripadnici policije, vojske, izbeglice i civili, „svih naroda i narodnosti“, što podrazumeva i tada naše sugrađane albanske nacionalnosti.

Ništa o tome više nema, osim poslednje kvalifikacije, iz koje mi zaključujemo da je Danica Marinković, zapravo, kao ključnu kvalifikaciju ponela to što je bila ključni svedok u Haškom sudu, na suđenju Slobodanu Miloševiću, povodom slučaja Račak.

Pošto meni sve to, naravno, nije bilo dovoljno, naročito ovo podvučeno, da je vršila uviđaje vezano za civile svih naroda i narodnosti, probala sam da se malo raspitam i kod onih reprezentativnih organizacija civilnog društva koje su svoj višedecenijski rad posvetile upravo ovoj oblasti, odnosno kršenju ljudskih prava i nisam bila nimalo iznenađena kada sam dobila apel brojnih organizacija, među kojima je i Autonomni ženski centar, Centar za praktičnu politiku, Helsinški odbor za ljudska prava u Srbiji, Inicijativa mladih za ljudska prava, Komitet pravnika za ljudska prava – JUKOM, „Peščanik“, Fond za humanitarno pravo i tako dalje, koji apeluju na narodne poslanike da ne glasaju za Danicu Marinković, za ovu funkciju, jer imaju sve dokaze da ona nije dostojan kandidat za rad u ovom nezavisnom organu.

Ako narodni poslanici nisu dobili ovaj apel, ja ću im proslediti, apelujući istovremeno da u narednih nekoliko dana slobodno razmisle svojom glavom i donesu odluke u skladu sa svojom savešću a ne tako što će zameniti uloge i postati, oni, izvršni organ izvršnog organa, odnosno Vlade, već da će biti neko ko zastupajući građane u ime kojih su izabrani, razmišljaju svojom glavom.

U ovom apelu se kaže da su, osim ovog svedočenja, u presudama koje su izrečene navodi ovog svedoka, Danice Marinković, ocenjeni kao nepouzdana i neistiniti, a iz prostog razloga što je u svom „profesionalnom radu“ apsolutno minimalizovala stradanja naših sugrađana albanske nacionalnosti. Pričam o civilnim žrtvama, pričam o zarobljenicima u srpskim zatvorima, pričam o svima onima koji moraju da uživaju jednaka ljudska prava, a ne da izvršioc, kao što je bila Danica Marinković, budu samo produžena ruka tadašnje politike.

Nadam se da će na osnovu ovog apela sve moje kolege razmisliti svojom glavom i preispitati, ili odložiti odlučivanje po ovoj tački dnevnog reda, uzimajući u obzir ne samo jednostrana svedočenja sa jedne strane, već svih onih zbog kojih mi i danas plaćamo visoku cenu na nivou međunarodne politike.

Naravno, da je bila sprovedena lustracija, Danica Marinković bi bila sigurno jedna od osoba, s obzirom na to da je vršila tada visoku sudijsku funkciju, koja bi takođe podlegla bar komisijskom radu, odnosno radu Odbora koji je ovaj parlament trebalo da utvrdi i da sprovede dokraja, ali, nažalost, nije, i sigurno bi već tada bila sprečena da u nekom daljem svom profesionalnom iskustvu uopšte bude kandidat za bilo koju ovako visoku, a naročito sudijsku funkciju, a ne da je danas, praktično, rehabilitujemo.

Šlag na tortu su sve informacije sa izvesnim Vacićem, koji je postao savetnik u Republičkoj vladi i ja bih zaista, gledajući kuda plovi ovaj brod, očekivala da sutra...

(Predsednik: Hvala vam, prekoračili ste vreme.)

Mogu da završim rečenicu?

(Predsednik: Da, dosta dugo ste prekoračili vreme. Hvala vam.)

Pa, prekinuli ste me.

PREDSEDNIK: Da.

Milovan Krivokapić, povreda Poslovnika.

Izvolite, poslaniče.

MILOVAN KRIVOKAPIĆ: Član 107, ako može.

Zaista ne mogu da poverujem da se ovako vodi diskusija, da jedan član na ovoj sednici govori o Danici Marinković, ženi koja je zaista podnela jedan od najvećih tereta, jer sam sa Kosova i Metohije pa mogu sigurno, i kompetentniji sam sto puta da pričam od osobe koja treba da se stidi svega onoga što je do sada ovde izrekla. To je sramota. To je sramota zaista da se priča tako o jednoj ženi koja je stavila glavu tamo gde neko nije smeo da stavi ni ne znam šta.

(Marinika Tepić: Da li je ovo replika?)

Zaista ne znam šta je nateralo nju i koji su razlozi da ona priča o toj ženi tako.

(Marinika Tepić: Po kom članu?)

Po članu 106, rekao sam na vreme.

(Radoslav Milojević: Ovo je baš shodno Poslovniku.)

Molim vas, nemojte da upadate u reč.

PREDSEDNIK: Nisam vas pitala za mišljenje uopšte. Hvala.

MILOVAN KRIVOKAPIĆ: Danica Marinković...

PREDSEDNIK: Poslaniče, sačekajte da prestanu da viču ovi koji sada viču kada vi govorite, a nisu vikali kada je prethodna poslanica govorila o...

(Marko Đurišić: Šta je govorila?)

Šta je govorila? Pustite me na miru.

Dakle, sačekajte, vratiću vam 15 sekundi, nije korektno prema vama, pogotovo što se vi vrlo retko javljate.

Stvarno nema smisla, pustite poslanika.

(Marko Đurišić: Može da priča šta hoće.)

Poslaniče Đurišiću, zaista mi ne treba asistent koji nije moj potpredsednik.

Samo momenat, vratiću vam sve vreme, samo da pustimo poslanike koji imaju potrebu da viču kada čuju drugačije mišljenje. Samo polako.

(Marko Đurišić: Da li je on ovlašćeni?)

Neprirođnosti nikad dosta. Znači, stalno pomeramo granicu pristojnosti i svaki dan sam sve neprijatnije iznenađena. Hoćete li, molim vas, da prestanete?

(Marko Đurišić: Hoćete vi da vodite sednicu?)

Poštujte poslanika da završi svoju reč, a onda ćemo reći ocenu da li je to član 106 ili nije.

(Marko Đurišić: Što meni ne date da govorim? Ja sam isključen.)

Pa zato što vičete na mene. Ovo nije ni vreme ni mesto za diskusiju nas dvoje.

Izvinjavam se vama, duboko se izvinjavam. Iako se trudim da pristojno vodim sednicu. Izvolite, poslaniče. Prijavite se ponovo, vratiću vam vreme zbog svega ovoga.

I obrazložite 106 i 107, što ste rekli na početku, ali neko neće da čuje o čemu govorite.

(Marko Đurišić: Neka kaže u skladu sa Poslovnikom.)

Molim vas, morate se prijaviti. Još vas nemam u sistemu.

Poštujte ljude, poslanike sa teritorije Kosova i Metohije, da kažu jednom u godinu dana ako smatraju da je povređen Poslovnik. Imajte malo takta – političkog i ljudskog – kada ih neko povredi, da ih pustimo da kažu nešto.

(Marko Đurišić: I ja bih da kažem.)

Vi nećete sada reći ništa dok god on ne završi svoje, i ostali koji su pre vas podigli Poslovnik. Znam da vas tema o Kosovu i Metohiji izuzetno nervira.

Izvolite.

Pomozite poslaniku i ubacite karticu ako treba u drugo mesto. Imamo vremena, za Kosovo i Metohiju uvek imamo vremena.

Promenite jedinicu.

Sve vam je za šalu. Kada su teške optužbe za nekog ko je živeo tamo kada je bilo najstrašnije, onda vam nije za šalu. Sada kada poslanik ima nešto da kaže da je povređeno dostojanstvo...

(Zoran Živković: Neka kaže.)

On bi rekao, nego je suviše pristojan čovek. Sačekao je da se izvičete i da ga izvređate.

Izvolite, poslaniče, sada ste u sistemu. Sedite i ponovite čime je povređen Poslovnik.

MILOVAN KRIVOKAPIĆ: Danica Marinković je jedna časna i poštena žena, sa impresivnom biografijom. Na žalost mog prethodnika, koji je govorio kontraproduktivno u odnosu na ovo što sam ja govorio. Ona je bila na svakom mestu gde je trebalo priteći i pomoći srpskom narodu, tako da slušajući ovo, ja se vrlo retko javljam, ali preko ovoga nisam mogao da pređem niti danas

da izađem iz ove sale a da ne odgovorim na ovo što smo danas slušali. Prosto nisam mogao da verujem.

Ali da vam kažem nešto, mene to ne iznenađuje, ja punih 15-20 godina slušam od onih, od prethodnice i sličnih njoj, koje mogu na prste izbrojati, o Kosovu i Metohiji, koji bi ga sutra dali za šaku ne znam čega, međutim, zahvaljujući Aleksandru Vučiću i Vladi koju on vodi, Kosovo nikada neće biti predato, da znate. Nikada! (Aplauz.)

Možete vi, gospodine Raduloviću, da tapšete koliko god hoćete, koliko god hoćete, ali jednog dana ćete pamtiti ove reči koje sam vam ja izgovorio. Budite ubeđeni. Ovo sluša narod Srbije. On je najveći sud. I hvala vam što tapšete, gospodine Raduloviću.

(Predsednik: Poslaniče, nemojte se direktno obraćati poslanicima.)

Sa takvom ironijom tapšete, to je sramota. Da ne bih dalje dužio, jer sam zaista potresen, dovoljno sam rekao da onaj ko je pametan shvatiće šta sam hteo da kažem. Hvala vam najlepše. (Aplauz.)

PREDSEDNIK: Hvala vama.

Rekli ste 107. stav 2. Za one koji ne znaju šta to znači, znači –na sednici Narodne skupštine nije dozvoljeno neposredno obraćanje i nije dozvoljeno korišćenje uvredljivih izraza, iznošenje činjenica i ocena koje se odnose na privatni život drugih lica.

Lično smatram da sam povredila Poslovnik zato što je trebalo da reagujem u toku diskusije poslanice koja je na vrlo ružan način govorila o kandidatu koji je predložen. Lično smatram da sam prekršila Poslovnik, a vi ćete odlučiti da li ćete glasati ili nećete glasati. Meni je teško pala ova diskusija i još nešto što je čak i promaklo da je rečeno, to je – da su Albanci onda živeli u našoj državi a sada ne.

Izvolite. Prvo se javio Orlić, pa vi, pa Marinika Tepić.

Izvolite.

(Radoslav Milojević: Nije tu Orlić.)

Redom. Samo redom, moram da poštujem kako se...

Izvinjavam se. Vi. Marković.

Ako je to suština, onda u redu. Ako vas to beskrajno zabavlja što se povremeno nećije prezime pogreši, onda u redu, onda smo na dobrom putu i onda je ova sednica izuzetno zabavna.

Mislim da je danas izrečeno nešto što je strašno i uopšte mi ništa nije smešno. Ne morate se truditi da me zasmehavate. Uopšte mi ništa nije smešno, vrlo mi je teško.

Izvolite, Markoviću.

ALEKSANDAR MARKOVIĆ: Zahvaljujem, gospođu predsednice. Povređeni su članovi 106, 107, ali i još nekoliko članova Poslovnika čitanjem jednog sumnjivog dopisa nekoliko sumljivih organizacija koje je prethodna govornica malopre išćitala.

Moram da kažem da ovo nije suđenje, ovo je Narodna skupština. Nije nikakvo suđenje da bismo mi danas donosili neke presude o nekakvim lustracijama ili sličnim besmislicama koje smo malopre slušali.

Lično, nisam mogao da izdržim a da se ne javim kada je pomenuto sve ono zbog čega se javio malopre i kolega Krivokapić. Međutim, ono preko čega mislim da niko ne treba da pređe jeste povreda osećanja svih građana Srbije, a pogotovo građana sa KiM. Dakle, da vi danas gospođu Marinković karakterišite na način kako ste je okarakterisali, koja ima izuzetne zasluge, koje očigledno njima smetaju. Zbog čega? Što je razobličila slučaj Račak, je l' zbog toga? Verujem je nalogodavac i onim sumnjivim nevladinim organizacijama na koje se poziva gospođa kao i stranci kojoj pripada dotična gospođa isti. Verovatno je on naredio da se danas javi i da nam čita to sramno pismo koje nam je pročitala.

I ja se danas izvinjavam, iako bi ona trebalo da se izvini zbog svega što je malopre rekla, svim građanima Srbije, a pogotovo građanima sa Kosova i Metohije. Zahvaljujem. (Aplauz.)

PRESEDAVAJUĆI: Hvala. Da li želite da glasamo o članu 106? Govoreno je o tački dnevnog reda, ali u sadržinu nisam ulazila.

(Aleksandar Marković: Ne.)

Reč ima Marko Đurišić, povreda Poslovnika.

MARKO ĐURIŠIĆ: Hvala, predsednice, povredili ste član 103. time što su prethodna dva poslanika, potpuno suprotno pravilima za ukazivanje povrede predsedavajućeg u postupanju i poštovanju Poslovnika, dobili pravo da diskutuju i da repliciraju kolegici Tepić na ono što je ona tokom svog izlaganja rekla. Za to postoje pravila u ovoj skupštini. Ovaj poslovnik je napisan i vi ...

(Veroljub Arsić: Sedi dole, sram te bilo!)

... Kao predsedavajući, recimo, trebalo bi da sankcionišete ove što arlauču u sali sa druge strane.

PRESEDNİK: Poslaniče, šta ste rekli da rade? Arlauču?

(Marko Đurišić: Da.)

Ovo je strašno. Ko arlauče? Da li čovek arlauče uopšte?

(Marko Đurišić: Da.)

Da? Imate opomenu od mene. Imate zaista opomenu od mene. Sram vas bilo! (Aplauz.)

Smešno?

(Marko Đurišić: Da. Izuzetno je smešno.)

Izuzetno je smešno da vređate i dalje poslanike, da govorite da arlauču? Za to tražite da nastavite? Ne možete da nastavite.

(Marko Đurišić: Je l' možete da mi date reč?)

Ne, ne možete da nastavite. Možete da me smenite, ne možete da nastavite. Ne, neću dozvoliti da se ovako obraćate poslanicima.

(Marko Đurišić: Ja se normalno obraćam onima koji arlauču.)

Ne, vi se ne obraćate kulturno. Rekli ste da poslanici arlauču. Arlauču životinje. Završili smo svaku vrstu komunikacije vi i ja.

(Marko Đurišić: Takvi zvuci stižu do mene.)

Problem je u vama.

(Marko Đurišić: Govorim u skladu sa Poslovnikom. Vi treba da vodite računa na sednici.)

Nisam zainteresovana da sa poslanikom koji kaže za druge poslanike da arlauču vodim bilo kakvu vrstu dijaloga. Vi i ja nemamo šta da razgovaramo.

Reč ima Marinika Tepić.

MARINIKA TEPIĆ: Zahvaljujem.

Povredili ste 1. stav člana 107, odnosno dostojanstvo Narodne skupštine, zbog toga što i ja i moje kolege iz Lige socijaldemokrata Vojvodine predstavljamo ovde građane koji su za nas glasali i zastupamo njihovo mišljenje i njihovo dostojanstvo povredili time što ste dopustili da se kažu apsolutno netačne informacije na račun onoga što sam ja govorila.

Kompletno lični podaci koje sam ja ovde čitala, gde smo mi o kandidatu Danici Marinković slušali kao ćerki, ženi, odnosno supruzi i majci, jesu zvanična biografija upućena narodnim poslanicima. Ja sam blagovremeno na sednici Administrativnog odbora ukazala, znaju kolege iz SNS-a koje su bile, da ovako nešto ne ide pred poslanike. Ja sam apelovala da se tipizuju biografije koje idu u raspravu u Narodnu skupštinu, da ne bismo imali ovakve biografije pred narodnim poslanicima.

Svi koji su bili na sednici Administrativnog odbora znaju, rekla sam javno, u mikrofoni, postoji o tome zapisnik, da ne bismo došli u ovu situaciju i da kandidat sam sebe degradira čak i ako smatra, ili većina koja ga predlaže i koja će glasati, da su druge kvalifikacije presudne a ne ono što piše. Svaki građanin koji uđe na internet stranicu *parlament.rs* ima dostupne ove podatke. Ne samo narodni poslanici, ovo je skupštinski radni materijal o kom mi raspravljamo.

A što se apela tiče, ja sam pominjala samo apel, nisam ga ni čitala. Šta bi tek bilo da sam ga pročitala?

PREDSEDNIK: Poslanice, bio je član 107, to znate. Pozvali ste se onako, nema veze.

(Marinika Tepić: Ne, stav 1.)

Znači 107. bio je već dva puta. Pustiću svako da kaže šta želi da kaže. Stavovi koje su izneli poslanici pre vas, uopšte se to ne odnosi na biografiju, to znamo vi i ja i svi oni koji su slušali vaše izlaganje. Biografija nije sporna. S ponosom je kandidat izneo čime se bave najbliži iz njene porodice i okoline, ništa nije sporno. Nešto je drugo izazvalo čitave ove reakcije i vi to dobro znate.

Ako smatrate da je član 107. povređen, glasaćemo ga tri puta zaredom i videćemo da li to uopšte može. Više neću ni dozvoliti da nam se neko

stalno poziva na Poslovnik, na jedno te isto, a onda ne dođe da glasa za tu povredu, nego glasaju oni koji smatraju da nije povređen Poslovnik.

Reč ima Vladimir Đukanović.

(Radoslav Milojević: Prvi sam se javio.)

Pročitajte u pauzi član 27.

Izvolite, poslanice.

VLADIMIR ĐUKANOVIĆ: Hvala, predsedavajuća.

Povređen je član 27. Doduše, i vi ste sami rekli da vam se čini da ste povredili Poslovnik, a svakako bih i u vezi sa članom 107, samo što je već bio 107, ali kako god, jer ovo je zaista skandalozno.

Oni koji su mrtvi 'ladni sve ove godine trpeli i ništa nisu smeli da kažu što pred Sudom za ratne zločine neke porodice zastupa žena koja je sociolog, čak nije ni pravnik, govorim o Nataši Kandić, a između ostalog Fond za humanitarno pravo je potpisnik upravo ove peticije protiv Danice Marinković, oni su našli danas da sputavaju Danicu Marinković. A zašto? Zato što je žena razobličila braću Mazreku, zločince koji su pobili Srbe u rudniku na Kosovu i Metohiji i žena koja je razobličila sve neistine o Račku. (Aplauz.)

Ja moram da priznam da je ovo što je potpisano razlog više što ću da glasam za Danicu Marinković. Meni je jednako da li je potpisala Oslobođilačka vojska Kosova (OVK) ili ovih petnaest organizacija. Hvala vam.

PRESEDNIK: Hvala.

Reč ima Veroljub Arsić.

VEROLJUB ARSIĆ: Gospođo predsedavajuća, mislim da je povređen član 108, a u vezi sa članom 107. Poslovnika Narodne skupštine.

Čitali smo ovde biografije raznih kandidata i jedan od narodnih poslanika je čitao i biografiju kandidata Danice Maksimović..., Danice Marinković, inače tužioca..., inače sudije...

Malo sam potresen zbog svega ovoga što se desilo, jer znam da je na Kosovu bio i krematorijum, jedini posle Drugog svetskog rata, koji se zvao „Klečka“, u kome je spaljena devojčica od 12 godina zato što je bila Srпкиnja. Kada je sudija koji je sudio pitao zločinca zašto je to uradio, rekao je – samo zato što je Srпкиnja.

Žrtve nemaju naciju, i svako treba da odgovara i svaka žrtva treba da ima osuđenog krivca za njeno stradanje, a kada one koji su sudili ratnim zločincima napadate zašto su sudili, to je novi zločin prema žrtvi. (Aplauz.)

PRESEDNIK: Poslanici, u skladu sa članom 112, ako ne mogu drugačije da uspostavam red i da se vratimo na temu, moram da odredim pauzu dok se ne uspostavi red.

(Radoslav Milojević: Namerno mi niste dali reč.)

Da, namerno, uspostavljam red.

(Radoslav Milojević: Prvi sam se javio, Đukanović nije bio u sali.)

Poslaniče, tim nasiljem, vikom na mene ništa se ne postiže.

Dakle, član 112, a u skladu sa članom 27. da vodim sednicu i brinem o redu, pauza od 30 minuta da uspostavimo red.

Sledeći govornik će biti Saša Radulović, a nakon njega Veroljub Arsić.

Da, svaka čast što prekidam ovu mučnu situaciju i ovaj način komunikacije.

(Posle pauze – 15.30)

PREDSEDNIK: Nastavljamo sa radom.

Izvolite, poslaniče Raduloviću.

SAŠA RADULOVIĆ: Poštovani građani Republike Srbije, dame i gospodo, ovo malo što je ostalo u sali, danas razgovaramo, imamo jednu objedinjenu tačku dnevnog reda sa 27 podtačaka, koje bi, da se poštuju pravila, svih 27 trebalo praktično da budu posebne tačke dnevnog reda i da imaju posebnu diskusiju.

Da bi se objedinile neke tačke dnevnog reda, da bi se objedinili zakoni u jednu raspravu, član 157. Poslovnika jasno kaže: „Narodna skupština može da odluči da obavi zajednički načelni pretres o više predloga zakona koji su na dnevnom redu iste sednice, a međusobno su uslovljeni ili su rešenja u njima međusobno povezana“.

Naravno, nema nikakve veze ili uslovljenosti između Zakona o sistemu plata zaposlenih u javnom sektoru, Zakona o javnim medijskim servisima, Zakona o uređenju sudova, o tržištu kapitala, o preuzimanju akcionarskih društava, o javnoj svojini, o akcizama, o PDV...

Traje ovo čitanje, je l'?

Zatim, o poreskom postupku i poreskoj administraciji, o preuzimanju obaveza „Petrohemije“, o Carinskom zakonu, o proceniteljima vrednosti nepokretnosti, o regulisanju javnog duga SFRJ, o regulisanju javnog duga Republike Srbije na ime neisplaćene devizne štednje, o Ugovoru o zajmu za kredit povlašćenog kupca, o Sporazumu o zajmu od Međunarodne banke za obnovu i razvoj, zatim, o prestanku funkcije javnog tužioca, o izboru članova Saveta guvernera Narodne banke Srbije, o izboru članova Republičke komisije za zaštitu prava u postupcima javnih nabavki, o izboru članova Saveta komisije za zaštitu konkurencije, koju je podneo Odbor za privredu, regionalni razvoj, trgovinu, turizam i energetiku. Evo, već dva minuta čitam, i to samo skraćeno čitam, šta je na dnevnom redu, o izboru članova Saveta REM-a, o izboru člana Odbora Agencije za borbu protiv korupcije, o izmenama članova i zamenika članova odbora Narodne skupštine Republike Srbije.

Znači, ovo je sve stavljeno u jednu tačku dnevnog reda i zaista Skupština dovedena do apsurdna. Znači, mi jednostavno nemamo vremena ni da se spremimo, a kamoli da podnesemo amandmane i da diskutujemo suštinski o ovim tačkama dnevnog reda. Evo zašto. Ja imam 20 minuta da izlažem. U tih 20 minuta o ovih 27 tačaka dnevnog reda ja praktično imam 45 sekundi po tački

dnevnog reda, od čega mi nekih 10 sekundi treba samo da pročitam naziv tačke, a kamoli da ulazim u suštinu rasprave. Čemu ovo sve služi? Služi da bi kao kroz protočni bojler prošla ova diskusija, da u suštini ne bismo raspravljali ni o čemu.

Gde je problem sa kršenjem pravila? Pa kad Skupština krši pravila, onda šalje jednu jako lošu poruku građanima da su pravila onako proizvoljna da mogu da se poštuju, da mogu da se ne poštuju, imamo dvostruke aršine, koje inače vidim ovde, svakog dana, u zasedanju u Narodnoj skupštini.

Potpuno je neprihvatljivo da se ovako radi. Ozbiljni zakoni, ozbiljne stvari, ovoliko malo vremena za pripremu. Inače, i sednica je zakazana po hitnom postupku, tu je prekršen član 167. zato što nema obrazloženja za hitan postupak po ovim zakonima i to smo dobili u sredu, u 14.50, dok je još trajala prethodna sednica, koja je nastavljena do kasno u noć, pa je u četvrtak ujutru bilo glasanje, da bi ova sednica krenula juče u 15.00 i prekinuta negde oko 19.00 naveče, nakon čega više nije moglo biti ni podnošenja amandmana.

Znači, očigledno je, ovo je sednica za sednicom u kojoj vladajuća većina pokušava da onemogući opoziciju da ima bilo kakvog smisla u diskusiji. Vladajućoj većini priprema ne treba zato što su tu jednostavno da glasaju za ono što traži Vlada.

Naravno, Poslovnik krši predsedavajući koji sve dozvoljava. Inače, sam taj predlog da se objedine tačke dnevnog reda nije smeo ni da se nađe na glasanju zato što Poslovnik kaže kakvi predlozi mogu da se nađu na glasanju. Ovo je primer urušavanja dostojanstva Skupštine. Ovo je primer, u stvari, ponižavanja Skupštine koja ne može da radi svoj posao.

Sada kada prolazimo kroz sve ove zakone, među njima su zakoni, recimo, koji odgađaju stupanje na snagu nekih odredaba zakona gde naravno nije urađeno ono što je trebalo da bude urađeno u prethodnih godinu, dve i više, pa se samo pomeraju rokovi. Recimo, pitanje plata u javnom sektoru, pitanje za AP, za opštine, pomeranje rokova sa 2017. godine na sredinu 2017. godine, na 2018. godinu.

Naravno, mi do danas, još uvek nemamo popis zaposlenih u javnom sektoru, nemamo jasne registre gde možemo tačno da vidimo koliko imamo zaposlenih, koliko po ugovorima o radu, na neodređeno vreme, na određeno vreme, privremeni i povremeni poslovi, ugovori o delu... Ništa od toga nemamo, a to je u stvari i glavni deo tog partijskog zapošljavanja koji izjeda budžet. Ali, sa druge strane, recimo, imamo akcize na duvan koje se povećavaju. To je otprilike negde deset posto povećanje akciza.

Naravno da nije problem da se negde podignu neki poreski nameti ako je to dobro za građane, ali na nekom drugom mestu morali bi da budu smanjeni, to bi bila poreska reforma, jer ako nigde ne smanjujete namete, a povećavate na nekim mestima, to je onda samo zavlačenje ruku u džepove građana.

Slično tome je, recimo, i ovo produženje privremenih taksi za medijski servis. Kao što znamo, predsednik Vlade je obećavao da će ukinuti

pretplatu. Ukinuo je pretplatu, a uveo takse, znači, nije šija nego vrat. Ista stvar, praktično je svim građanima zavučeno u džep, Vlada je to uradila da bi popunila budžet i da bi mogla da se hvali smanjenjem deficita. Tako da praktično imamo te akcize na duvan, imamo takse za medijski servis, ovo su sve primeri povećanja, nigde nemamo smanjenje.

Problem sa budžetom, za koji smo taman završili raspravu pre desetak dana, jeste u tome što je „Superhik“ budžet. Znači uzima od građana, uzima od privrede. Jer deficit jeste veliki, njega treba smanjiti, ali s druge strane, Vlada ništa ne radi na tome da uvede red, da se smanji bacanje novca, da se smanji trošenje novca koji ide na održavanje partijskog parazitskog sistema u kome svi mi živimo i onda se još dodatno taj novac daje raznim stranim investitorima po raznoraznim subvencijama i praktično pravi ista takva dalja rupa u budžetu.

Znači, problem sa svim ovim što dobijamo i problem za građane je u tome što se građanima zavlaci ruka u džep. To radi Vlada. S druge strane, ne štedi ništa i ne uvodi red, i to jasno vidimo iz ovih pomeranja rokova u raznim ovim zakonima, gde praktično nije urađeno ono što je trebalo da bude urađeno, pa rokovi moraju da budu pomereni. Evo, recimo, pomenuo sam te plate, sudovi takođe i tako dalje.

Sad ovde imamo par dobrih stvari, na primer, izmena Zakona o poreskom postupku i Carinskog zakona, zato što u tim zakonima, konačno posle jako dugo vremena, drugostepeni organ više nije Poreska uprava ili Uprava carine, nego je to prebačeno u Ministarstvo finansija, kao što je i trebalo da bude.

Naravno, to nije garancija da će postupci biti bolji i da više nećemo imati ono što je bilo ranije, a to je velika proizvoljnost Poreske uprave u drugom stepenu, različiti aršini za različite poreske obveznike, nego ćemo valjda, nadam se, imati unutar Ministarstva finansija jedan aršin koji će vladati, znači, biti isti za sve građane, za sva pravna lica, bez obzira ko su ona i da će na isti način sve to skupa biti tretirano. Jer problem u Srbiji jesu različiti aršini, jedno važi za jednu grupu ljudi, a nešto potpuno drugo za privilegovanu manjinu, koja je uglavnom u vezi sa vrhovima političkih stranaka, tako da imate neke koji moraju da plaćaju porez i da im se razrezuju neke drakonske kazne, a drugi mogu godinama ništa da ne plaćaju i to je sasvim u redu.

Naravno, uz ovo bi morala da ide i neka transparentnost koju ovde u zakonu ne vidimo, kada se rade ovi postupci, sve bi moralo da bude transparentno, jasno vidljivo, ne bi li onda građani mogli da sude da li su jednaki aršini za sve ili se oni menjaju u zavisnosti od situacije.

Onda imamo ovde primer „Petrohemije“. I o tome se danas dosta govorilo, i ministar je govorio o „Petrohemiji“, 105.000.000 evra, da ponovim 105.000.000 evra treba država Srbija da preuzme dug „Petrohemije“ prema NIS-u. To je otprilike 13.000.000.000 dinara.

Da podsetim građane, penzionerima se godišnje uzima oko 20.000.000.000 dinara, tako da možemo kazati u ovom slučaju da je

penzionerima iz džepova izbijeno 20.000.000.000 dinara da bi se nesposobnom rukovodstvu „Petrohemije“ dalo 13.000.000.000 dinara.

Ovde je pominjano – biće restrukturiranja, je li, pomenut je, UPPR, Unapred pripremljen plan reorganizacije. Kada malo pogledamo bilanse „Petrohemije“, recimo, iz 2015. godine, oni su poslednji javno dostupni, 52.000.000.000 dinara su gubici iznad visine kapitala, a 16.000.000.000 su dodatni dugovi, tako da je ukupno 68.000.000.000 dinara dug „Petrohemije“. Pretpostavljamo da će UPPR koji se radi, a koji nije javno dostupan, biti nešto slično kao i sa RTB-om Bor, gde je urađen UPPR, obrisan ogroman dug RTB-a Bor, a onda država, kao što smo videli u budžetu za 2017. godinu, mora tog nesposobnog direktora i dalje da dotira, 2.500.000.000 dinara je predviđeno budžetom da se da RTB Boru, pa očekujemo vrlo sličnu stvar oko „Petrohemije“.

Ministar poljoprivrede, čini mi se, govorio je o ovim procenama vrednosti imovine, pa da kažem gde je problem sa tim precenjenim delovima. Pretpostavljam da je ministar govorio o ovim diskontovanim novčanim tokovima, odnosno DNT metodi, ili kako bi naš predsednik Vlade rekao diskontovani „keš flou“ (*cash flow*), pošto to valjda bolje zvuči od „novčani tokovi“.

Problem sa UPPR-ovima, recimo, kod RTB-a Bor to je apsolutno vidljivo, pretpostavljam i kod „Petrohemije“, da bi opravdali UPPR onda precene svoje prihode, potcene svoje rashode, naprave kao da će to biti posle savršena kompanija, ne bi li onda svi poverioci, a pomenuo sam ovde 68.000.000.000 dinara potraživanja prema „Petrohemiji“, bili svedeni na jedan plan otplate koji nikada ne može biti realizovan, kao što je slučaj sa RTB-om Bor.

Recimo, to je primer precenjene vrednosti imovine, ne u privatizaciji. U privatizaciji imamo obrnut postupak u kome se potcenjuje vrednost imovine ne bi li namešteni partijski kupci mogli da kupe imovinu ispod cene. I to nam je primer pljačkaške privatizacije, kroz koju je prošla država, gde se potcenjuje imovina.

Precenjuje se samo tamo gde imaju ovakvi interesi. Recimo, država pravi fiktivne UPPR-ove, gde hoće da prikaže da je nešto uradila kako treba, a praktično, samo sam gurnuo taj dug malo kasnije, pa nam opet dođe na naplatu, recimo, kroz ovakve zakone kao što je „Petrohemija“.

Inače, „Petrohemija“ ima kratkoročnih obaveza. To je do godinu dana 66.000.000.000 dinara u finansijskom izveštaju za 2015. godinu. Ja sam pokušao tamo da uvedem red 2013. godine. Krenuli smo sa ličnom kartom, to je krenulo pa zaustavljeno i to zaustavljeno od predsednika Vlade. I praktično, sve ove gubitke koje imamo od tada do sada, do danas, a to je bio januar kada sam podneo ostavku zbog prekida reformi, posledica su neodgovornosti. Jer, da smo tada uradili posao ove dugove danas ne bismo imali.

Da pokažemo i koliko ti dugovi u stvari utiču na ceo budžet, a ovo dobro treba da znaju i penzioneri, i pravna lica i svi u Srbiji koji plaćaju poreze, u 2016. godini za prvih 11 meseci ukupan trošak za izvršenje budžeta na ime

garancija koje država mora da plaća javnim preduzećima koja ne mogu da plate dugove, kredite koje su uzeli a na koje je država dala garancije, jeste 35.000.000.000 dinara.

Ponoviću, penzionerima je oteto 20.000.000.000, u prvih 11 meseci 35.000.000.000, a na tih 35.000.000.000 će doći još ovih 13.000.000.000 za „Petrohemiju“, znači, ukupno 48.000.000.000 dinara.

U 2015. godini po tim garancijama 30.000.000.000, u 2014. godini 13.000.000.000. Znači, ukupno za tri prethodne godine 95 milijardi dinara na ovakvo uvođenje reda. Prema tome, nemojte da nam govorite da se uvodi red kada je očigledno, iz izvršenja budžeta se to ne radi, deficit se smanjuje isključivo tako što se podižu poreska davanja građana i privrede, što se otima penzionerima, nastavnicima, lekarima, medicinskim sestrama, radnicima u komunalnim preduzećima, koji zaista rade na terenu, da bi izdržavali sve one kancelarijski zaposlene partijske kadrove koji ništa ne rade, a dobijaju veće plate od njih.

Znači, deficit potiče od ovih stvari. Onda se na kraju poseglo u džepove svih građana i privrede, ništa nije urađeno na uvođenju reda, kao što vidimo i u ovom zakonu o „Petrohemiji“ i očekuje se od građana da veruju da ovo vodi negde napred. Pa vodi, naravno, samo u održanje partijskog parazitskog sistema koji je centralni problem Srbije, zbog koga u stvari i propadamo.

Znači, ovo je 13.000.000.000 dinara koji ide na to i taj UPPR, koji je praktično nesprovodiv, kao i mnogi drugi UPPR-ovi, zato što je imovina, odnosno novčani tokovi su precenjeni.

Ono što bi bilo korektno kada se da ovaj zakon o „Petrohemiji“, to je da uz njega ide popis imovine „Petrohemije“: procena vrednosti imovine, poslovni planovi, plan iz tog UPPR-a kakve prihode očekujemo, koje rashode očekujemo, koji profit se očekuje, kako će se vratiti 66.000.000.000 dinara duga, recimo, samo na kratkoročne obaveze, pa onda u sklopu svega toga da ovde možemo da glasamo i kažemo – „Petrohemija“ treba da stane na noge, uradili smo analizu tržišta, uradili smo poslovni plan, imamo sistematizaciju radnih mesta, znamo tačno šta radimo i ovo je trošak koji se više neće ponoviti.

Naravno, ništa od toga nema. Imamo samo zakon koji traži da damo još 13. 000.000.000 dinara.

Slična situacija je sa RTB-om Bor, slična situacija je sa svim drugim javnim preduzećima. Nigde nema odgovornosti za ovo što se dešava, a odgovornost je lako utvrdiva, pravila se znaju, mogu se postaviti. Zašto to Vlada neće da radi? Zašto to premijer ne radi? Zato što nema interes, jer da ima interes, on bi to uradio. Pošto ga nema, odnosno time bi morao da odstrani parazita iz javnog sektora, a to su partije koje su sele i nesposobni kadrovi koji vode ta javna preduzeća. To bi ga mnogo koštalo. Prema tome, ne može to da radi.

Što se tiče Zakona o javnoj svojini, gde se takođe odgađaju stvari, drago mi je čuti od ministra da se konačno radi popis imovine. Međutim, mi bismo voleli da vidimo u međuvremenu šta je skupljeno, da se negde stavi na

veb-sajt, da možemo da vidimo šta to država ima. Priznaćete svi, neshvatljivo je da smo na kraju 2016 godine, i da nemamo popis državne imovine. Ovo je jedna od stvari zbog koje sam i podneo ostavku u januaru 2014. godine.

Kad govorimo o proceniteljima, ovo je taj novi zakon, naravno da je potrebno uvesti red u tu profesiju. Sam zakon govori o formiranju udruženja procenitelja gde, interesantno, Vlada određuje članarine, govori o tome kako će se licencirati neke takve i slične stvari i onda, takođe, kaže da će biti Nacionalni standardi, kodeks etike i pravila profesionalnog ponašanja licenciranog procenitelja, i to je ostavljeno Stručnom odboru i Ministarstvu da utvrdi.

Znači suština zakona je van zakona. Odnosno imamo zakon koji će uzeti naknade za ispite, uzeti naknade za licence, napraviti celu strukturu, a suština, srce zakona, a to su Nacionalni standardi, to nije pred poslanicima i to nije pred građanima Srbije i praktično to treba da donese ministar.

Lepo kaže – Stručni odbor ima devet članova: dva kandiduje Ministarstvo, jedan Narodna banka, šest po konkursu, bez ikakvih kriterijuma. Znači, kad se jave ljudi koji zadovoljavaju eliminacione kriterijume iz zakona, je l', kako ćemo ih rangirati dalje – to u zakonu ne piše. To, u stvari, jeste rak-rana, kako rangiramo ljude nakon što zadovolje eliminacione kriterijume. Znači, ministar donosi standarde, a Stručni odbor ga predlaže. Ministar donosi i program i način polaganja ispita, Stručni odbor predlaže. Ništa o tome nemamo u zakonu.

A problem sa proceniteljima je zavisno od situacije. Tamo gde neko hoće da se proda jeftino, a to je tipično bila privatizacija, onda se namešta likvidaciona vrednost, pa se potceni maksimalno, pa 50% od toga praktično ode budzašto. To je, recimo, pitanje privatizacije gotovo svega što se desilo u Srbiji, pljačkaške privatizacije koja je sprovedena. Ovo jako dobro znaju akcionari „Ce marketa“, „Luke Beograd“. U tim procenama vrednostima, recimo, građevinsko zemljište, koji je najvažniji deo imovine, procenjen je bio na nula. Što znači da nam se praktično cela pljačkaška privatizacija svela na grabež za građevinskim zemljištem, i to ne ni u svojini, nego za pravom korišćenja koje je u knjigama bilo procenjeno na nula.

A sa druge strane, recimo, kada oni koji su privatizovali daju u zalogu tu imovinu onda koriste TNT metodu, pa napuhaju vrednost, pa tu u tome moraju da učestvuju i korumpirani ljudi iz banaka, koji uzimaju procenat na te kredite, da im prihvate te naduvane vrednosti da bi dali velike zajmove, ovi uzeli svoj reket i procenat i time završili privatizaciju. Ovo kao primer imamo svuda u Srbiji gde god je privatizacija sprovedena.

Da ponovim, ovo što radimo danas je neprihvatljivo, takođe nastavak neodgovornosti ...

PREDSIEDNIK: Hvala...

SAŠA RADULOVIĆ: Znači da Vlada ne radi svoj posao.

PREDSIEDNIK: Potrošili ste vreme predviđeno za diskusiju.

Reč ima ministar Antić.

ALEKSANDAR ANTIĆ: Želim duboko da verujem, građani Srbije to znaju, kada moj prethodnik govori o pljačkaškim privatizacijama, to apsolutno nema veze sa ovom vladom i ovim vremenom. To je period pre 2000. godine i to su, kolega Raduloviću, sada vaši partneri sa kojima se slikate na „femili foto“ kao neka jedinstvena opozicija. Vi ste s njima u političkom frontu protiv ove vlade, a slažemo se samo u oceni da su sproveli pljačkašku privatizaciju. (Aplauz.)

Nekoliko puta ste pomenuli ostavku. To je antologijska ostavka, vi ste podneli ostavku u trenutku kad je bio raspušten Parlament i kada smo bili u izborima. Tako da ja ne bih mogao da se držim te formulacije, a treba mi, zato što ste spomenuli taj neki rok, tu neku vremensku odrednicu tretirali oko „Petrohemije“ i ja moram da vam kažem – od trenutka kada ste vi otišli sa čela Ministarstva privrede, „Petrohemija“ nije napravila ni dinara duga. (Aplauz.)

Nisam maliciozan čovek da kažem da ste vi odgovorni za dinar duga koji je nastao u „Petrohemiji“, ali vam kažem da „Petrohemija“ od tada nije napravila ni dinar duga.

Pominjete i vrlo naglašavate 105.000.000, pa to podvlačite – 105.000.000. Moram da kažem građanima Srbije: dug „Petrohemije“ prema NIS-u je 254.000.000. Sposobnošću ove vlade tih 254.000.000 ne vraćamo, nego vraćamo 105.000.000, zato što smo bili sposobni, kredibilni partneri koji su znali to dobro i kvalitetno da ispregovaraju u interesu građana Republike Srbije. (Aplauz.)

Metodologija koja važi za „Naftnu industriju Srbije“, kada je „Petrohemija“ u pitanju, to znači: od 254.000.000 evra dugovanje ili neke 32.000.000.000, 105.000.000 evra se plaća preuzimanjem u javni dug u periodu do 2019. godine – ove godine 20% i u pet šestomesečnih rata po 16%. Znači, i to smo dobro ispregovarali. To je višegodišnji period otplate. Kamata se otpisuje, a ostatak se konvertuje u kapital kompanije.

Ta ista pravila važe i za ostale poverioce, tako da iz ovog procesa „Petrohemija“ neće izaći sa nekim naduvanim UPPR-om, nego će „Petrohemija“ izaći sa jednom finansijskom nulom za ta stara, istorijska dugovanja i sa novom strukturom kapitala u kome će Republika Srbija, da li direktno ili preko svojih javnih preduzeća, imati između 70 i 75 posto vlasništva, dok će „Naftna industrija Srbije“ imati dvadesetak posto vlasništva i „Lukoil“ kao poverilac oko 4%.

Sve ovo radimo da bi jedan od ključnih segmenata srpske privrede ostao sa obe noge na zemlji. Moram da vam pomenem, građani Srbije moraju da znaju o čemu mi pričamo, pričamo o kompaniji koja će u 2016. godini ostvariti prihod od gotovo 300.000.000 evra. Nadam se da građani Srbije bolje od nekih, koji bi to po prirodi stvari trebalo da razumeju, shvataju koliko je 300.000.000 evra značajno za našu ukupnu ekonomsku politiku i za našu ukupnu ekonomiju, sa jedne strane. Ako uzmemo u obzir činjenicu da 77% njihove proizvodnje ide u

izvoz, onda je jasno koliko to utiče na našu ukupnu krvnu sliku, na naše spoljnotrgovinske bilanse.

U 2015. godini „Petrohemija“ je ostvarila dobit od 21.000.000 evra. U 2016. godini, a evo tu smo još nekoliko dana, projektovana je dobit, koja je sada već egzaktna dobit, od 59.000.000 evra. „Petrohemija“ u ovom trenutku na svom računu ima ozbiljan iznos sredstava. Taj iznos sredstava je naša garancija za realizaciju jedne ozbiljne investicione politike koja je neophodna da bi se ta važna fabrika, važna industrija za Srbiju vratila u ono stanje i one tehnološke procese koje je imala do 1999. godine, kada je u bombardovanju to urušeno i kada je to narušeno.

Ponavljam, mi smo ponosni na ovo što radimo s „Petrohemijom“ zato što je „Petrohemija“ kapitalno bitna za našu ukupnu privredu i ekonomiju i zato što mi kroz ovo peglamo tuđe dugove, ali to je ozbiljnost i odgovornost države da nevezano za to ko je te dugove napravio, te dugove vraća.

Ja moram da kažem, zbog građana Srbije, do 2006. godine taj dug je bio 26.000.000 evra, u 2007. godini napravljeno je 14.000.000 evra, u 2008. godini 29.000.000 evra, 2009. godine 25.000.000 evra itd. a 2012. godine bio je pik 47.000.000 evra i jedine godine otkako je upravo ova vlada u kojima „Petrohemija“ nije napravila ni dinara, evra ili dolara duga, koja sad pred građane Srbije i Parlament izlazi hrabro sa jednim kredibilnim programom i prihvata odgovornost i da plaća obaveze i dugove koje su napravile generacije pre nas.

Ja znam da mi od opozicije za to ne možemo da dobijemo ni aplauz ni bravo, ali očekujemo elementarnu korektnost, makar od ljudi koji znaju o čemu danas ovde pričamo, jer zaista ima jedna velika odgovornost pred svima nama, da budemo ozbiljni pred građanima Srbije koji su nas ovde poslali. Hvala. (Aplauz.)

PREDSEDNIK: Zahvaljujem.

(Saša Radulović: Replika.)

Reč ima narodni poslanik Veroljub Arsić. Izvolite.

VEROLJUB ARSIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, najveći broj diskusija koje su se danas čule, znači svaki od ...

(Saša Radulović: Tražio sam repliku.)

Molim vas da mi omogućite da učestvujem u radu sednice. Ne mogu, dobacuje.

(Saša Radulović: Tražio sam repliku.)

(Predsednik: Zato i dobacuju.)

A zato i dobacuju.

Evo, daću vam ja kasnije, gospodine Raduloviću, pravo na repliku. Sad me pustite da iznesem svoje izlaganje.

(Predsednik: Hoćete biti ljubazni, samo vi izlažite, jer cilj je da vi ne izlažete. Samo izvolite.)

Znam, ali to je njihov način političke borbe, da ne dozvole nikom da išta kaže. Dobro.

(Saša Radulović: Replika.)

Najveći broj diskusija se odnosio na to koliki je dnevni red.

(Saša Radulović: Tražio sam repliku.)

PREDSEDNIK: Izvinjavam se, vratiću vam sve vreme.

Stvarno ću tražiti nadoknadu za duševni bol koji mi vi nanosite vašim ponašanjem.

(Saša Radulović: Samo vi tražite, dajte mi repliku. Imam pravo na repliku.)

Pod dubokim sam stresom. Znači, danima sam već pod dubokim stresom, stvarno moram da tražim nadoknadu za ugnjetavanje.

(Saša Radulović: Dajte mi repliku.)

Prestanite da vičete, sedite. Nema replike. Član 104, stav 3, nema replike. Jeste li zadovoljni? Naravno.

(Saša Radulović: Vaša objašnjenja nikog ne interesuju. Ministar je iskrenuo moje stavove.)

I vi ste izneli niz netačnih podataka, odgovoreno vam je i ...

(Saša Radulović: Nema razloga da se bojite.)

Ja se bojim vas, iskreno rečeno, kad me već pitate.

(Saša Radulović: Nemate čega da se bojite.)

Poslaniče Raduloviću, ja se vas iskreno bojim.

(Saša Radulović: Poštujte Poslovnik, nema razloga da se bojite. Dajte mi reč.)

Na silu? Moram? Je li moram?

(Saša Radulović: Nije na silu, piše u Poslovniku, član 104.)

Piše? Član 104. stav 3. malo se...

(Saša Radulović: Piše – ako pogrešno protumači njegovo izlaganje, narodni poslanik na koga se izlaganje odnosi ima pravo na repliku.

Dobro. Jedino što mogu i što mogu da vam dam to je opomena u ovom momentu.

Niste me čuli dobro. Jedino što mogu da vam dam za ovo ponašanje u ovom momentu je opomena.

(Saša Radulović: Možete da date reč. Brutalno kršite...)

Vi nastavljate sa vašim ponašanjem.

(Saša Radulović: Brutalno kršite pravila. Dajte mi reč, imam pravo po članu 104.)

(Veroljub Arsić: Ovo je teror koji trpim od gospodina Radulovića već tri minuta.)

Znam. Izvinjavam se, od nule krećete, samo da vidimo dokle će ovo ići daleko.

(Saša Radulović: Dajte mi reč. Poštujte pravila.)

Ne možete da me naterate da dam reč. Ja bih molila da se vi ponašate...

(Saša Radulović: Poštujte pravila.)

(Vladimir Đukanović: Predsednice, poštuju pravila, izbacite ga napolje.)

Ne, ne mogu da ga izbacim napolje. Polako.

(Saša Radulović: Jednaki aršini za sve.)

Hoću samo da pokažem poslaniku da me pusti da vodim sednicu, ništa drugo.

Mogu da vodim sednicu?

(Saša Radulović: Replika.)

Ne možete dobiti repliku po članu 104. stav 3.

(Saša Radulović: Ministar je iskrenuo moje stavove.)

Pa vi ste pomenuli mnoge pa nisu došli ovde da mi prete.

(Saša Radulović: Ja nikad nikome nisam pretio.)

Dobro. Poslaniče, je li mogu da vodim sednicu ili vi to meni definitivno ne dozvoljavate?

(Saša Radulović: Dajte mi reč.)

Evo, sad ću vam dati i drugu opomenu, jer stvarno ne znam kako s vama da razgovaram. Ne znam, stvarno.

Reč ima Veroljub Arsić. Pokušaćemo još jednom.

VEROLJUB ARSIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, prepodnevno zasedanje moje kolege iz bivšeg režima, iz opozicije, najčešće su trošile oko pet minuta na to da se žale kako im je dnevni red sednice preobiman i kako ne mogu da diskutuju, a uspeli su da podnesu negde oko 1.450 amandmana na predloge zakona.

Osim kritike za dnevni red, izgleda mi da nisu imali nikakve argumentovane kritike na sam predlog zakona, pa su onda počeli da iznose neistine i, u najvećem, svoju diskusiju usmeriću baš na to da te neistine razobličim, a to ne samo radi istine, već i zbog toga da ne bi više mogli da plaše građane Srbije sa zakonima koje donosimo.

Evo sad pre nekoliko minuta čuli smo da Zakon o PDV-u povećava PDV za neke proizvode. Pažljivo sam pročitao ovaj zakon i u ovom zakonu o PDV-u nemamo nijedno povećanje, zamislite, nego imamo čak smanjenje PDV-a za određene vrste roba. Ali najlepše i najlakše je da neko kaže kako država od nekoga nešto otima da bi stekao određeni politički poen i nema veze da li je zakon dobar ili loš i nema veze da li će građani od njega da imaju korist.

Evo jedan od kolega poslanika je čak i rekao o PDV-u da, kad se izglasa ovaj zakon, biće ukinute beneficije porodicama sa decom. A nije pročitao pretposlednji član zakona. Nije hteo da pročita zbog svoje demagogije i simptoma onog, je li Čvorović beše onaj iz „Balkanskog špijuna“?, da se taj zakon primenjuje kada se donese poseban zakon o porodici sa decom. To nije hteo da spomene. Dezinformiše građane Srbije da uzmu one račune koje su do sada sačuvali i jednostavno da ih bace. Nema veze što će oni da trpe štetu zato što su njega možda poslušali, bitno je da se napadne Vlada i Aleksandar Vučić.

Imamo zakon, recimo, isto smo slušali kada je u pitanju taj PDV, pa se jedna poslanička grupa stalno bori, kaže zašto ne uvedete da hrana za bebe bude opterećena posebnom stopom poreza. Samo, znate šta?, stopu od 20%, opštu stopu, nije donela ova vlada, nije ni prethodna, nije ni vlada iz 2012. godine u kojoj je bio premijer Iвица Dačić, nego su doneli oni koji sada traže smanjenje tog istog poreza.

Zato se vraćam na onu priču o vremeplovu. Čini mi se da imaju problem sa naknadnom pameću. Jedan od kolega poslanika je spomenuo čak i Zakon o privatizaciji, kako je vršena privatizacija. Slažem se, privatizacija je bila potpuno pljačkaška, ali ne trpim da mi to kažu oni koji su učestvovali u jednoj takvoj privatizaciji. Vređa me. (Aplauz.)

Opominjali smo – ne može da bude procena kapitala zasnovana na knjigovodstvenoj vrednosti imovine. A to su radili. Suprotno čak i međunarodnim računovodstvenim standardima, jer ih tad nismo uveli ali su radili po tom zakonu i donosili zakon. A onaj koji dobacuje, nije taj zakon doneo taj gospodin, nego gospoda kojima se obraćate.

E sada, to znači da objekat koji ima realnu tržišnu vrednost, recimo, 500.000 evra a star je 20 godina, njegova knjigovodstvena vrednost je znate kol'ka? Nula. I to je kao nula ulazilo u Katalog za privatizaciju. Tada je obrazloženje vrlog ministra iz Vlade, iz prve Dosove vlade, gospodina Vlahovića bilo – pa to će tržište da odredi.

Pa je onda Bubalo to isto rekao kada je bio ministar iz Demokratske stranke Srbije. Ali sad ne znam šta patriote traže sa njima, kad su oni upropastili tri države – Srbiju kad je Kosovo proglasilo nezavisnost, Državnu zajednicu Srbija i Crna Gora i Saveznu Republiku Jugoslaviju. Ja se s takvima ne družim, biram društvo. Ali je bilo bitno da se uđe u Parlament i da se prosipaju laži o rezultatima vlade Aleksandra Vučića. Slaži što više, okrivlji ga što više, da bi imao glasova što više. Ne valja ta politika.

Idemo dalje. Bilo je diskusije da je čak i problem što se uvodi posebna akciza za kafu, i kažu – biće upropašćeni domaći proizvođači kafe. Ajde da krenemo ko su domaći proizvođači kafe: pa sve miljenici bivšeg režima. Je l' se oni brane? A to, pazite, najluđa moguća rečenica, da zemlje Evropske unije daju subvencije proizvođačima kafe... Pa je l' kafa raste u Evropskoj uniji? E, onda se pojavljuje eksministar u liku stečajnog upravnika i narodnog poslanika.

(Radoslav Milojić: Šta je ovo, prepričava sad ceo tok sednice?)

E sad...

Polako. Polako, polako.

Pa kaže ovako – najveći problem jeste „Petrohemija“ i 105.000.000 evra duga koji treba da se plati „Petrohemiji“. Niko nije rekao da je taj dug nastao za vreme Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije.

Tad je bio Savez komunista, ne dobacuj više. Tad si učio da hodaš.

(Radoslav Milojić: Kad ste vi bili u Vladi, piše ovde.)

I niko neće da kaže, osim ministra Antića, da danas „Petrohemija“, u 2016. godini, treba da iskaže dobit između 40 i 50 milijardi dinara, možda čak i više. Ali nije bitno, bitno je da se kaže kako se nešto otima od građana Srbije.

Pa smo govorili o RTB-u Bor i niko opet neće da kaže da je najveći dug koji RTB Bor ima baš prema bankama koje su u stečaju i koje su ovi, dok su vršili vlast, preko Agencije za osiguranje depozita pokušavali na svaki mogući način da naplate te dugove koje je država, koja više i ne postoji, davala tom istom Rudarsko-topioničarskom basenu.

Onda dolazimo do priče oko partokratije. E sad ćemo malo to da analiziramo. Pa izađe jedan narodni poslanik i kaže – gospodin Spaskovski je čovek kome niko ništa ne može, on je direktor iz Srpske napredne stranke. Koliko ja znam, gospodin Spaskovski, koji se bori za opstanak RTB-a Bor, bio je direktor i dok su bile prethodne vlade. Kako je to on, dok ste vi bili na vlasti, bio dobar i držali ste ga na vlasti, a sad ne valja?

Sad kad pogledam sve ove diskusije i sve ovo što se oko ovih zakona spominjalo, evo, ponovo ćemo da se vratimo i na te lične karte i na preduzeća u restrukturiranju, lik i delo eksministra ...

Gospođo predsedavajuća, opomenite narodnog poslanika, stalno dobacuje. Ne znam, čini mi se da je peti blok odavde.

Znači, spominju se te lične karte, a znate li šta je bio cilj tih ličnih karata? Lepo je to bilo da se zna tačna vrednost imovine i ponaosob gde se ta imovina nalazi, ali je problem što je zakon trebalo da sprovodi taj eksministar, tada stečajni upravnik i danas narodni poslanik. Sa imovinom koju bi kao ministar popisao imao bi tačno stanje svakog preduzeća, sa namerom da ta ista preduzeća, govorim o gospodinu Raduloviću, gurne u stečaj po novom zakonu o stečaju, kojeg je trebalo da vodi izvesni gospodin Borivoje Petrović, stečajni upravnik, koji je čak i plaćao kazne za nezakonito vođenje stečaja preko komorskog sistema, zato što bi se ukinula Agencija i nadzor države nad stečajevima državnih preduzeća.

I cela ta priča oko borbe za glasove jeste da se sva ova preduzeća koja su u restrukturiranju stave u stečaj. Briga njih za građane. Briga njih za penzionere. Briga njih za zaposlene u organima državne uprave. Treba doći do provizije i nagrade stečajnog upravnika od 20%, a da se prodaje imovina i rasprodaje imovina koja košta nekoliko milijardi evra. Pa se napadaju zašto to država pokušava da sačuva, da sačuva i te zaposlene i te njihove porodice, samo iz razloga da neko može da kaže kako su tamo partijski kadrovi.

Kad pogledate biografije onih koji najviše napadaju ovaj zakon, ja bih voleo da se makar jedan stečajni postupak koji je vodio eksministar, a sada stečajni upravnik i narodni poslanik, završio tako što je stečaj obustavljen i preduzeću vraćena registracija koju je imalo u APR-u. Ne. Svi stečajevi koje je on vodio završavali su se isključivo likvidacijom, znači rasprodajom imovine.

E sad zamislite kada bi takav danas bio premijer, mogli bismo da se pozdravimo i sa „Petrohemijom“, i sa RTB-om Bor, mogli bismo da se

pozdravimo i sa „Prvom petoletkom“. „Sartid“ smo uspeli da privatizujemo, to ne može da pošalje u stečaj, ali bi zato poslao u stečaj i „Trajal“, poslao bi i „Tigar“, neautomobilski deo, i da ne nabrajam dalje. Znači, to je njihova politika.

I sada sakrivaju činjenice od građana da možemo da živimo samo od onoga što zarađujemo i da ove mere koje sprovodi Vlada Republike Srbije jesu kupovina vremena dok privredu ne osposobimo da može da počne da radi, da imamo veću zaposlenost, da imamo više fabrika, a ne da kritikujemo radi kritike i radi toga da dobijemo neki glas više.

Evo čak neki poslanici se čak žale zašto država hoće da napravi puteve, pa kažu – štampajte novac, što podižete kredite. Hoće da nas vrate u 1993-1994. godinu, to im je cilj – kada su radnici primali platu po dve-tri marke. Takvu budućnost nude oni Srbiji.

Znači, ja mogu samo da podelim na one koji su napravili dovoljno štete da ne bi ni trebalo više da se bave politikom, na one koji bi štampali novac i na one koji bi od Srbije napravili stečajno preduzeće. Ja nemam drugu podelu za one koji ne podržavaju Vladu Republike Srbije.

Mogao bih ovako satima da kritikujem sve ono što je izrečeno i što su laži. Jedna od laži jeste, koja se stalno provlači, da su subvencije koje se daju privredi isključivo za strane investitore. Prvo, ko god ima dobru investiciju i dobar program, dobiće sredstva od Vlade Republike Srbije. Onda se bave računicama, pa kažu ovako – neko radno mesto platite pet hiljada evra, a on daje radniku platu 200-250 evra, pa izračunaj koliko meseci treba da radi da država vrati ta sredstva.

Pa ljudi moji, to je ekonomski toliko političko neznanje da ja to ne mogu da verujem. Svaki dinar koji date u subvenciju i otvorite novo radno mesto vraća se državi na više načina. One neznalice uzmu samo digitron i izračunaju, oni koji znaju. A šta uradi taj koji primi platu? Stavi u slamaricu? Ne, ide da je potroši. Zaradio je platu i za trgovca, i on će primiti nešto od tih para. Zaradio platu za proizvođača robe, jer neko konzumira robu. Zaradio je platu i za nečiju penziju. Ali to ne žele da prihvate. Znači, taj jedan dinar koji uložite u novo radno mesto vrati se državi četiri ili pet puta.

Zato nemamo nikakvih dilema da ćemo kao poslanička grupa podržati set ovih zakona, koliko god da se nekome ne sviđaju.

Ali pošto mi je ostalo tri minuta, pročitacu i biografiju gospođe Danice Marinković zarad istine, pošto je bila žestoko napadnuta i optužena.

Za sudiju Okružnog suda u Prištini izabrana je 1. jula 1984. godine, gde je do 31. maja 1994. godine radila parnicu, radila u svojstvu istražnog sudije sprovodeći istrage u svim predmetima nezavisno od vrste krivičnog dela, kao i u predmetima kada je u pitanju krivično delo terorizma na teritoriji cele AP Kosovo i Metohija. Između više predmeta u kojima je sprovedila istragu ističemo predmet „ilegalni MUP“ gde je istraga bila sprovedena protiv 112 lica albanske nacionalnosti, a optužnica je podignuta protiv 88 lica i doneta je pravosnažna osuđujuća presuda. Isto tako je sprovedila

istragu protiv dve grupe Albanaca zbog krivičnog dela terorizma. Akcije su izvedene na celoj teritoriji AP koja je obuhvatala 15 lica, pa sad se nabrajaju lica, presuda je postala pravosnažna. Dalje se navodi, u njenoj biografiji, da je vodila postupke bez obzira koje su nacionalnosti oni koji su činili teroristička dela i bez obzira na to koje su nacionalnosti bili oni kojima su činjena teroristička dela.

Mislim da takva osoba treba da bude imenovana i da nema razloga da se stidi bilo kog dela svoje biografije, jer je radila na očuvanju zakonskog poretka, štitila sve, bez obzira na njihovu versku i nacionalnu pripadnost. I napadati njen rad je isto, kao što sam i rekao, ponovno vršenja zločina nad nedužnim civilima i pripadnicima MUP-a koji su radili svoj posao. Ko to ne može da shvati, postavljam pitanje – kako može da predstavlja građane koji glasaju za njega? Ne daj bože da se to desilo na nekom drugom mestu i da su ti isti građani bili žrtve – kakav bi bio osećaj onda?

PREDSEDNIK: Hvala.

Reč ima Muamer Zukorlić. Izvolite.

(Saša Obradović: Replika.)

Izvinjavam se vama, poslaniče, opet imamo isti tehnički problem. S leve strane neko više, ne mogu da definišem ko je.

(Saša Obradović: Ništa, znači, od replike.)

Reč ima Muamer Zukorlić.

MUAMER ZUKORLIĆ: Samo mi, molim vas, vratite vreme.

PREDSEDNIK: Moram ponovo da vas isključim, jer ste 11 sekundi uskraćeni za govor.

MUAMER ZUKORLIĆ: Dame i gospodo, poštovani prisutni, iskoristiću raspoloživo vreme da se osvrnem na Zakon o javnom servisu. Naime, po definiciji javni servis bi trebalo da bude medijski servis svih građana. O političkoj obojenosti javnog servisa već su govorili neki prethodnici, zato o tome ne želim ništa kazati, ali ću naglasiti da Bošnjaci u Srbiji nemaju priliku da osete da je medijski javni servis RTS i njihov servis. Nemaju prilike imati emisije na svom maternjem jeziku. Nemaju prilike na tom servisu predstaviti sopstvenu kulturu i sopstvene vrednosti.

Jedan od izvora zla među ljudima, zajednicama i narodima je međusobno nepoznavanje. Zato bi od izuzetne važnosti i interesa stabilnosti i mira države i društva bilo to da Javni medijski servis zapravo bude prilika gde bismo se međusobno upoznavali u punoj autentičnosti i originalnosti, kako bi padale predrasude i naša međusobna nepoznavanja.

Pored mehanizama zaštite države i društva, uobičajenih mehanizama, ključni mehanizam i temelj politike pomirenja jeste zapravo međusobno upoznavanje i kulturna razmena. Zato je od izuzetne važnosti da očit naterani takvim ponašanjem Javnog medijskog servisa zakonski preciziramo obavezu da se omogući svim etničkim zajednicama pristup ovom servisu i medijima koji su u okviru ovog servisa, što je zapravo Ustavom zagarantovano kao i Zakonom o manjinskim pravima.

Isto tako Islamska zajednica, kao tradicionalna institucija koja predstavlja islam i muslimane, nema priliku biti zastupljena na Javnom servisu. Doduše, taj servis je dostupan jednoj grupi u Islamskoj zajednici, koju po svaku cenu želi nametnuti ostalim muslimani kao jedinu legalnu i legitimnu, a svi znamo da to nije tako, te da je rezultat toga činjenica da preko 90% muslimana, džamija, imama i ostalih faktora u Islamskoj zajednici nema priliku biti predstavljeno na Javnom servisu.

Očito postoje neke strukture, ja to zovem paradržavom. Paradržava je najveća opasnost i za državu i za društvo. To su one strukture vrlo često u administracijama organa i ustanova koje imaju svoje nalogodavce, svoje mentore i koje se obično izborima ne menjaju već ostaju, ali vrlo često imaju jači uticaj od samih ministara, njihovih pomoćnika i ostalih političkih struktura.

Zato pozivam i nadležno ministarstvo i uredništvo RTS-a, ali i nas ovde kao zakonodavce da ovu nepravdu otklonimo i omogućimo pripadnicima Islamske zajednice da Javni servis dožive kao svoju ustanovu kroz koju će se predstaviti i upoznavati sa drugima i time da omogućimo da one strukture i one etničke zajednice koje do sada ili posebno u proteklim teškim vremenima nisu baš imale priliku da se osete ravnopravnim u ovoj državi, zapravo da im omogućimo takav ambijent u kome će moći da se osete jednako pravnim građanima i da se i kao individue i kao kolektiviteti razvijaju, grade ovo društvo i budu korisni članovi zajednice. Hvala.

PREDSEDNIK: Zahvaljujem.

Reč ima narodni poslanik Zoran Živković. Izvolite.

ZORAN ŽIVKOVIĆ: Veliki je problem sa ovom sednicom, i metodološki i sadržajni. Šta se ponavlja? Ponavlja se to da neko hoće da ponizi ovaj parlament, sve poslanike u ovom parlamentu, ne samo opozicione, da neko hoće da ponizi i ministre i druge njihove saradnike tako što se zakazuje sednica na 24 sata, sa 27 zakona i odluka, od kojih su neki usvojeni na Vladi istog dana kada je sazvana sednica, 21. decembra, neki 19. decembra, a neki kasnije.

To niste smislili vi. Ja ne sumnjam u prisutne ministre i njihove saradnike. Niste vi to smislili. Nisu to smislile ni kolege iz vlasti, poslanici vlasti. To je smislio neko ko ima jako veliku mržnju prema svemu što se dešava normalno u ovoj zemlji i verovatno je on i potpisao predlog za ovaj saziv.

Znači, potpuno je bezobrazno da neko zakazuje sednicu sa važnim zakonskim predlozima tako što ponovo ne da ne samo poslanicima nego i građanima Srbije minimum mogućnost da se upoznaju sa materijalom. Minimum.

Mi juče nismo dobili dnevni red, nego smo dobili kukavičje jaje. To je podmetanje da bi Parlament ličio na ono na šta liči danas, a to je provala demagogije sa različitih strana.

Šta je u sadržaju dnevnog reda? Odlaganja. Kažu – hitno je, ističu rokovi 31. decembra. Pa znali ste i pre četiri meseca da je 31. decembar poslednji dan u godini i da vam to piše u onim zakonima. A ko je kriv? Da li sam ja kriv

zbog toga što su vas saradnici upozoravali da ističe rok, da vam je neko rekao – čekaj, čekaj, nema veze, gurnućemo to u Parlament kad mi padne na pamet, a tamo su ovi moji koji će da glasaju čim neko pritisne zvono.

To je metodologija i to je unižavanje i vas, gospodo ministri. Žao mi je zbog toga. Žao mi je i vaših saradnika koji verovatno dobro rade svoj posao, ali ne mogu da ga ostvare zbog zla koje stoji nad Srbijom.

Šta još dobijamo? Naravno, nove namete, akcize, PDV, zaduženje od nekih 205-206 miliona, što se vidi na prvi pogled, piše, a koliko se krije iza toga?

Ponovo dobijamo velike najave – „Petrohemija“ će biti rešena. Znam, o tome smo slušali kao i o Sartidu pre tri godine kada je bilo ono genijalno rukovodstvo, slovačko-američko, pa je ispalo da su dugovi povećani za sto i nešto miliona. Ozdravljenje se vidi na kraju, kada vidite da je pacijent ustao iz kreveta, a ne tako što ćete da pričate – mi ćemo ga lečiti najbolje na svetu i on će biti najbolji mogući.

„Petrohemiju“ bog otac ne može da spase, kao i mnoga druga preduzeća i ona postoje samo zato da bi se ogromne narodne pare prelivale u privatne džepove, ne od tih ljudi koji tamo rade, nego mnogih tajkuna one ili ove vlasti, svejedno, koji preko tih privrednih leševa uzimaju, peru pare, otimaju novac. Najskuplje nabavke, najviše cene na svetu su kada Vlada Srbije ili neko javno preduzeće, ili neko propalo preuzeće kupuje nešto. Pogledajte nabavke. Najbolji posao na svetu je raditi sa firmom koja je u gubicima, jer kao – šta... dva, pet, deset, pedeset miliona gore-dole ... Pogledajte lepo šta piše.

Konačno, kolege poslanici, preko puta, koji glasate na zvono, otrgnite se od toga, niste vi takvi ljudi. Taj ko vas tera na to, kaže – šta, oni moji, ma glasaće na zvono odmah. Kaže, to su oni koji misle da je mortadela italijanski predsednik, a da je parizer muzej u Parizu. Ne, vi niste takvi. Pokažite bunt.

(Aleksandar Martinović: Donesi bure.)

A ja sam na sve ove vaše zakone, na svaki član stavio isti amandman – „briše se“, a preporučujem vam da pročitate obrazloženje za svaki član.

Kome treba bure, bure će ga snaći, a ja sam ponosan na sve što sam radio dok sam bio u vašoj poziciji, u poziciji vlasti. Hvala vam.

PREDSEDNIK: Reč ima Aleksandra Tomić. Ona je predlagač. Izvolite.

ALEKSANDRA TOMIĆ: Zahvaljujem, predsedavajuća.

Poštovani ministri, kolege poslanici, pa onaj ko govori o tome kako se zakazuju sednice sa neviđeno velikim brojem tačaka, kako se spaja nespojivo, očito nije ni pogledao dnevni red. Danas sam pre podne rekla, verovatno neki nisu bili ni prisutni, da je većina zakona prošla Odbor za finansije, a ono što i nije praktično je vezano za finansije, ali kako je to izgledalo 2009, 2010. i 2011. godine pokazuje da je preko 18 sednica imalo preko 20 tačaka dnevnog reda,

sedam sednica preko 30 tačaka dnevnog reda, a jedna sednica imala je čak 94 tačke dnevnog reda – 5. maja 2011. godine.

To vama govorim, gospođo predsednice, da u stvari uopšte niste pogrešili što ste sazvali ovakvu sednicu, jer na toj sednici se razgovaralo i o Zakonu o PIO, i o Zakonu o telekomunikacijama, i o vojnoj saradnji sa Nemačkom i Crnom Gorom, i o Zakonu o sorti poljoprivrednog bilja, i o Zakonu o zaštiti kućnih ljubimaca, i o Zakonu o izbeglicama, i o Zakonu o lekovima i medicinskim sredstvima i o mnogim drugim sporazumima koji zaista nisu teme koje imaju neku dodirnu tačku.

Tako da ova sednica danas pokazuje jednu ozbiljnost, krajnju odgovornost svih građana Srbije, a kada se govori o dugovima, pre svega ovde svako treba da bude realan prema građanima Srbije koliko je ko svojim činjenjem ili nečinjenjem zadužio građane Srbije time pozivajući da li neko da plaća račune ili da ne plaća račune. Hvala. (Aplauz.)

(Zoran Živković: Replika.)

PREDSEDNIK: Uvaženi poslanice, poslanica je rekla „gospođo predsednice“. Ne mogu da vam dam repliku jer vi niste gospođa predsednica.

Sve vreme se meni obraćala. Nekoliko puta je rekla „vama govorim, gospođo predsednice“.

Reč ima narodni poslanik Marijan Rističević. Izvolite.

MARIJAN RISTIČEVIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, evo i ovi što nisu služili vojsku znaju da naprave nalevo krug. Jeste da nisu služili vojsku, ali su se malkice raspištoljili.

Nama poljoprivrednicima nije problem dnevni red. Nama poljoprivrednicima, posebno vinodelcima i vinogradarima sada bi trebalo da se obavi zimska zaštita vinograda od zamrzavanja i od niskih temperatura, ali očigledno da je moj kolega poljoprivrednik samo poljoprivrednik u pokušaju. Ni vino nije znao da napravi.

Da bih uštedeo vreme, reći ću dve stvari koje su sigurne – da nema većeg zla od zle pameti, i drugo je, a to je sasvim sigurno, da onaj ko ne ume da vlada nad sobom ne može nikad više vladati nad drugima. Hvala.

PREDSEDNIK: Reč ima narodni poslanik Marko Đurišić.

MARKO ĐURIŠIĆ: Hvala, predsedavajuća.

Želim da iskoristim da kažem još nekoliko stvari i o nekim od tačaka dnevnog reda i da ponovim da je potpuna neistina da su tačke povezane i da su sve vezane za finansije, jer izbor članova Odbora Agencije za borbu protiv korupcije ili izbor članova Saveta REM-a sasvim sigurno nema veze sa finansijama, a pitanje je i mnogi drugi od ovih zakona na koji su način vezani sa finansijama.

Bilo bi dobro da ovi zakoni koji imaju veze sa finansijama imaju neki pozitivan rezultat po finansije građana Srbije, ali, nažalost, to nije slučaj. Tako Predlog zakona o porezu na dodatnu vrednost ne donosi nikakvo olakšanje ili smanjenje poreske stope, recimo, za opremu ili hranu za bebe, nego govori o

ukidanju jedine olakšice koja je uvedena kada je vraćen porez na opremu za bebe i hranu za bebe.

Uvedena je olakšica, pa su građani, a tada je to predstavljano kao super ideja i super projekat, morali da skupljaju račune i onda jednom godišnje da ih podnose Poreskoj upravi i da dobiju refundaciju.

Sada, vidim, Vlada kritikuje, odnosno poslanici vladajuće većine kritikuju to rešenje kao nepraktično, zaboravljajući da su upravo oni, odnosno da je ova vladajuća većina donela to rešenje.

Najveći problem u svemu tome je što nema alternative, što mi ne vidimo nikakve mere, vidimo, ponavljam, ponovo najavu Zakona o finansijskoj podršci porodicama sa decom, zakona koji nije menjan od 2009. godine i najavu neke jednokratne pomoći umesto ove mere refundacije sredstava.

Ali, Zakon o finansijskoj podršci porodicama sa decom je mnogo širi i treba da obuhvati ne samo pomoć pri rođenju deteta, nego pomoć kroz ceo život deteta i njegovo odrastanje, jer u tome leže razlozi smanjenog broja novorođenčadi u Srbiji svake godine i negativnog priraštaja koji raste iz godine u godinu.

Kada to ukombinujemo sa odlivanjem stanovništva, a po proceni OECD-a samo u 2015. godini iz Srbije je otišlo 58.000 ljudi u zemlje OECD-a, to bi trebalo da upali sve alarme u Vladi Republike Srbije, ali toga nema. Da ste takav zakon danas doneli, pa i po ovoj proceduri, ovako hitno, dva dana, bez mogućnosti da se upoznamo sa zakonima, pa ja bih prihvatio da glasam, da ih i ne pogledam, za zakon koji ima takvu nameru da spreči odliv stanovništva, da da podršku porodicama koje planiraju decu, ali toga svega ovde nema. Ima samo brige za budžet, kao neko vrhunsko božanstvo kome svi treba da se klanjamo.

Budžet treba da bude mesto gde se skupljaju sve politike koje Vlada planira da vodi u jednoj godini, i o tome smo govorili kada je bila rasprava o budžetu. I vidim da se koristi jedan, za mene, potpuno neverovatan argument za opravdavanje ove brzine sazivanja sednice, kaže – pa, što se žalite ako ste podneli 1.400 amandmana? Pa šta je cilj vladajuće većine – da se ne podnese nijedan amandman, da se u Skupštini ne diskutuje? Je l' to vaša ideja demokratije? Je l' to ono na šta vi hoćete da svedete Parlament Srbije, na mesto gde će se bez rasprave i bespogovorno usvajati sve što dolazi od strane Vlade Srbije, gde će se usvajati predlozi koji nisu u skladu sa Poslovníkom?

Ja sam se ovde u načelnoj raspravi malo našalio govoreći o vremeplovu, zato što imamo predlog Odbora koji je potpuno neuredan zato što neko ne zna da uradi svoj posao. Umesto da govorimo o tome šta je razlog da se prave propusti u državnoj upravi, šta je razlog što postoje redovi, konkretno za zamenu zdravstvenih knjižica, dobijemo odgovor – mi smo ponudili da se ljudi elektronski prijave.

Ali to nije dalo rešenja. Redovi i dalje postoje. Obaveza Vlade je da nestane taj red, da nađete način da red nestane, a da te knjižice koje na kraju ljudi dobiju imaju bilo kakvu svrhu.

Ne znam da li ste videli te knjižice i šta ljudi rade sa njima danas, oni koji ih imaju. Imaju nalepljeno rukom ispisan broj kartona, jer sistem ne radi. Ne radi sistem. Čemu nam služe te elektronske knjižice ako ne mogu da se koriste i zašto se ljudi maltretiraju da stoje na hladnoći u redu da ih dobiju, ako ne mogu nikakav kvalitet da ostvare na osnovu toga što dobijaju? I to je najveći problem ove vlade.

Govorite o nekim obavezama u vezi približavanja EU. Pa nemojte da ispunjavate samo formu, hajde da govorimo o suštini. Hajde da govorimo o tome koje mere koje postoje u tim okvirima mogu da se preduzmu. Zašto je hrana i oprema za bebe jeftinija u svim zemljama okruženja u odnosu na Srbiju, pre svega u onima koje su u EU? Zato što tamo imaju odgovornije vlade, vlade koje vode računa o budućnosti svoje zemlje. A ovde ne, ovde samo govorimo o budžetu i o borbi, evo, danas je vidim aktuelna borba protiv sive ekonomije. Sve ono na šta smo ukazivali ovde da nema i da je rezultat povećanja sive ekonomije...

(PREDSEDNIK: Vreme, potrošili ste vreme vaše grupe.)

MARKO ĐURIŠIĆ: Tek sada kada vam MMF kaže da se povećava siva ekonomija vi se spremate da reagujete.

PREDSEDNIK: Vreme.

Reč ima narodni poslanik Veroljub Arsić, kao ovlašćeni.

VEROLJUB ARSIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, ministri, e o ovome sam govorio u svom izlaganju – pročitao samo ono što mu odgovara i kaže da mi ukidamo zaštitu koja postoji prema porodicama sa decom. A ja ću da pročitam član 14. stav 2. koji kaže: „Odredbe člana 9. ovog zakona primenjivaće se od dana početka primene zakona o finansijskoj podršci porodici sa decom kojim se uređuje jednokratna isplata novčanih sredstava na ime kupovine opreme za bebe.“ Znači, ostaje sve dok se ne donese nov zakon.

I nema veze što je, recimo, smanjena poreska stopa na ogrev da bismo zaštitili životnu sredinu. To nema veze, to nije poreska olakšica. Najveći problem jesu zdravstvene knjižice. E, ako je to najveći problem, hajde da pričamo o problemima koji su bili dok su vršili vlast.

I kada pričaju o PDV-u, koliko znam, Božidar Đelić je uveo PDV na hranu i opremu za bebe. Nije uvela ova vlada. Pa što tad niste to izuzeli iz oporezivanja? Niste mogli zato što postoji zloupotreba prilikom tog poreskog oslobođenja, zato što će i komercijalna hrana da se deklariše kao hrana za bebe.

I nije tačno da je to toliko jeftinije. Nemojte da izmišljate. Iznosite činjenice, argumente. Koliko sam video, sad su neke kolege poslanici bili do Pošte ovde. Kažu da nema nikakvih redova, niko ne stoji na mrazu, ali je bitno da se kaže da neko stoji, pa tako unedogled.

PREDSEDNIK: Hvala. Dobili ste repliku.

Aleksandar Martinović, u svojstvu predlagača. Da mi ne bi nešto zamerili.

ALEKSANDAR MARTINOVIĆ: Hvala vam, gospođo predsednice.

(Marko Đurišić: Ja nisam pričao o uređenju sudova. On je to predložio.)

Ja vidim da je Marko Đurišić mnogo nervozan čovek danas, ne znam šta mu je. Za njegovu informaciju, ja sam predložio zakon o izmenama Zakona o uređenju sudova, ali sam istovremeno i predsednik Administrativnog odbora i mogu sa ponosom da kažem da sam predložio i lično potpisao kao predsednik poslaničke grupe da gospođa Danica Marinković bude izabrana za člana Odbora Agencije za borbu protiv korupcije, tako da, gospodine Đurišiću, mogu da govorim i po jednom i po drugom osnovu. A vi budite nervozni koliko hoćete, to je vaša stvar.

PRESESDNIK: Poslaniče, meni se obraćajte. Ja sam vam dala reč kao ovlašćenom predlagачu, koji može u svakoj sekundi rasprave da se javi.

ALEKSANDAR MARTINOVIĆ: Zahvaljujem se, gospođo Gojković. Poslanička grupa koju ovde predstavljaju Marko Đurišić i Marinika Tepić, izgleda, imaju jedan unutrašnji problem. Koliko sam razumeo, gospodin Marko Đurišić se zalaže za to da u Srbiji bude što više dece i da Vlada Srbije predlaže Narodnoj skupštini mere kako bi Srbija imala više dece nego što ih sada ima.

I ja se sa tim slažem, to je i politika SNS-a. Ali, s druge strane, ne mogu da razumem, i gde je logika?, da sedite u istoj poslaničkoj grupi sa vašom kolegicom koja kaže da je najveći greh Danice Marinković to što je u svojoj biografiji, koju je dostavila Odboru za administrativno-budžetska i mandatno-imunitetska pitanja, između ostalog, navela da je rođena 2. aprila 1951. godine u Bosanskom Brodu, Republika Srpska, od oca Koste Drakulovskog, da se udala 1972. godine za Stevana Marinkovića, sa kojim je dobila dva sina, obojica su inače visokoobrazovani – Aleksandar Marinković i Miloš Marinković.

I to je najveći greh Danice Marinković, što je, zamislite, dostavila Narodnoj skupštini biografiju u kojoj ima hrabrosti da kaže gde je rođena, u Republici Srpskoj, da se udala te i te godine i da sa tim čovekom ima dva sina. Meni sada nije jasno – je l' sramota imati decu ili nije sramota imati decu? Je l' treba da imamo decu u Srbiji ili ne treba da imamo decu u Srbiji?

Meni je jasna logika gospođe Tepić. Gospođa Tepić je neko ko je, dok je bila pokrajinski sekretar za omladinu i sport, izdvojila, sad ću da vam kažem, izdvojila je... Mislím toliko o poštenju, pošto se ovde nama stalno spočitava da smo neki kriminalci, neke bitange, štitimo neke tajkune, pljačkamo nekog, pljačkamo decu, pljačkamo penzionere, vi sad meni recite šta je to kada je gospođa Marinika – tada se zvala Marinika Čobanu, u međuvremenu je postala Marinika Tepić, nije bitno, valjda se žena udala, ja joj čestitam – za 2015. godinu dodelila, kao pokrajinski sekretar za omladinu i sport, dva i po miliona dinara za organizaciju, pazite – svetskog prvenstva u Tomaševcu. A znate li u kom sportu? Banatske šore.

Dakle, da biste u jednom selu, gospođo Gojković, organizovali banatske šore, i to nazovete „svetsko prvenstvo“, za to date 2.500.000 dinara... To je samo jedan u nizu primera kako se pljačkala Vojvodina kada su u Srbiji, odnosno na teritoriji AP Vojvodine bili na vlasti ovi koji nam sada drže lekcije o poštenju, o moralu, o borbi protiv tajkuna, o tome da imamo više dece.

Reći ću vam još jedan razlog zašto koleginica smatra da je najveći greh Danice Marinković to što je udata i to što ima decu. Dakle, njen najveći greh je zbog toga što je gospođa Marinika, dok je bila pokrajinski sekretar za omladinu i sport, zajedno sa Bojanom Pajtićem, 2013. i 2014. godine na teritoriji AP Vojvodine kao pilot-projekat uvela predmet „zdravstveno vaspitanje o reproduktivnom zdravlju“. I sad ću vam reći i u kojim školama na teritoriji AP Vojvodine, da ne bi bilo nikakvih nedoumica, i odatle možete da vidite, poštovane kolege narodni poslanici i poštovani građani Srbije, zašto takva mržnja prema porodici i zašto takva mržnja prema ženi koja ima muža i koja ima decu.

Da, da. Kada vam pročitam onda se vi zapitajte koga treba da bude sramota. Dakle, taj predmet je uveden u gimnazijama u Zrenjaninu, Sremskim Karlovcima, Novom Sadu, Pančevu, Staroj Pazovi i projektom su obuhvaćeni Srednjoškolski centar „Nikola Tesla“ u Vršcu, Ekonomsko-trgovačka škola u Kikindi, Bečeju i Alibunaru, kao i Srednja stručna škola „Borislav Mihajlović Mihiz“ iz Iriga.

E sad ću da vam kažem šta je pisalo u tom udžbeniku, pa ćete da vidite...

(Ana Stevanović: Tema!)

Sve je ovo tema. Kad se proziva Danica Marinković, koja je istražila Račak i Klečku, a evo možete da pročitate u novinama da Šiptari na Kosovu i Metohiji hoće da podignu spomenik Vokeru, koji je inscenirao Račak, a danas se u Narodnoj skupštini na stub srama stavlja žena, sudija, visokoobrazovana sudija koja je imala hrabrosti 1998. i 1999. godine da na Kosovu i Metohiji istražuje zločine takozvane OVK, gospođu Gojković, samo zato što je u svojoj biografiji navela gde je rođena, u Republici Srpskoj, da se udala i da ima dva sina. Najveći greh Danice Marinković jeste što to u njenoj biografiji stoji. Naravno, njen najveći greh je i to što nije rekla – u pravu je Voker, u pravu je Helena Ranta, zlikovci iz Vojske Jugoslavije i MUP-a Srbije ubili su nevine albanske civile. Ne, ona je imala hrabrosti da kaže – nisu ubijeni nikakvi civili, to su teroristi OVK koje su preobukli u civilna odela. (Aplauz.)

Ovo govorim zbog naroda i zbog građana Srbije da znaju da smo mi iz SNS ponosni. Ja sam ponosan, lično sam ponosan i moje kolege iz SNS-a su ponosne što sam stavio potpis da takva žena bude izabrana u Agenciju za borbu protiv korupcije.

E sad, da se mi malo vratimo na to zašto nekome smeta kad neko u biografiji navede da je udat ili oženjen i da ima decu. U ovom famoznom udžbeniku, koji su promovisali gospođa Marinika i gospodin Pajtić, sada ću da vam pročitam.

(Ana Stevanović: Ovo nije tema!)

Samo vi vičite. Polako, imamo mi vremena.

Na strani 107 ovog udžbenika kaže se: „Planiranje porodice u užem smislu – pravo ljudi da imaju željeni broj dece (ne više od 4)“. Znači, nemojte da imate više od četvoro dece. To piše na strani 107. Nadam se da su tu ljudi iz resornog ministarstva, pa mogu da provere da li je ovo istina.

(Ana Stevanović: Ovo nije tema.)

Kaže ovako: „Dugotrajnim istraživanjima i proučavanjima došlo se do zaključka da je homoseksualnost normalna i pozitivna varijacija ljudske seksualnosti“, strana 105. „Nema dokaza da roditelji utiču na seksualnu orijentaciju dece, jer ima primera i homo i hetero seksualne dece iz homo i hetero seksualnih brakova“, strana 105.

(Ana Stevanović: Ovo je govor mržnje.)

„Na pitanje od kada nastaje homoseksualnost...“

(Predsednik: Poslaniče, razumeli smo.)

Samo da završim, gospođo Gojković.

(Predsednik: Molim vas.)

Imam obavezu, čekajte...

(Poslanici opozicije negoduju.)

PREDSEDNİK: Nemojte da vičete, molim vas.

ALEKSANDAR MARTINOVIĆ: Imam obavezu. Ne, ne, samo neka viču. Imam obavezu da uzmem u zaštitu ženu kojoj je najveći greh...

(Dušan Pavlović: Tišina!)

PREDSEDNİK: Molim uvaženog poslanika Pavlovića da ne viče i ne deli savete.

ALEKSANDAR MARTINOVIĆ: ... To što je istraživala zločin u Klečki, zločin u Račku, i to što je imala hrabrosti da u svojoj biografiji navede da je udata i da ima dva sina.

I sad mi dozvolite da obrazložim motivaciju ljudi koji misle da je ovo najveći greh Danice Marinković.

PREDSEDNİK: Poslaniče, molim vas samo da nam ne čitate delove iz udžbenika.

ALEKSANDAR MARTINOVIĆ: Moram. Citiram.

PREDSEDNİK: Insistirate?

ALEKSANDAR MARTINOVIĆ: Citiranje je dozvoljeno.

PREDSEDNİK: Poslaniče...

(Poslanici opozicije negoduju.)

ALEKSANDAR MARTINOVIĆ: Pa čega se stidite?

PREDSEDNİK: Ne, ne mogu to da dozvolim. Poslaniče, razumeli smo vas.

(Radoslav Milojić: Treba da ga izbacite iz sale zbog ovoga.)

Ja vodim sednicu. Ne mogu, poslaniče, da dozvolim dalje da čitate delove iz udžbenika. Ako želite da... Molim vas.

ALEKSANDAR MARTINOVIĆ: Završavam.

Samo da podsetim ovu gospodu koja su nervozna, koja mi dobacuju, koja vrište i vama i meni, da su predsednik Pokrajinske vlade Bojan Pajtić i tadašnja pokrajinska sekretarka Marinika Čobanu, Tepić, promovisali ovaj udžbenik. Znači, nemojte da imate više od četvoro dece, sve je normalno, sve je dozvoljeno, a najveći greh Danice Marinković je što je došla na Odbor i rekla – udata sam i imam dva sina. E vas treba da bude sramota, a vama hvala, gospođo Gojković. (Aplauz.)

PREDSEDNIK: Hvala.

Marinika Tepić ima repliku.

(Marko Đurišić: Imam i ja pravo na repliku.)

O bože, ne mogu da vodim sednicu. Ne smem da dam Mariniki nego onom ko je glasniji?!

Marinika Tepić ima repliku.

MARINIKA TEPIĆ: Probaću u dva minuta da odgovorim na ono što je u ovoj salvi potpuno improvizovanih i potpuno neverovatnih ideja pokušano da se provuče. Prvo, biografija Danice Marinković je nešto što je dostupno svim građanima Republike Srbije. Kao što sam rekla, vrlo lako proverljivo na internet stranici Parlamenta, ali je pola njene biografije o tome čime se bavio njen otac, njena majka, njen muž itd. Problem je njen kako se predstavlja Parlamentu koji treba da je bira, a ne u tome kako smo mi čitali ono što je ona sama napisala.

Što se tiče svih drugih optužbi, kada je reč o banatskim šorama, samo ću da vas upoznam sa činjenicom da je vaš ministar gospodin Vanja Udovičić jedan od promotera i ugovarača banatskih šora. On je nas podsticao da promovišemo i da podržavamo tradicionalne sportove.

(Aleksandar Martinović: Da li to košta dva i po miliona?)

O tome je vrlo jasno govorio i na sajmovima sporta i na javnim raspravama na novosadskom DIF-u i bio vrlo zadovoljan što negujemo tradicionalne sportove, koji su prepoznati kao posebna sportska grana. Konsultujte malo Zakon o sportu i resorne pravilnike.

Što se tiče seksualnog obrazovanja, ili onog što se formalno zvao Projekat „Zdravstveno vaspitanje o reproduktivnom zdravlju“, ne postoji projekat na koji sam ponosnija nego na ovaj. I nije tačno da je bio realizovan samo u 10 škola u Vojvodini, nego u 74 srednje škole, sa pokrivenošću preko 80% teritorije AP Vojvodine, jedinstven i najbolji projekat ove vrste ne samo u zemlji, nego i u regionu. Preko 12.000 drugaka srednjih škola su prošli kroz ovaj program.

Udžbenik ne postoji, postoji knjiga. Dobro je da postoji. Postoji „Rečnik o reproduktivnom zdravlju“. Bio bi korisno štivo za sve narodne poslanike, a sve one insinucije koje ste navodili počev od homoseksualizma, koji je, tačno, navodi se da je pozitivna varijacija, to je tačno zato što nije negativna, zato što ne ugrožava ljude oko sebe...

(Predsednik: Hvala.)

A vi svoje strahove na drugom mestu tretirajte. (Aplauz.)

PREDSEDNIK: Hvala vam.

ALEKSANDAR MARTINOVIĆ: Nemam ja nikakav strah ni od koga. Sve što sam rekao bila je istina, vi ste to potvrdili. Vanja Udovičić vama nije rekao da za promociju banatskih šora u Tomaševcu date dva i po miliona dinara.

(Marinika Tepić: Da, i te kako.)

Nije rekao. Ako je rekao, pokažite mi dopis Ministarstva da ga ja vidim i da ga vidi cela Srbija.

A samo nešto da kažem u vezi s ovim vašim famoznim udžbenikom, na koji ste toliko ponosni.

(Ana Stevanović: Tema!)

Pa to je tema. To je tema.

PREDSEDNIK: Ovo je replika. Ne razumete. Ovo je replika.

ALEKSANDAR MARTINOVIĆ: Tema je kada Danica Marinković napiše u biografiji – suprotstavljala sam se šiptarskim teroristima, a, znate, i udata sam i imam dva sina. Za vas je to tema.

(Vladimir Đurić: Za tebe jeste, za nas nije.)

Ako je to tema za vas, onda je tema i za nas.

E sad, pročitacu vam samo jednu rečenicu iz ovog famoznog rečnika, udžbenika, leksikona, šta li je, koji je promovisala gospođa Tepić. Zna li kako se nazivaju prostitutke u tom njihovom rečniku? Seksualne radnice. E sad ja vas pitam – koga treba da bude sramota što je ovako nešto pisao, učio decu u Vojvodini i promovisao kao zvaničnu politiku nataliteta, reproduktivnog zdravlja itd.?

U kojoj to evropskoj državi, u kom to mondijalističkom sistemu se neko ko je prostitutka naziva seksualnom radnicom? To piše u tom njihovom leksikonu. I to su promovisali Bojan Pajtić (DS), Nenad Čanak (LSV) i sad kažu nas treba da bude sramota. Pa njih treba da bude sramota.

A znate li koliko je ovo plaćeno? Ovo je plaćeno stotinama miliona evra...

(Predsednik: Hvala. Vreme.)

... Da pojedini izopačeni umovi stave na papir nešto što se ne uči ni u jednoj evropskoj zemlji. (Aplauz.)

PREDSEDNIK: Hvala. Sasvim dovoljno.

MARINIKA TEPIĆ: Zahvaljujem.

Kamo sreće da su i prisutni ovde, ili bar ovi s druge strane koji govore prošli ovaj program seksualnog obrazovanja. Ako vi niste svesni da se svi rađamo kao seksualna bića, sa slobodnim pravom da biramo da li ćemo se reprodukovati ili ne – to je pitanje našeg izbora – ja vam tu pomoći ne mogu.

(Aleksandar Martinović: Ali ne više od četiri puta.)

Ako dosada to niste shvatili, nikada nećete.

Ali svojim nastupom i uvredama mene niste uvredili – to je moja borba i ja ću terati, odustajati neću makar pokušavali da me izvredate koliko god možete – ali ste uvredili upravo Vladu Republike Srbije, uvredili ste ministarku Brnabić, koja sedi ovde. (Aplauz.)

(Vladimir Đukanović: Vredate ovo društvo.)

PREDSIEDNIK: Ostavite ministarku na miru. Nemojte lično da se obraćate, obraćajte se meni, a ministarku ostavite na miru. U ovim vašim replikama nju ostavite na miru.

Dajem pauzu pet minuta. Ne želim da ovde bilo ko koga etiketira i uvlači nekog u svoje replike. Član 112.

(Posle pauze – 17.10)

PREDSIEDNIK: Reč ima Goran Kovačević, a neka se pripremi Gordana Čomić.

(Marko Đurišić: Replika!)

GORAN KOVAČEVIĆ: Dame i gospodo ...

(Marko Đurišić: Replika!)

Nema, ne.

(Žagor u sali.)

PREDSIEDNIK: Bolje bi bilo da sednete i govorite u mikrofon, onda ćete se čuti od buke; ovako vrlo teško.

(Marko Đurišić: Replika!)

GORAN KOVAČEVIĆ: Ne smeta buka.

PREDSIEDNIK: Samo izvolite.

(Marko Đurišić: Replika!)

GORAN KOVAČEVIĆ: Dame i gospodo, poštovani ministri...

(Marko Đurišić: Replika!)

PREDSIEDNIK: Ja se ne zovem replika nego Maja.

(Marko Đurišić: Dajte mi repliku.)

GORAN KOVAČEVIĆ: Dame i gospodo, poštovani ministri, kraj godine je svakako vreme kada raspravljamo o budžetu i to je najšira varijanta koja može da se definiše tako, i rasprava koja teče danas svakako jeste rasprava koja podrazumeva da slušamo iz opozicionih političkih stranaka najšire argumente.

Budžet jeste svakako najznačajnija ekonomska i pravna kategorija koja može da funkcioniše u jednoj zemlji, ali mi smo raspravu o budžetu završili davno. U državi u kojoj tranzicija traje preko 25 godina, prosto je neverovatno da sistem ...

(Marko Đurišić: Šest puta me je spomenuo. Nema pravo na repliku?)

PREDSIEDNIK: Tražiću beneficirani radni staž samo zbog vas, Đurišiću.

(Marko Đurišić: Šest puta me je spomenuo direktno. Samo kažite da nemam prava na repliku.)

Ja vam kažem da imate opomenu, jer stvarno maltretirate sve poslanike koji žele da rade.

GORAN KOVAČEVIĆ: Znači, u državi u kojoj tranzicija traje 25 godina sistemski zakoni su suština promena u jednom društvu. Sistemski zakoni menjaju funkcionisanje tog društva i ti sistemski zakoni koje mi donosimo u stvari se tiču procesa demonopolizacije društva u kome živimo. Mi smo donosili zakone koji su se ticali radnog prava, promena i demonopolizacije kako proizvoda tako i usluga, ali i demonopolizacije državnog aparata. Zato u ovom vremenu, u teškom vremenu, sistemski zakoni svakako jesu ključno bitni.

Danas raspravljamo o setu zakona koji su jednim delom i ekonomski zakoni, zakoni koji se tiču ekonomskog preporoda Srbije. Danas kada raspravljamo o ekonomskim zakonima, govorimo o putnoj infrastrukturi, o nastavku izgradnje puteva u Srbiji, pre svega auto-puteva, kao nikad poslednjih decenija, govorimo o tržištu kapitala koje menjamo, ali suština današnjeg seta zakona jesu zakoni koji se tiču običnog čoveka. Meni je to najzanimljivije, zakoni koji regulišu i popravljaju položaj naših običnih sugrađana iz različitih delova.

Danas kada glasamo i raspravljamo o ovim zakonima mi u stvari raspravljamo pre svega o roditeljima, novim mladim roditeljima kojima popravljamo položaj, raspravljamo o malim akcionarima, raspravljamo o setu velikih životnih pitanja koja su bitna za običnog, malog čoveka. Stop birokratiji, kako kaže ministarka, u stvari je moto ovih zakona.

Ovi zakoni treba da omoguće veću pravdu i lakše dolaženje do pravde za sve one koji imaju nagomilane probleme u vezi s funkcionisanjem državne administracije. Nesporno je, i to smo čuli u načelnoj raspravi, da ovi zakoni predstavljaju pre svega usaglašavanje sa ekonomskim zakonima koji postoje u EU. Ovi zakoni istovremeno predstavljaju i usaglašavanje sa zakonima koje je Skupština Republike Srbije donela u prethodnom vremenskom periodu, a koji su usaglašeni.

Za mene lično ključni član cele ove rasprave od 27 zakona nalazi se u tačkama 9, 10, 11 i 12, koje se tiču člana 56b Zakona o porezu na dodatu vrednost. Pre osam meseci, otprilike, krenuli smo kao Vlada Srbije u jedan projekat koji je značio da omogućimo novim roditeljima takozvano prijavljivanje novorođenih u kliničkim centrima.

„E-beba“ je nešto što pre osam meseci prosto nije moglo ni da se pretpostavi da može da funkcioniše u Srbiji i do tada su mladi roditelji bili suočeni sa komunikacijom sa srpskom birokratijom koja je izgledala komplikovano. Prosto, posle osam meseci, danas svaki mladi roditelj zna da više ne mora da ode na šalter i da čeka, ne mora da ode da provodi sate i skuplja papire koji su mu neophodni da može da ostvari svoja prava, pre svega osnovna – dobijanje zdravstvene knjižice i izvoda rođenih za svoje novorođeno dete.

Ovo što mi danas predlažemo u stvari jeste nastavak ove priče. Sistem po kojem je omogućen povraćaj PDV-a na hranu za novorođeno dete,

praktično omogućavanje relaksiranja ekonomskog položaja, jeste ono što je dalo rezultate u prethodnom vremenskom periodu. I niko ne može da kaže da u uslovima u kojima u Srbiji žive mladi bračni parovi koji dobijaju decu ovaj finansijski efekat i podsticaj njima nije omogućio da lakše prežive, da lakše funkcionišu u najsrećnijem vremenskom periodu koji imaju, ali je jasno da je politika funkcionisanja i subvencionisanja suštinski socijalna politika i da to nije politika koja se tiče poreskih zakona, pa je i samo izmeštanje sistema subvencija iz poreskih u socijalno sasvim normalno.

Naravno da ćemo u narednom vremenskom periodu omogućiti da subvencije koje dolaze do porodica pre svega budu na istom nivou, ako ne i većem u odnosu na danas. Naravno da će to podrazumevati da su fiskalne obaveze u budžetu veće, ali to podrazumeva i da Srbija jeste sposobnija i spremnija da vodi više računa o svojim najznačajnijim članovima.

Ono što čini ovaj zakon sigurnim, i nas kao poslanika SNS-a u ubeđenju da ćemo glasati za ovaj zakon i da Vlada ima dobre namere, jeste činjenica da u članu 12b kažemo da ovaj zakon neće početi da se primenjuje do trenutka dok nemamo jasan mehanizam kojim ćemo omogućiti finansijsku podršku porodicama. Sve do tog trenutka funkcionisaće sistem povraćaja PDV-a. Znači, nećemo imati nijedan dinar finansijskog oštećenja, štete koju može da pretrpi bilo ko od građana Srbije.

Članom 6. istog zakona menja se poreska stopa koja se tiče cele jedne grane. Malo je danas poslanika govorilo o tome. Praktično cela jedna grana prelazi na nižu poresku stopu, sa 20 na 10 posto. To praktično znači da će građani Srbije već od Nove godine, kada poreska stopa bude počela da se primenjuje, imati pelet i briket, proizvode od drveta, po stopi koja će za 10% biti niža. Ili možda neće biti niža, možda će proizvođači smanjiti cenu manje, ali svakako opterećenje od 10% manje jeste činjenica da to treba da se prenese na cenu. Ako tako i ne bude, tržište će to regulisati.

Ono što je bitno za državu Srbiju jeste da su ovi podsticaji omogućili da se cela jedna grana, što se retko dešava u srpskoj istoriji, praktično promoviše. Ovo jeste dobar, knjiški, primer kako država treba da interveniše. Država ima interes, a taj interes je vrlo jasan. On podrazumeva da imate ekonomski interes. Ekonomski interes podrazumeva da imate ruralni interes, da se praktično radi o grani čije sirovine nisu samo u centralnom delu Srbije. Imate ekološki interes i to praktično diže drvnu industriju i celu tu granu, ali ne samo tu granu, već i industriju prerade drvnih sirovina, industriju prerade sekundarnih sirovina od drveta i poljoprivrednih proizvoda, odnosno od ostataka. Ako imate jedan knjiški mehanizam subvencija i pomoći koje promovišu funkcionisanje ove grane, a s obzirom na to da se radi o relativno mladoj grani, onda je nesporno da pored ostalih subvencija to može imati značajnog efekta.

Možemo danas da raspravljamo i o ostalim zakonima i nije nikakav problem da raspravljamo gotovo o svim pojedinačno, i oni se tiču malog čoveka. Možemo da govorimo o izmenama Zakona o poreskom postupku i poreskoj

administraciji, da kažemo – jeste, veliko je zadovoljstvo. Naravno da jeste veliko zadovoljstvo za sve koji danas prenose način funkcionisanja, odnosno kontrole iz drugostepenog organa, iz lokalnih uprava u ministarstvo.

Šta god dogovorili danas, u suštini se baziramo na jednoj činjenici. Skupština Srbije jeste tu da donese budžet i to je najznačajniji pravni dokument koji funkcioniše, ali Skupština Srbije jeste tu i da definiše funkcionisanje običnog malog građanina. Ovi zakoni danas omogućavaju da u sklopu funkcionisanja i promena koje se dešavaju životni uslovi, odnosno pravila koja funkcionišu budu lakša i dostupnija svim građanima Srbije, pa samim tim i Skupština Srbije, odnosno skupštinska većina nema razloga da ove zakone u paketu ne podrži.

PREDSEDNIK: Hvala.

Reč ima Gordana Čomić. Izvolite.

GORDANA ČOMIĆ: Zahvaljujem.

Dvadeset i sedam tačaka dnevnog reda mogu se podeliti u najmanje četiri grupe. Jedna je potpuno nezanimljiva, to su sporazumi koji dolaze na red pa dolaze, druga su novi zakoni, o kojima ću govoriti, posebno kada je u pitanju Zakon o tržištu kapitala kao izmena i dopuna, i onda još ove dve grupe, jedna kojom se produžavaju rokovi i, najzanimljivije što se tiče predstavljanja, „Petrohemija“ i pretvaranje u javni dug.

Ministar Antić nam nahvali „Petrohemiju“ za 2015. i 2016. godinu: 2015. godine 21 milion dobiti, 2016 – 59 miliona, prihod 300 miliona evra i tako dalje. Ja ne bih – kamioni, milioni, avioni, ja bih da se svedemo na dijalog, ako ikako može ikada, što pre to bolje, i tu ću spomenuti prvu grupu zakona, gde produžavamo rokove.

Nema tog folklora i nema te volje da bolje prikažem sebe nego što jesam koja će nas spasiti od toga što nismo rešili taksu za Medijski servis. Nismo. Tačka. Pogrešno smo procenili kol'ko nam vremena treba. I to se neće desiti samo od sebe. Takvi su rokovi produženi za nekoliko zakona jer nismo na vreme uradili svoje poslove. I to će nam se dešavati. E tako i za „Petrohemiju“ – nismo na vreme uradili svoje poslove.

Predstavljati pretvaranje duga „Petrohemije“ u javni dug je, naravno, pravo na političku percepciju i propagandu (Vid mene što sam pametan!), ali je onda moja obaveza da objasnim o čemu se tu u stvari radi.

Radi se o tome da ima nas 42 stanara u zgradi i jedan od stanara je napravio dug (voli čovek da kocka, voli ove hedž fondove iz tržišta kapitala i tako) i dođe glavni u zgradi i kaže – njegov dug ćemo svi da podelimo. A mi ostali stanari kažemo – mi nemamo ništa ni sa kockom, ni sa hedž fondovima, mi ništa nismo radili, to je ovaj Petrović sa petog sprata, on je napravio ceo dug... Ne, ne, kaže, to će cela zgrada da plaća. E, to je javni dug.

Ne treba puno mudrosti da bi se to smislilo, znate? Očas posla očistite sve dugove kada sve pretvorite u javni dug, samo onda svi imamo problem, zbog toga što svi mi to treba da vraćamo, zbog toga što onda bude manje za društvene funkcije u budžetima.

Ja vas za to ne krivim; to su radile sve vlade, i one koje sam ja podržavala i one kojima sam opozicija. Nijedna nije htela dijalog. Nijedna, jer su svi jako pametni i dođu i kažu – sad ja ovo ispričam pa sam popularan. Nema veze da li sam ja podržavala ili sam bila opozicija.

I dok ne ustanovimo da je to nepoželjno ponašanje, dotle ćemo ovde imati politički folklor gde se, uz sva moguća kršenja Poslovnika, priča šta hoće, pa ćemo za dve godine opet da dođemo ovde da radimo šta? – da produžavamo rok za medijsku taksu. Pa ćemo za godinu i po dana da dođemo da radimo šta? – da pretvorimo i drugi deo za „Petrohemiju“ ili sa nekim novim kome ne treba UPPR jer ima dobit i profit, ali eto.

To se tako ne radi.

Ja znam da nema ušiju za ovo što pričam, ali, na moju veliku žalost, to ne smanjuje istinitost ovoga što s vama delim. Nije bilo još godine u ovoj skupštini a da se decembra nisu produžavali rokovi za zakone za koje smo se zaklinjali i čvrsto obećavali da će biti 31. decembra. To je recept za neuspeh. Možemo ga mi ispunjavati čime god hoćete, on neće biti otklonjen i mi ćemo iste razgovore voditi i za godinu dana, i za dve godine dana od danas, ako ne promenimo ponašanje.

Nešto što će promeniti ponašanje na tržištu kapitala su izmene i dopune Zakona o tržištu kapitala. Pažljivo gledala, pričala sa stručnjacima... Kad sam pogledala prvi put izmene i dopune, liči mi. Na šta mi liči? Na ono što se pojavilo posle 1999. godine na svetskim berzama – na hazardsko igranje, na klađenje na kredite, na to mi liči.

Onda se pitam zašto, šta će to nama. Imamo Zakon o tržištu kapitala, ni njega nismo primenili. Zašto ovo donosimo? Šta će da se desi? I nisam našla odgovor. Ne sumnjam da će odgovor biti, od ministra finansija ili bilo koga ko je zadužen – da će da bude super, da će da bude odlično rešenje i videćemo za godinu dana sve. I onda ćemo se videti za godinu dana i ja ću postavljati ista pitanja kao za medijske takse, i postaviti ista pitanja kao za pretvaranje duga „Petrohemije“ u javni dug.

Što se time ponosimo? Nema jednostavnijeg rešenja nego pretvoriti neke druge dugove u javni dug, odnosno pare kojima budžet garantuje. Da li će ih isplatiti ili neće, ja u to ne ulazim, ali to je način kako radimo. I zašto onda očekujemo da budemo uspešni?

Pitanja koja proizlaze iz ova moja tri kratka komentara – o tome da produžavamo rokove za javne servise i za takse, o tome da „Petrohemiju“ predstavljamo kao izuzetan biznis-uspeh Vlade i o tome da ostaje nejasno šta će nam ove izmene i dopune Zakona o tržištu kapitala – dakle, sva ta tri pitanja svode se, prevedeno, na bolje pitanje – kada će ministar kulture – januara, februara, marta... – doći u Skupštinu da razgovara sa svim poslanicima o tome kako možemo da rešimo problem taksu i ono što odlažemo kada su medijski servisi u pitanju.

Svodi se na to da ministar Antić i ministar Knežević, ko god, dođe u Skupštinu pa da razgovaramo o tome šta je još problem sa preduzećima u restrukturiranju – koliko ima preduzeća sličnih „Petrohemiji“, koliko će zahvatiti još budžeta i da pričamo o tome tako što pričamo o činjenicama i hoćemo da nađemo rešenje.

Mogu ja posle da glasam protiv, može posle opet folklor, al' ćemo se pomeriti značajno – za dijalog, koji nije postojao o važnim problemima u ovoj skupštini. Da ne govorim o činjenici da je Skupštini ponuđena biografija Danice Marinković, na koju mi imamo pravo da damo komentar. To je mesto člana odbora u Agenciji za borbu protiv korupcije: javno mesto, javna ličnost, javna odgovornost. Ako iz dve strane biografije, koju je koleginica Marinika Tepić čitala, ja nemam nijednu rečenicu kojom se ona preporučuje za borbu protiv korupcije, onda ja moram da pitam šta je razlog, zašto većina želi baš tu kandidatkinju, koja je u penziji. Imaće vremena, nema drugih obaveza, može da bude samo u Odboru Agencije za borbu protiv korupcije.

Prihvatam, pri čemu ja ne sporim većini, izabraće koga hoće, ali zašto pravite pravilo od oblika biografije koje ne bi smelo da postoji u ozbiljnoj raspravi na odboru koji ozbiljno bira člana Odbora Agencije za borbu protiv korupcije. Zašto smatrate da to treba da bude pravilo? Zašto nećete da porazgovaramo o tome kako treba da izgledaju biografije ljudi koji nam se obraćaju? Hajde da napravimo i taj pomak.

Opet će političke stranke... Na moju veliku žalost, ja nemam blistavu političku karijeru, zato što ne pristajem na to da političke stranke budu vrhovne sudije svega i svačega nego tražim da sposobnost ljudi koji se kandiduju bude kriterijum za sve. I uvek se čudim ljudima koji kažu – ja to mogu da radim. Kako možeš, čoveče? Ni škole, ni iskustva, ni znanja. Aman, kako možeš?! – Dala mi stranka.

Ne valja. Kako da vam kažem? Ne valja.

Dakle, ili ćemo uspostaviti kriterijume kako moraju da izgledaju biografije kandidata koji obavljaju strašno važne javne funkcije ili ćemo o nekoj drugoj Danici Marinković razgovarati nekom sledećom prilikom. O tome se radi i na ovoj sednici, o većitom ponavljanju istog recepta za neuspeh. Ja u tome učestvujem pitanjem – kad će to da prestane? Odgovor je – ne zna se. A ja vam kažem da je vreme da sednemo i da se dogovorimo kad će to da prestane. Hvala vam.

PREDSIEDNIK: Hvala.

Reč ima ministar Antić.

ALEKSANDAR ANTIĆ: Ja moram da prokomentarišem oko „Petrohemije“ i nekih termina koje je u svojoj diskusiji koristila gospođa Čomić, koju inače izuzetno poštujem kao dugogodišnjeg parlamentarca.

Prvo, zaista mi je žao što vrlo egzaktno podatke koje iznosim ovde u diskusiji, potpuno odgovorno i potpuno proverljive, iza kojih stojim i ljudski, i

politički i profesionalno, vi nazivate „avioni, kamioni“. Jednostavno, to mi je nekako malo skliznulo ispod vašeg nivoa višegodišnjeg ozbiljnog parlamentarca.

Pročitacu vam zvanične podatke: 2015. godine „Petrohemija“ je ostvarila prihod od 237.000.000 evra i poslovnu dobit od 21.000.000 evra, a na kraju novembra 2016. godine – 1.433 zaposlena, ostvareni prihodi 262.000.000 evra i poslovna dobit za 11 meseci 2016. godine 57.000.000 evra.

Ja sam vam pročitao šta je projekcija devet dana pred kraj godine, da je to 59.000.000 evra. To su vrlo egzaktni podaci, koji su vrlo proverljivi, i zaista ne bih gubio svoj, makar koliki, autoritet u vašim očima, a imam da već drugi put čitam ove podatke koji nisu 100% tačni.

Ne znam šta je za vas folklor kad je ova naša politika u pitanju, ali ovo što mi radimo definitivno nije folklor. Ovo je rešavanje problema.

Gospođo Čomić, folklor je bio to što je 2009. godine Vlada Republike sa NIS-om potpisala Protokol o strateškoj saradnji i tadašnji dug, koji je nastao do 31. avgusta 2009. godine, u iznosu od 84.000.000 definisala da će delom platiti a delom reprogramirati, a zbog loše finansijske situacije i gubitaka u poslovanju „Petrohemije“ ni dinara nije ni platila ni reprogramirala. To je folklor, da obećamo i ne uradimo ništa.

Godine 2011. Vlada Republike Srbije i Naftna industrija a.d. ponovo su potpisale Sporazum o strateškoj saradnji i tim sporazumom definisana je količina i cena primarnog benzina koji će NIS isporučivati „Petrohemiji“, a dug koji po prethodnom reprogramu nije izmiren delom isplatiti a delom konvertovati u kapital. Utvrđeni iznos nije konvertovan u kapital, niti je isplaćen odgovarajući iznos. I to je folklor.

Dva puta smo mi to radili, 2009. i 2011, potpisivali sporazume i gurali problem dalje pod tepih, dalje pod tepih... i taj problem je, kao jedno ogromno brdo ispod tepiha, narastao na sadašnjih 254.000.000 evra, sa kamatama. Znaete, to što smo mi tada glumili da rešavamo problem nije značilo da je taksimetar prestao da kuca. Mi danas imamo 254.000.000 evra i tvrdim da je ovo veliki uspeh ove vlade što je rešila da to brdo razgrne i što je dobro ispregovarala i od tih 254.000.000 evra 105.000.000 sad mi preuzimamo u dug, a ostatak smo uspeali da otpišemo i da konvertujemo u vlasništvo.

Ovih 105.000.000, koje zaista plaćaju svi vlasnici stanova – pri čemu, moram da kažem, ako smo mi sad stanari, nije u naše vreme nastao ni dinar duga, jer sam vam pročitao kad je dug nastao, precizno po godinama, sa priraštajem tog duga – dakle tih 105.000.000 mi sada kao država, ako pažljivo pročitate zakon, možemo dalje da konvertujemo u kapital i da povećavamo našu vlasničku strukturu u „Petrohemiji“.

Ponavljam, Vlada Republike Srbije, javna preduzeća imaće između 70 i 75 posto vlasništva. Nemojte me terati, taj podatak ne mogu egzaktno da vam kažem, jer će nakon konverzije svih potraživanja to biti nešto što će uraditi stručnjaci, ali, znači, imaćemo između 70 i 75 posto u firmi koja će imati nula

dugovanja i koja će imati nekoliko desetina miliona evra na svom računu i planiranu dobit u 2017. godini od, opet, nekih 40-50 miliona evra.

Mi zaista sada imamo sve mogućnosti da, sa dugoročnim ugovorom koji imamo sa Naftnom industrijom Srbije, koja garantuje 10 godina količinu i cenu za četiri godine, koji je neki planirani period investicije u liniju polipropilena, obezbedimo da se to ili privatizuje ili obezbedi strateški partner, ali ne na način što ćemo to nekom da poklonimo, nego što će to neko ozbiljno morati da plati, jer ta firma sad zaista sa ovom ebdom i sa čistim finansijama ima svoju vrednost. Ta vrednost je više nego ozbiljna i svi ćemo zajedno biti svedoci toga da ćemo u 2017. godini, verujem, imati vrlo dobru poslovnu aktivnost sa „Petrohemijom“ i da ćemo imati ozbiljnu utakmicu ozbiljnih igrača koji će se utrkivati da nam budu partneri u toj i takvoj „Petrohemiji“. Hvala.

PREDSEDNIK: Reč ima ministar Vukosavljević. Izvolite.

VLADAN VUKOSAVLJEVIĆ: Hvala lepo.

Uvažena poslanice, nesumnjivo je da je dijalog najpovoljniji format za rešavanje različitih otvorenih pitanja. Međutim, ja sam propustio da zapazim šta bi bio vaš predlog za rešavanje ove situacije kada je reč o taksama za rad Javnog medijskog servisa.

Jednostavno, kalkulacije pokazuju da bi, da smo tome pristupili na drugi način, ta taksa otprilike trebalo da iznosi preko 300 dinara. Naravno, otvoreno je pitanje takođe da li bi građani bili spremni da plate i da li su ekonomski pokazatelji takvi da omogućavaju taj iznos visine takse, a ovo se čini kao jedno praktično i razumno rešenje u ovoj situaciji.

Vlada je imenovana polovinom avgusta. Možda je propuštena, ne znam, mislim da nije, ali svakako da ćemo otvoriti dijalog na tu temu, ali ja bih voleo, ja sam uvek raspoložen za takvu stvar. Mislim da je to vrlo bitna društvena tema, međutim, s druge strane, vrlo bi ohrabrujuće delovalo kada bismo čuli ovom ili nekom drugom prilikom šta je taj konkretni predlog o kome možemo da razgovaramo ovde i šta je to što se građanima nudi.

Ovaj sistem koji važi u 2016. godini, za koji mi produžavamo rok na godinu dana, pokazao se kao razuman sistem, koji omogućava relativno normalno funkcionisanje Javnog medijskog servisa, jednog i drugog. Prema tome, ne vidim manjkavost u rešenju.

Ako manjkavošću zovete izostanak dijaloga na tu temu, to je u redu. Možda postoji prostor u narednom periodu, ali mislim da, što se tiče same suštine ovoga što je predloženo, da se produži na godinu dana, mi nismo napravili propust, jer je to rešenje koje je praktično i razumno u datim okolnostima. Hvala.

PREDSEDNIK: Reč ima Gordana Čomić. Izvolite.

GORDANA ČOMIĆ: Malopre je ministar Antić govorio o guranju pod tepih i, ako vas je uvredilo to što ja govorim „milioni, kamioni, avioni“, izvinite za avione, ali ja to govorim zato da ne ponavljam milione evra, jer to ljudima ništa ne znači.

Molim narodne poslanike da ne dobacuju.

Dakle, plaćati taksu na električno brojilo je bilo i svi su ovde kazali – ne valja; pa uveli drugačije, pa kaže –e valja ni to; pa vratili taksu na električno brojilo.

Ministre, ili ćemo imati dijalog pa kazati – građani Srbije, RTS, javni medijski servisi, mi ne umemo da radimo kao što plaćate kablovskim operaterima i vi plaćate svoj internet, mi umemo samo da vam stavimo taksu na brojilo. I skinimo više produžavanje rokova. Ili ćemo da kažemo – uvešćemo inkasante. Ili ćemo da kažemo – uvešćemo posebnu službu koja će uraditi samo pretplatu.

I to je poseban dijalog, od toga koliko para treba javnim medijskim servisima. To nije pitanje dogovaranja između direktora i vas, to je pitanje usluge koju programom taj medijski servis pruža. To košta, i to se još nije desilo.

Dakle, ja imam predloge za vas, zbog toga i govorim o tome. Dala sam amandman – dve godine. Molim vas, usvojte ga. Molim vas. Evo, napišite da nisam ja potpisala, pošto je ovde važno ko piše a ne šta piše, jer ćemo za godinu dana biti ovde, isti zakoni na snazi i produžavaćemo za godinu dana.

Nije meni cilj da dokažem da je neko glup da pravi rešenja. To ne možete sakriti, to se vidi. Meni je cilj da u dijalogu zajedno budemo manje glupi, jer to podrazumeva da smo našli rešenje.

Da li se pitate zašto ljudi plaćaju kablovsku? Nemaju problema. Kako kablovski operateri uzimaju naplatu? Zašto medijski servisi to ne umeju? U čemu nam je problem? Pa nakačimo na brojilo, pa je ljudima krivo jer im se stavlja i na brojila koja nisu u koristi i slično. Ja o takvoj vrsti dijaloga pričam i zato je moj amandman za dve godine, a ne za godinu dana.

PREDSEDNIK: Ministar Ana Brnabić ima reč. Izvolite.

ANA BRNABIĆ: Hvala vam.

Svakako treba da kažem par reči o Predlogu zakona o izmenama i dopunama Zakona o tržištu kapitala, jer nekako mi se čini da nema ni dovoljno dijaloga oko Predloga zakona, pa onda kada se pomenu već, svakako je važno i zbog vas, poštovani narodni poslanici, i zbog građana Srbije, da kažem par reči.

Predlog zakona o izmenama i dopunama Zakona o tržištu kapitala radi se uglavnom u cilju da se smanje zloupotrebe na tržištu. Pored toga, ponovo, i to je jedan od tih zakona u okviru našeg evropskog puta. Dakle, kada smo završili skrining za Poglavlje IX – Finansijske usluge, svakako je zaključeno da zakon nije usklađen sa evropskim direktivama od zloupotreba na tržištu, pa je to bio jedan razlog. Ali u okviru toga se onda išlo na to da se i prošire i uvedu još neke odredbe koje bi mogle da naprave ovaj zakon i samo funkcionisanje na tržištu kapitala transparentnijim.

S tim u vezi čini mi se važnim pomenuti da se uvodi čak i pokušaj krivičnog dela kao institucija koja se kažnjava, ili koja je kažnjiva, da se bliže određuje i pojam insajderske informacije i rok u kom insajderske informacije mogu biti objavljene i da se daje veća, ili se svakako predlažu veće ingerencije

Komisiji za hartije od vrednosti da bi se sprečavale manipulacije. Isto u cilju transparentnosti, da se predviđa obaveza da Komisija za hartije od vrednosti informiše javnost o izrečenim nadzornim merama u vezi sa kršenjem odredaba o zloupotrebama na tržištu. Tako da je to bila intencija. Hvala vam.

PRESEDNIK: Hvala.

Reč ima ministar. Izvolite.

VLADAN VUKOSAVLJEVIĆ: Hvala. Samo bih kratko.

Načelno se slažem sa vama, to jeste dobra tema za dijalog i treba o tome razmisliti. Samo sam hteo da ukažem na jednu činjenicu, dosta jednostavnu. Nije ista stvar kablovski operateri i način kako oni funkcionišu u odnosu na Javni servis. Naravno, kablovi se ne protežu svugde. Te finese, naravno, koje zapravo nisu finese, znamo vrlo dobro, tako da je stvar za nijansu-dve složenija, ali u svakom slučaju to jeste tema o kojoj treba da razgovaramo.

Naravno, ona je malo dublja kada se posmatra tip ponude kablovskih emitera u odnosu na onu društvenu i medijsku ulogu i funkciju koju imaju javni servisi. Radi se u nekim segmentima o atraktivnijim programima, posebno spakovanoj ponudi, nizu drugih finesa koje upućuju na to da se ne može jednostavno poistovetiti način delovanja i prikupljanja pretplate za kablovske operatere u odnosu na taksu za rad Javnog medijskog servisa, ali čini mi se da se načelno slažemo oko toga da je tema za dijalog vrlo plodna i da se do rešenja može doći. Hvala.

PRESEDNIK: Hvala.

Maja Mačužić ima reč. Neka se pripremi Dušan Pavlović.

MAJA MAČUŽIĆ: Hvala, gospođo predsedavajuća.

Poštovani ministri sa saradnicima, poštovane kolege i kolegice poslanici, pred nama je danas set finansijskih zakona koji treba da obezbedi i unapredi finansijsku stabilnost Srbije.

Moram priznati da u dosadašnjoj raspravi nisam čula nijednu smislenu i suštinsku primedbu na predložena zakonska rešenja. Naravno da ne mogu da uzmem za ozbiljno primedbu da je 27 tačaka premnogo, a da pri tome imamo još 57 predloga za proširenje dnevnog reda. Naravno, takođe ne mogu da uzmem za ozbiljno ni podatak da određeni poslanici smatraju da izgradnju puteva treba finansirati iz primarne emisije novca. To su zaista neki predlozi o kojima ne želim više da diskutujem.

Osvrnula bih se, takođe, na neke od prethodnih govornika koji su kritikovali ova zakonska rešenja, koji su bili stručnjaci za izgradnju puteva od livade do livade, a sada kritikuju završavanje jako ozbiljnih projekata, kao što su Koridor 10, kao što je završetak auto-puta od Obrenovca do Surčina i slično, iste one koji su imali dvanaest punih godina da donesu zakone o proceniteljima vrednosti nekretnina. Da su ga doneli pre dvanaest godina, ne bi imali toliki broj, odnosno na hiljade propalih privatizacija.

Navešću vam neke podatke upravo o tim privatizacijama, koje su oni sproveli. Od 2001. godine u procesu privatizacije prodato je 2.284 preduzeća.

Svako četvrto preduzeće koje je prodato – privatizacija je poništena, a 80% tih preduzeća je završilo u postupku stečaja i likvidacije. Gotovo 400.000 ljudi je ostalo bez posla u tom periodu.

Treba li, istine radi, da pomenem da je od 2012. godine pa naovamo zaposleno 124.000 ljudi, da je gotovo svakog meseca u proseku otvorena nova fabrika? Mislim da ove dve veličine nikako ne možemo da stavimo u poređenje.

Da su gospoda koja su dvanaest godina imala tu mogućnost donela zakon o proceniteljima vrednosti nepokretnosti, ne bismo imali Agrobanku, Razvojnu banku Vojvodine i ostale banke koje su propale zbog loših procena nepokretnosti koje su davane u zalag.

Da ne bismo dozvolili da ponovo dođemo u takvu situaciju, Vlada je, na čelu sa Aleksandrom Vučićem, podnela Predlog zakona o proceniteljima vrednosti, između ostalog, koji je danas na dnevnom redu.

On treba da donese profesionalnu kompetenciju, kao i odgovarajuću stručnost i obrazovanje procenitelja, njihov proces usavršavanja, koji u ovom trenutku ne postoji. On treba da stvori uravnotežen i adekvatan sistem procene vrednosti nepokretnosti koji će doneti finansijsku stabilnost u pogledu objektivnog i realnog osnova za kreditiranje privrede.

Zakon o proceniteljima vrednosti treba, takođe, da obezbedi pouzdane standarde koji će biti usaglašeni sa međunarodnim standardima.

Pored svega ovoga, ono što je značajno u ovom zakonu to je uspostavljanje sistema kontrole i nadzora nad postupanjem procenitelja, kao i jedna od bitnijih mera koju donosi ovaj zakon, a to je polisa osiguranja od odgovornosti, i to profesionalne odgovornosti procenitelja, koja zaista treba da smanji broj nerealno izvršenih procena.

Očekujući da će donošenje ovih zakonskih rešenja koja su danas pred vama doprineti finansijskoj stabilnosti i kvalitetnijem životu građana Srbije, ja vas, kolege poslanici, pozivam da u danu za glasanje svoj glas date za ove zakone. Hvala vam. (Aplauz.)

PREDSIEDNIK: Hvala, poslanice.

Reč ima Dušan Pavlović.

DUŠAN PAVLOVIĆ: Poštovani građani Srbije, imamo zaista mnogo zakona ovde. Ako gledaoci možda pomisle da skačemo neprekidno sa teme na temu, nije to u pitanju. Imamo 27 zakona pod jednom tačkom dnevnog reda.

Ja bih samo o jednom zakonu hteo da govorim. Radi se o taksu za Javni servis, koju treba da produžimo na još godinu dana. Prvo bih se retorički zapitao – treba li građani Srbije da plaćaju tu taksu za Javni servis? Moj odgovor je – treba. Javni servis treba da se finansira novcem poreskih obveznika. Ali šta onda poreski obveznici moraju da dobiju zauzvrat? To je dvosmeran proces. U redu, platiću neku uslugu da budem dobro informisan, zauzvrat hoću da budem baš to, dobro informisan.

Šta možemo da vidimo na Javnom servisu u zadnje, recimo, dve godine? Možemo da vidimo da svi građani podjednako finansiraju Javni servis, što taksama, što kroz poreze iz budžeta, ali možemo da vidimo da u političkom smislu nisu baš svi građani predstavljeni na podjednak način u Javnom servisu.

Recimo, mogu da dam jedan primer. Pripadam političkoj stranci koja je četvrta najjača u ovoj skupštini. Ponoviću još jednom – četvrta po snazi u ovoj skupštini. Niti ja niti bilo ko iz moje političke organizacije nije bio ni u jednoj političkoj informativnoj emisiji od kada su se desili izbori u aprilu 2016. godine, a sada je decembar.

Da li je to javni servis? Da li je to fer predstavljanje političkih snaga u Srbiji koje postoje? Niti jedanput! Za razliku od toga, premijera, ljude koji su u vladajućoj koaliciji, ministre, poslanike iz vladajuće koalicije možete da vidite svaka dva minuta. Ako građani svi podjednako...

To nije, naravno, samo situacija sa mojom političkom organizacijom, nego sa svima koji su iz opozicije. Dobro, tu i tamo neko dođe, ali svi iz opozicije ne mogu da dođu.

A šta bi moglo da se vidi na tom javnom servisu kada bi svi građani koji finansiraju Javni servis bili podjednako predstavljeni u njemu? Recimo, mogao bi neko da kaže na tom javnom servisu da je premijer 2012. godine najavio zakon o poreklu imovine, pa da ga nije doneo, a to je uradio 2013, i 2014, i 2015, i 2016. i tog zakona još uvek nema. Nema opozicije da kaže to na javnom servisu.

Premijer jednom u godini dana kaže da će se rešili ili da su rešene 24 sporne privatizacije. Nisu rešene. Nema ko da kaže to na Javnom servisu. Mislite li da je zaista to odgovarajući javni servis, na kome neko ne može to da kaže?

Recimo, šta bi se još čulo na Javnom servisu? Šta bi trebalo da se čuje na javnom servisu, a ne čuje se? Penzionerima je kroz smanjenje penzija uzeto 20.000.000.000 dinara godišnje. Toliko su penzioneri platili reforme ove vlade. Okej, penzioneri možda misle da je to dobro, možda neki ne misle, ali bilo bi dobro da se pojavi neko iz opozicije ko ne može da se pojavi na Javnom servisu i da kaže da je „Železara Smederevo“ u 2015. godini, sa profesionalnim menadžmentom, koji je doveo premijer, najavio ga kao veliki preokret, kao veliki uspeh „Železare“, godinu dana kasnije napravila dug od 144.000.000 evra.

Dakle, uzeto je penzionerima 20.000.000.000 dinara, što je negde oko 180.000.000 evra u 2015. godini, a onda je neodgovorni profesionalni menadžment napravio gubitak od 140.000.000 evra. Nema ko da kaže penzionerima da su zapravo finansirali taj profesionalni menadžment u smederevskoj „Železari“.

Kaže premijer – on se nikoga ne boji i sa svakim će da uđe u TV duel. Rekao je tokom izborne kampanje da će sa pet opozicionih predsednika da uđe u TV duel u isto vreme. Gde je taj TV duel na Javnom servisu? Hoće li

barem Javni servis da pozove premijera i tih pet opozicionih lidera da naprave taj TV duel, pošto je premijer rekao da se nikoga ne boji?

(Vladimir Đukanović: Može li malo o temi?)

Naravno, može. Recimo, privatne televizije ne moraju da se ponašaju ovako, ne moraju da pokrivaju ceo politički spektar. Mogu da pokrivaju, da zagovaraju samo jednu stranku ili da favorizuju samo jednu stranku, ali Javni servis to ne sme da radi.

Hoću još jednu stvar da kažem i time ću da završim. Jednog dana u 2015. godini, reče takođe premijer – mi ćemo do leta sledeće godine sve škole da okrečimo, sve škole ćemo da očistimo i svaki toalet biće uređen i čist za našu decu, i to, dame i gospodo, dragi prijatelji, ne iz kredita, ništa iz kredita, već iz našeg budžeta.

Kada bi Javni servis bio javni servis i omogućio nekome iz opozicije da se ponekad pojavi na Javnom servisu, neko bi onda mogao da kaže da to nije istina, da se to nije desilo, zbog toga što pare dajemo na smederevsku „Železaru“ ili na razne druge, recimo na „Petrohemiju“, da pokrivamo njihove dugove. Zbog toga nema para za škole. Zbog toga nam deca i dalje u nekim školama vrše nuždu u čučavcima, zbog toga nema para da se okreče bolnice, škole i sve ostale stvari.

Odgovornost na ovakvom ponašanju Javnog servisa svakako nije u ljudima koji tamo rade, jer se ljudi boje za svoja radna mesta. Odgovornost je u Vladi Srbije, koja ih je dovela u takvu situaciju da moraju da prave takav program koji ne odražava sve građanstvo i sve poreske obveznike koji ih finansiraju.

Mislim da bi bilo dobro da razmislimo da je glavno pitanje ne to da li treba finansirati Javni servis. Treba, ali Javni servis mora da promeni svoju uređivačku politiku i o tome treba da razgovaramo ovde. Hvala.

PREDSEDNIK: Hvala.

Reč ima narodni poslanik Marijan Rističević.

MARIJAN RISTIČEVIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, uvažavajući mog kolegu, uvažavajući profesora sa Fakulteta političkih nauka, koji mi je ovog trenutka okrenuo leđa i izašao, moram da reklamiram član 107. stav 1 – dostojanstvo Narodne skupštine.

Dostojanstvo Narodne skupštine se najviše krši iznošenjem neistina. Svi ste mogli čuti optužbu da je ova vlada penzionerima uzela 20.000.000.000. To je narušavanje dostojanstva Narodne skupštine. Iz PIO fonda Vlada nije uzela belog dinara. Naprotiv, Vlada je iz budžeta dotirala 201.000.000.000 u Fond PIO da bi se penzije isplaćivale. Dakle, iz realnih izvora Vlada je dotirala 201.000.000.000.

Broj dva, uvaženi profesor koji je izašao, a i ovo je već povreda Poslovnika, ovo što radi ovlašćeni predstavnik „tuborga“ iz Smederevske Palanke... (Poslanici se smeju i aplaudiraju.)

Dakle, druga neistina, gruba, bila je politička stranka. Uz puno uvažavanje profesora Pavlovića, on nema političku stranku. Političku stranku osniva 10.000 ljudi, a ako je manjinska osniva je hiljadu ljudi. Oni su udruženje građana i izborna lista. Molim profesora sa Fakulteta političkih nauka da ubuduće ne koristi termin politička stranka i politička organizacija, jer oni to nisu.

Treća velika neistina, kojom je narušeno dostojanstvo Narodne skupštine, jeste da opozicije nema na RTS-u, a meni je dirljivo kada pripadnici opozicije, odnosno profesor Pavlović u direktnom prenosu na RTS-u kaže da ga nema na RTS-u. Dakle, ja ne znam šta je sa mojim kolegom, uvažanim profesorom Pavlovićem, ali sam u obavezi da biračima skrenem pažnju na to.

Ne tražim da se glasa. Zahvaljujem.

PREDSEDNIK: Poštovani poslanici, obaveštavam vas da danas od 17.55 časova nećemo više biti u mogućnosti da budemo u direktnom prenosu.

(Radoslav Milojević: Kada sam ja na redu, onda nema prenosa.)

Jeste, zbog vas 100%.

U direktnom prenosu na Drugom programu RTS-a, zbog direktnog prenosa vaterpolo utakmice i oproštaja reprezentativaca Nikića i Gocića, da pročitam dokraja dopis.

Reč ima ministar Nedimović.

BRANISLAV NEDIMOVIĆ: Zahvaljujem.

Poštovana predsedavajuća, poštovani poslanici, na primer, ja nisam u direktnom prenosu, a oni koji su malopre rekli da na RTS-u nikog nema, oni su bili u direktnom prenosu. Nadam se da će neko čuti i moj glas. Možda noćas kada bude snimak, ali eto sve je to normalno, oko dva se neko potrudi, a možda ću i ja gledati.

U vezi s nekim stvarima koje su rečene želeo sam kao neko ko predstavlja Vladu Republike Srbije da kažem nekoliko reči. Što se tiče direktnih prenosa koji idu na RTS 2, tu je sve rečeno. Što se tiče ostalog dela uređivačke politike Javnog servisa, pa ne očekujete valjda da Vlada Srbije uređuje? Postoje na osnovu posebnih propisa jasno utvrđeni organi i saveti koji uređuju Javni servis, i jedan i drugi.

Ono što Vlada Srbije radi u ovom trenutku jeste da je predložila izmene propisa da bi se omogućilo nesmetano funkcionisanje javnih servisa. Ja znam da se vama ovo ne sviđa, al' to je tako.

Što se tiče „Sartida“ i priče oko „Sartida“, mislim da je jednom zauvek stavljena tačka na tu temu...

(Saša Radulović: Nije.)

Sačekajte, molim vas, da ja kažem što mislim, pošto vi očigledno znate sve šta ću ja da kažem...

(Saša Radulović: Znamo.)

Ja nisam toliko ...

(Predsednik: Ministre, molim vas, samo vi nastavite.)

Ja nisam toliko vidovit kao drugi, ali ću pokušati činjenicama da baratam. Danas tamo radi 5.000 ljudi, tamo rade dve peći, tamo imamo kineskog investitora „Hestil“, koji je pre nekoliko dana najavio svoje novo ulaganje. To su činjenice i to može više niko da protivreči tim činjenicama. (Aplauz.)

I treća stvar koju želim da kažem, nije bilo na Javnom servisu, al' je bilo na nekom drugom mediju, vezano za Zakon o utvrđivanju porekla imovine. Juče je bilo. Ministarka Nela Kuburović je jasno iznela da je urađen nacrt zakona koji utvrđuje poreklo imovine i da će se o njemu povesti javna rasprava. Toliko o tome da niko ne radi i da se ne ispunjavaju stvari koje se obećavaju. Molio bih vas, nije samo Javni servis mesto na kome možete saznati gomilu informacija.

PREDSEDNIK: Vladimir Đukanović. Izvolite.

VLADIMIR ĐUKANOVIĆ: Hvala, predsedavajuća. Reklamiram članove 104, 106. i 107. I 103, između ostalog. Morali ste da opomenete govornika da malo priča o temi. Najmanje je pričao o temi. Ali pošto je već izneo niz neistina, a zaista nema smisla da se laže narod na takav način, i da se laže čitav Parlament, jer to je duboka uvreda za Skupštinu, ja moram da kažem, što se tiče protežiranja na RTS-u, evo – dabogda vas protežirali kao što nas protežiraju! (Aplauz.)

Zaista bih zamolio Radio-televiziju Srbije...

(Saša Radulović: Bravo!)

(Predsednik: Poslaniče, reklamirate povredu Poslovnika. Meni se obraćajte.)

Između ostalog, morali ste da ih opomenete zato što su izneli niz laži. Mi, ako nas nekada i zovu na RTS, obično su to emisije gde idete kao na streljanje. Zato što imate najmanje tri protiv jedan, i tako naprave emisiju. Pritom, nijedan od urednika, nijedan od novinara nije pipnut kada je došlo do promene vlasti, a uglavnom su to ili supruge ili devojke raznih političara iz opozicije. Tako da je besmisleno... (Aplauz.)

Još nešto moram da kažem. Lično zameram Radio-televiziji Srbije zato što štiti tu poslaničku grupu, zato što ih, eventualno, ne zove. Da ih zove, njima bi uveliko pao rejting. Hvala vam. (Aplauz.)

(Saša Radulović: Ajde, molim te.)

PREDSEDNIK: Nisam mogla, poslaniče, tol'ko povreda Poslovnika da napravim za tako kratko vreme. Hvala vam.

Aleksandra Tomić, ovlašćeni predlagač određenih akata sa dnevnog reda.

ALEKSANDRA TOMIĆ: Zahvaljujem, predsedavajuća.

Kada god imamo izlaganja pojedinih poslaničkih grupa koje predstavljaju pokrete, onda idu po svakom zakonu, po svakom dnevnom redu teme tipa – uzeli ste građanima Srbije, stavili ste ruku u džep građanima, partokratija, a u vreme kako smo mi radili, po principu kako bismo mi radili, to je pravi put za ozdravljenje privrede Srbije.

E pa nije pravi put zatvoriti 5.000 radnih mesta u Smederevu, smederevskoj „Železari“, pa onda doći ovde u Parlament pa reći – znate, penzioneri nemaju zbog 5.000 radnika, svađati penzionere i radnike, nego biti odgovoran i reći – da, učestvovali smo u 24 privatizacije kao stečajni upravnici i podnosimo odgovornost za pljačkaške privatizacije i zbog danas treba da budemo van ovoga parlamenta. To bi bilo pošteno i prema građanima Srbije, a i prema kolegama koji vode sve političke stranke, bez obzira da li su opozicija ili pozicija. Hvala.

(Saša Radulović: Replika.)

PRESEDAVAJUĆI (Veroljub Arsić): Nemate pravo na repliku, gospodine.

(Saša Radulović: Neverovatno.)

Reč ima narodni poslanik Zoran Bojanić.

ZORAN BOJANIĆ: Hvala, uvaženi predsedavajući.

Gospodo ministarko, ministri, kolegice i kolege, nekad se zapitam da li nisam prespavao nekih 12 godina, od 2000. do 2012. godine, ili sam bio negde u Amazonu, u nekoj dubokoj prašumi, ili sam bio sa Pimejcima.

Slušajući kolege prekoputa i njihove diskusije došao sam do zaključka da smo mi živeli u uređenoj državi do 2012. godine, da je to bila država blagostanja, sve je funkcionisalo, i od 2012. godine pa do danas sve je uništeno. Sve je uništila Srpska napredna stranka. Toliku količinu demagogije, bezobrazluka i neznanja odavno nisam čuo kao danas.

Konkretno, govorili smo nešto vrlo malo o Zakonu o platama u javnom sektoru. I onda su se lile silne suze, pričale su se raznorazne priče. Zaboravilo se ko je doveo sve nas da primamo takve plate kakve primamo u javnom sektoru, ko je to dozvolio da smo morali da preduzmemo konkretne mere da sredimo javne finansije. Kao, to je palo sa neba, to je sve neko juče uradio. Pričamo o tome kako non-stop odlažemo rokove za Zakon o javnoj svojini. Sasvim normalno da se odlažu. Prvi put tokom 2016. godine urađeno je nešto konkretno.

Normalno je da ni lokalne samouprave nisu radile svoj posao valjano, ali tamo gde ste hteli da radite, a konkretno lokalna samouprava iz koje ja dolazim, Kraljevo, uradila je dosta toga, pa zahvaljujući tim naporima mi smo utvrdili da imamo tri hiljade hektara poljoprivrednog zemljišta koje je neko obrađivao prethodnih 20-30 godina. Znači, to nije bilo zaparloženo, to nije stajalo negde tamo sa strane. Neko je koristio naše resurse, neko je koristio javnu svojinu. Pronašli smo pedesetak stanova za koje niko nije znao, a neko je živio u tim stanovima koji su vlasništvo Republike Srbije i svih nas; nije plaćao nikakve obaveze.

Kritikujemo ovaj predlog zakona, koji pokušava da natera sve one lokalne samouprave koje to nisu uradile da za šest meseci, i uz pomoć Ministarstva za lokalnu samoupravu, taj veliki posao definitivno privedu kraju, da najzad znamo šta imamo i čime raspolažemo.

O čemu se pričalo? Pričalo se o vremenu zakazivanja. Svi su kritikovali 10 minuta pre 15 sati, a uspjeli smo da podnesemo 1.400 amandmana, verovatno smislenih, verovatno onih amandmana gde piše – briše se.

Kolege su ovde pokušavale da govore o zakonu o finansiranju Javnog servisa. Ni jednu jedinu reč nisam čuo o tom predlogu. Pričali smo o 24 privatizacije, pričali smo o svemu i svačemu, o „Železari“, ne znam više o čemu nismo pričali, sem o tom predlogu zakona.

Ukoliko ne želite da učestvujete u diskusiji onako kako treba... Dajte suvisle predloge, predložite amandmane, siguran sam da ćemo prihvatiti sve ono što je na mestu i što će poboljšati zakon. Kritika radi kritike nikome nije donela dobro.

Mi se trudimo da radimo i radićemo u interesu građana Republike Srbije. I svih 27 predloga – što zakona, što kadrovskih rešenja, što sporazuma – sigurno će doneti dobro. I siguran sam da ćemo u sledećoj godini mnogo dobra doneti za našu državu i za naš narod. Hvala. (Aplauz.)

PRESEDAVAJUĆI: Reč ima narodni poslanik Goran Ješić.

Izvinite, gospodin Radoslav Milojčić ima reč. Izvolite.

RADOSLAV MILOJČIĆ: Kako vam je teško da izgovorite, gospodine Arsiću, to ime i prezime svakog puta, ali dobro.

Meni nije jasno, zaista, zašto SNS unižava dostojanstvo Parlamenta i zašto SNS sa svojim koalicionim partnerima – važno je to istaći, SPS-om, koji su već 25 godina u vlasti – unižava dostojanstvo svih građana koji su glasali za nas. Mi ovde trenutno ne predstavljamo Poslaničku grupu Demokratske stranke, već 230.000 glasača, glasova građana Srbije koje smo dobili na prethodnim parlamentarnim izborima.

Mene interesuje zašto nismo dobili obrazloženje, tj. razloge za donošenje zakona po hitnom postupku kada član 167. ovog poslovnika, koji vi iz SNS-a ne poštujete, kaže: „Zakon se može doneti po hitnom postupku. Po hitnom postupku može da se donese zakon kojim se uređuju pitanja i odnosi nastali usled okolnosti koje nisu mogle da se predvide...“ Koje su to okolnosti koje vi niste mogli da predvidite? Nadam se da ste bar pre tri meseca znali da je kraj godine 31. decembra. Bar toliko možete vi iz SNS-a da budete vizionari. No dobro, to je na vama.

Na današnjem zasedanju imamo 27 tačaka dnevnog reda, a dobili smo dnevni red samo 24 časa pre zasedanja. Poslanička grupa DS ima 18 minuta svog vremena. Mi imamo minut i 35 sekundi po jednom zakonu, koji je izuzetno važan i to ne sporimo. Zašto ne dozvolite bolju pripremu? Zašto ne dozvolite bolju raspravu? Da li zato što nemate argumenata? Da li zato što je lako vama iz vladajuće većine, iz SPS-a i SNS-a, zato što predsedavajući pritisne zvonce i vi glasate? Vi uopšte ne morate da pratite tok sednice, ne morate da znate šta piše u zakonima. Vi reagujete na zvonce, što je sramota 2016. godine, ali ne možemo mi da vas više edukujemo. Edukovali smo vas i trebalo nam je 25 godina da vam objasnimo da granica Karlobag–Ogulin–Virovitica nije dobra, da nije dobro

ratovati, da nije dobro da na nas padaju bombe, ali ćemo vas valjda edukovati i u ovome.

Što se tiče naplate za Javni medijski servis, ovo je istina šta je rekao premijer, gospodin Aleksandar Vučić, evo: „TV pretplata, kao što sam i obećao građanima Srbije, biće ukinuta. Ja ne pripadam onom tipu ljudi koji je 12 godina obmanjivao građane Srbije i bavio se samo marketinškim trikovima.“ Pošto kažete da on uvek govori istinu, postavljamo pitanje – šta je sa ovim stvarima?

Šta predlaže DS? Demokratska stranka predlaže da samo 25% građana, tj. oni koji su glasali za SNS plaćaju TV pretplatu. Zašto? Pa zato što tamo od 24-časovnog programa 23 časa imate Aleksandra Vučića, a ostalih sat vremena je, pa ne znam, rezervisano za ljubimce Aleksandra Vučića, gospodina Antića i ostale, iz drugih poslaničkih grupa, koji obožavaju lik i delo gospodina Aleksandra Vučića.

Tako da mi predlažemo da samo SNS plaća pretplatu za RTS, jer se tu nalaze samo poslanici ili poslušnici SNS-a.

Sramotno je da nema izveštaja REM-a osam meseci posle održanih izbora.

PRESEDAVAJUĆI: Gospodine Milojeviću, molim vas, o temi.

RADOSLAV MILOJEVIĆ: Pa, pričam o REM-u, gospodine Arsiću. Ne znam da li ste čuli da govorim o REM-u? Pričam da je problem da REM nije dostavio osam meseci izveštaj o izbornim aktivnostima od aprila meseca ove godine.

Prelazim na jednu drugu tačku, pošto imamo veoma malo vremena pa ne mogu da se zadržim dovoljno na jednoj tački. Što se tiče Zakona o platama zaposlenih u javnom sektoru, kažete ovako – ovim zakonom se redefinišu rokovi u okviru kojih će se uskladiti zakoni kojima se uređuju plate i druga primanja zaposlenih u državnim organima, policijskih službenika, profesionalnih pripadnika Vojske Srbije i zaposlenih u organima u čijem su delokrugu bezbednosni i obaveštajni poslovi.

Što se tiče vojske, meni je žao ako ovde ne prepoznajem nikoga i žao mi je što ministar Đorđević nije tu, ja sam na ovaj problem ukazivao pre tri meseca, on se ovde smejaao kao što se vi sada smejete, a kada smo dobili vojsku na ulici prvi put, e onda je to sada problem. Demokratska stranka to ne podržava. Demokratska stranka želi da se bori u okviru institucija. Mi nismo pokret ili bilo šta, ali samo želim da kažem da nije normalno da se sa pripadnicima Vojske Srbije, kojih ima oko 40.000, postupa na ovaj način.

U Ministarstvu odbrane su već određeni platni razredi. Problem platnih razreda je da se objavi da li se u Ministarstvu odbrane ukidaju zagarantovani platni razredi za lica koja su stekla platne grupe kroz minuli rad i na taj način će smanjiti lični dohodak, koji je ionako mali prema stručnoj spremi. To znači da će se najvišim oficirima Vojske Srbije skinuti i do 30%, što znači da će najviši oficiri Vojske Srbije, koji rizikujući svoj život brane nas i našu državu,

ostati bez 25.000 dinara, a kao povećali ste im platu za 1.832 dinara. To je nedopustivo da se na taj način radi.

Što se tiče „Petrohemije“, uvaženi ministar Arsić, protiv kojeg ja nemam ništa zaista, rekao je da su svi dugovi nastali, a sada država preuzima 105.000.000 evra od „Petrohemije“, u nekoj zloj vladi 2009. godine i nekoj katastrofalnoj vladi 2011. godine. Pa, gospodine Arsiću, tada je ministar rudarstva i energetike bio Petar Škundrić, visoki član, predsednik Glavnog odbora SPS-a, tako da vas molim da kad uzimate zasluge za ono što je bilo dobro u toj vladi, a vi ste samo 25 godina na vlasti, podjednako preuzmete i loše zasluge.

PRESEDAVAJUĆI: Gospodine Milojičiću, nisam ja to rekao.

RADOSLAV MILOJIČIĆ: Izvolite, gospodine Arsiću.

PRESEDAVAJUĆI: Nisam ja to rekao, pogrešno me citirate. Nisam ja to rekao.

RADOSLAV MILOJIČIĆ: Antić, Antić, izvinjavam se.

PRESEDAVAJUĆI: Uzmite stenogram pa proverite.

RADOSLAV MILOJIČIĆ: Mislim na gospodina Antića.

I da nam odgovorite, dobro je da se vraćaju stare devizne štednje, ali je i dobro reći građanima da je to stara devizna štednja iz iste koalicije Vučić–Dačić–Nikolić iz 1999. godine, koja je uništila Srbiju. I dan-danas građani Srbije imaju posledice od tih i takvih loših odluka iz 1999. godine. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Po Poslovniku, reč ima narodni poslanik Nemanja Šarović.

NEMANJA ŠAROVIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, gospodine Arsiću, ne Antiću, prekršili ste član, odnosno prekršeni su članovi 104. i član 107, dostojanstvo Narodne skupštine. Gospodin Milojičić je pričao o svemu, samo nije o dnevnom redu.

Koliko znam, „velika Srbija“ i granice „velike Srbije“ nisu tema dnevnog reda, ali nemam ništa protiv, naravno, o tome da pričate. Ali, ako već pričate, onda je trebalo i pravilno da kažete koje su to granice. Vi sami kažete kako nemate dovoljno vremena i kako zbog toga brzate, pa ste možda zato rekli Karlobag–Ogulin–Virovitica, a to je Karlobag–Ogulin–Karlovac–Virovitica.

Ja sam, pravo da vam kažem, gospodine Milojičiću, očekivao da će gospodin Arsić...

(Predsedavajući: Bez ličnog obraćanja, kolega Šaroviću.)

...Kao iskusni radikal koji se 20 godina borio za „veliku Srbiju“ prvi da vas prekine.

I, druga stvar, dostojanstvo Narodne skupštine. Vi kada pričate o tome šta ste sve naučili ove bivše radikale koje ste proevropski transformisali, to i jeste najveći problem, vi ste ih naučili sve što ste radili i oni ponavljaju sve što ste vi radili. I to je suština problema u kojem je Srbija – petnaest godina kontinuiteta Dosovog režima, šesnaest, a ulazimo u sedamnaestu. Dakle, vi ste

ideološki klonovi. Ne bi bio problem da su oni danas ono što su bili nekada, nego je problem što su preuzeli najgore ...

PRESEDAVAJUĆI: Kolega Šaroviću, objasnite mi kakve to veze ima sa članom 107, koji reklamirate.

NEMANJA ŠAROVIĆ: Sa dostojanstvom Narodne skupštine?

PRESEDAVAJUĆI: Da, sa dostojanstvom Narodne skupštine.

NEMANJA ŠAROVIĆ: Upravo se osvrćem na edukaciju...
(Isključen mikrofon.)

PRESEDAVAJUĆI: Znači, gospodine Šaroviću, politički stavovi mogu da ugroze dostojanstvo Narodne skupštine? Smatram da nisam prekršio Poslovnik.

(Nemanja Šarović: Mogu da dobijem reč?)

Ne.

Po Poslovniku, reč ima narodni poslanik Maja Gojković.

MAJA GOJKOVIĆ: Poslanik Šarović je pomešao članove Poslovnika. Tu je prvo trebalo da reagujete. Samo o tački dnevnog reda, to je član 106, nije ni 103, ni 107, al' nema veze. Rekao je šta je rekao, samo nije rekao u čemu ste vi povredili Poslovnik. Član 106. govori da govornik može da govori samo o tački dnevnog reda o kojoj danas pokušavamo da raspravljamo, oni koji imaju dobru volju i želju da govore o dnevnom redu. Ali poslanik iz DS, ne mogu da se setim tačno imena, znate na koga sam mislila, o svemu je danas govorio ali nije govorio ni o jednoj tački dnevnog reda.

Znači vi ste morali stvarno da reagujete i da pomognete kolegi poslaniku da sad već kada smo odmakli u ovom mandatu shvati koji je dnevni red i koja je naša dužnost, najpre da bi nas gledaoci, odnosno građani Srbije razumeli o čemu mi to raspravljamo.

Znate, kad bi on uspeo jednom da govori o tački dnevnog reda, ubeđena sam da bi ga Radio-televizija Srbije i druge televizije sa nacionalnim frekvencijama sigurno pozvale u neku tematsku emisiju, zato što bi mogao da govori o suštini, o nekoj aktuelnoj temi. Ovako ne mogu da ga pozovu zbog uređivačke politike, jer te emisije ne bi bile gledane. U tome je problem.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Potpuno se slažem sa vama, ali mlad je i naučiće.

Da li tražite da se Skupština u danu za glasanje izjasni o povredi Poslovnika?

MAJA GOJKOVIĆ: Niste vi krivi što on ne zna dnevni red, tako da ne mogu da svalim krivicu na vas, ali upozorite ga, molim vas, sledeći put.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Po Poslovniku, Radoslav Milojević.

RADOSLAV MILOJEVIĆ: Hvala, gospodine Arsiću.

Reklamiram član 108. Morali ste da opomenete prethodnu govornicu, kojoj ne mogu da se setim, žao mi je, prezimena i imena, jer je govorila o tome šta sam ja govorio u svom izlaganju. Ja sam govorio o Zakonu o

platama u javnom sektoru. Govorio sam o „Petrohemiji“. Govorio sam o platnim razredima u Vojsci Srbije, ne znam šta tu nije dnevni red.

PREDSEDAVALJUĆI: Kolega Milojeviću, potrošili ste kompletno vreme vaše poslaničke grupe, samo to da vam kažem, a od tih šest ili sedam minuta, koliko ste govorili, samo 45 sekundi ste govorili o zakonima koje ste nabrajali, tako da vam ja čestitam na tome.

Pravo na repliku ima narodni poslanik Vladimir Orlić.
Izvolite.

VLADIMIR ORLIĆ: Hvala, gospodine predsedavajući.

Da, ponovo po osnovu pominjanja stranke. Slažem se ja ovde sa izrečenim da treba pomoći kolegama. Treba pomoći uvek, što se kaže, ljudski je, i kada je reč o ovom iniciranju replike ponovo, možda treba pomoći ponovo time što ćemo podeliti neke mudrosti i neke zaključke.

Dame i gospodo, mali gušter kada je nošen snažnom željom da postane krokodil treba da zna da snažna želja nije dovoljna. Potrebno je i na odgovarajući način izabrati radne uslove. Ne može da se postane krokodil u maloj bari, koja je vremenom sve manja i manja i sve više presušuje.

Ovo slobodno, gospodine predsedavajući, shvatite kao moj komentar na temu stranaka. To je možda i određena pouka. Recitacija koju smo čuli, naučena napamet, izgovorena u dah, uz dosta grešaka usput ali bože moj, podsetila me je na ono što je demonstrirao još jedan čovek sa iste strane sale možda neki minut pre toga. Znae na šta? Na onu anegdodu kada se student sprema da odgovara lekciju iz biologije, pa nauči lekciju „Gliste“, ubeđen da će neko da ga pita baš to. Onda stigne pred profesora i ovaj ga pita – šta znate o slonu? Pa se onda student znoji, vrpolji i kaže – slon je životinja koja ima velike oči; e, tim velikim očima on može da vidi glistu. I onda kreće da priča o glisti.

Kad neko nauči ovde jedan te isti tekst, jednu te istu pesmicu šta god da je na dnevnom redu i onda samo gleda kako da nađe dovoljno prostora da tu pesmicu isporuči, e taman je toliko interesantan i mudar koliko i taj student iz te priče.

Što se tiče pitanja sramote i 2016. godine, sramota je da neko pominje bilo šta vojno u ovoj zemlji a ne seti se vojnih penzija koje su unakazili za 200 miliona. Sramota je da taj isti ne zna razliku između TV takse i TV pretplate, a kao neki je narodni poslanik. A da se ne lažemo, sramota je bilo šta u vezi s tim licem i Narodnom skupštinom. Hvala lepo.

PREDSEDAVALJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima narodni poslanik Vladimir Đurić. Nije tu.

Reč ima narodni poslanik Muamer Bačevac.

Izvinjavam se, nisam video. Reč ima Neđo Jovanović, pravo na repliku. Ja sam kriv. Ja sam kriv, u redu je.

NEĐO JOVANOVIĆ: Zahvaljujem se, predsedavajući.

Rečeno je od govornika sa moje desne strane da, između ostalog, Poslanička grupa SPS i SPS unižava ovaj parlament. Samo postavljam pitanje tom govorniku – čime? Da li ovim današnjim posvećenim radom po tačkama dnevnog reda koje su izuzetno značajne i gde moramo usvojiti jedan veoma značajan set zakona? Da li je to zbog toga što ćemo raditi 1.400 amandmana, za koje nisam siguran da li su dovoljno smisleni ili besmisleni, ali su uglavnom preko 90% od strane opozicije.

Da li je uopšte pošteno i moralno govoriti o čoveku koji je bio ministar energetike, a govornik koji o njemu priča čak i ne zna tog čoveka pa je sramota o njemu na taj način govoriti, pa bih pitao – da li vam je poznato ko je pre tog ministra bio ministar energetike? Da li vam je poznato ko je bio 2000. godine ministar energetike? Da li vam je poznato ko je vodio to ministarstvo i ko je vodio ministarstvo koje je donelo i predložilo zakon o privatizaciji koji je generisao privredno groblje u kome živi današnja Srbija? Da li vam je to poznato?

Da li vam je poznato da je SPS, vama, DS-u dala bocu kiseonika da od 2008. do 2012. godine ostanete u političkom životu? Da li vam je to poznato? Ako vam je to poznato, onda je najmanje pošteno i moralno da govorite o SPS-u na ovaj način.

Molim vas, predsedavajući – nisam reklamirao Poslovnik iako sam mogao – da ubuduće ovakve političke diskusije sankcionišete. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Sada na spominjanje stranke reč ima narodni poslanik Goran Ćirić ili Radoslav Milojević lično.

Ko hoće prvi?

Izvolite, gospodine Ćiriću.

GORAN ĆIRIĆ: Dakle, logično je da mi date repliku zbog pominjanja Demokratske stranke.

Moj kolega Milojević je pomenuo, pošto je, evo, izazvana replika, o ministru energetike iz 2009. godine, a aktuelni ministar je bio deo Vlade i Milojević je dao jednu zaista logičnu sugestiju da govorite sa odgovornošću i o periodu u kome ste snosili deo odgovornosti u toj vladi. To je sasvim ljudski i normalno i nije ni na koji način uvredljivo, jer smo se naslušali ovde stalnih argumenata – šta u prethodnom periodu, a prethodna vlast...

Ova vlada je imala prethodnu vladu koja je činila 90% upravo ove aktuelne vlade, a ta prethodna je imala prethodnu koja je isto tako činila 90% te prethodne. Izmenjale su se tri vlade. Pozivajući se stalno na odgovornost nekih prethodnih vlada, možemo da se vratimo i u taj period o kome je Milojević govorio, a govorio je o staroj deviznoj štednji.

Da li mislite da je tadašnja vlada, SPS-a i koalicije koju je imala u tom trenutku, napravila dobru stvar za Srbiju 1991–1992. godine sa starom deviznom štednjom, sa štetom i sa javnim dugom koji do 2016. godine Srbija treba da isplaćuje i da realizuje, da li ste ponosni na taj period od 4,2 milijarde,

koje su sanirane novim zakonom od 2002. godine? Da li ste ponosni i na periode koji su nas kao zemlju iscrpljivali i lečimo sve te posledice svih ovih godina?

Dakle, pođite od sopstvene odgovornosti, a ja mislim da je ta koalicija o kojoj ste govorili koalicija koja nije ostavila u životu DS, ili spasla, kako ste već rekli...

(Predsedavajući: Privodite kraju, kolega Ćiriću.)

... To je nešto što je DS preuzela na sebe gradeći partnerstvo. Ja mislim da je sa svoje strane gradila korektno partnerstvo i nikada o tom periodu i svojim partnerima ne bi govorila na taj način.

PRESEDAVAJUĆI: Pravo na repliku, Neđo Jovanović.

NEĐO JOVANOVIĆ: Zahvaljujem se, predsedavajući.

Socijalistička partija Srbije je, kao jedna od najstarijih partija na političkoj sceni Srbije, prošla brojna iskušenja i izazove, katarze i mnogo štošta drugog, i ostala je na svojim nogama i danas je tu gde jeste, za razliku od Demokratske stranke, koja je tamo gde jeste.

A što se tiče našeg perioda, kakav je bio takav je bio, moram samo da vam skrenem pažnju na jednu činjenicu koju vi ne možete da dovedete u sumnju: SPS je 2008. godine imala pravo izbora i u tom izboru se opredelila da spase vas. To je učinila, nažalost.

Nažalost, danas, kad se posmatra iz ovog ugla, sa aspekta pozicije u kojoj se nalazi, SPS je svesna da je pogrešila, ali isto je svesna da u vlasti opstaje tamo gde joj je mesto i gde će evropski put zahvaljujući i doprinosu SPS-a biti brži. Hvala.

(Goran Ćirić: Replika.)

PRESEDAVAJUĆI: Nemate više pravo na repliku, gospodine Ćiriću.

Reč ima ministar Aleksandar Antić. Izvolite.

ALEKSANDAR ANTIĆ: Gospodin Milojević je pokušao, u želji da bude simpatičan, da mene okarakteriše kao nečijeg ljubimca.

Gospodine Milojeviću, koliko vidim, vi ste ovde ljubimac. Dobili ste lekciju iz geografije, dobili ste lekciju iz biologije, tako da vidim da ste vi ovde ljubimac. Sa svih strana vas mnogo vole, i uvažavaju i obučavaju.

Sad šalu na stranu, moram da kažem da je zaista kolega Milojević, prema mom mišljenju, na jedan vrlo nekorektan način pokušao da politički boji neke moje diskusije koje su bile pre svega odgovori na pitanja ili komentare narodnih poslanika koji su pokušali na jedan način da kao teret ovoj vladi spočitaju 105.000.000 evra koji se vraćaju kroz Zakon o javnom dugu.

Bez bilo kakve politizacije, bez bilo kakvog karakterisanja prethodnih vlada ja sam bio u obavezi, i zbog ovog doma i zbog vlade u kojoj sedim i zbog javnosti, da navedem tačan period u kome je nastao dug. Time nisam rekao da je neka vlada bila katastrofalna, niti da je katastrofalno radila, ali nisam dao na vladu u kojoj sedim sa stanovišta pravljenja duga u „Petrohemiji“, jer sam vrlo precizno naveo u kojim godinama je dug nastao i vrlo precizno

naveo da u mandatu ove vlade nije nastao ni dinar duga, i da u mandatu ove vlade ta ista „Petrohemija“, pod novim uslovima rada, koje mi diktiramo, ostvaruje pozitivno poslovanje, i ebida i dobit su zaista za respekt, a to očekujem i od vas da prokomentarišete.

Kad me terate da uđem u tu politiku kada govorimo o „Petrohemiji“ – ja bežim od politike kad je „Petrohemija“ u pitanju, jer je ovo suviše važno pitanje da bismo ga mi politizirali i da bismo ga gurali u dnevnopolitičku prašinu, jer, ponavljam, ovo je 300.000.000 evra godišnje poslovanja, od čega 250.000.000 ide za izvoz i zaista je kapitalno važno za ekonomiju ove zemlje – moram da kažem da, uz ogromno uvažavanje profesora Škundrića, on nije bio zadužen za „Petrohemiju“.

„Petrohemija“ nije deo energetskeg sektora, već je to jedna privredna delatnost, a ja se bavim „Petrohemijom“ zato što me je po tom pitanju ovlastio predsednik Vlade, da vodim pregovore sa Naftnom industrijom Srbije vezano za, ponavljam, otpis kamata, konverziju dela potraživanja u kapital „Petrohemije“ i obezbeđivanje desetogodišnjeg ugovora pod povoljnim uslovima i povoljnim okolnostima.

Tako da, ako bih i ušao u to da bilo koga bojim da je za nešto odgovoran ili ne, profesor Škundrić to definitivno nije, jer, ponavljam, nije bilo u njegovoj resornoj nadležnosti.

Zaista pokušavam da biram reči i da po ovako važnim pitanjima ne uđem na tu klackalicu političkih prepucavanja, ali ako napadate vladu u kojoj sedim zbog tih 105.000.000, ja ću uvek, i svaki put, i sto puta, i hiljadu puta da ponovim vrlo precizno, u dinar ili evro, u kom periodu je taj dug nastao i da ponovim da ova vlada vodi odgovornu ekonomsku politiku kad je ova zemlja u pitanju, i da vraćamo dugove koji su nastali i u prethodnom periodu, i da je to naša obaveza zbog budućnosti i zbog naše dece. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Pravo na repliku, narodni poslanik Radoslav Milojević. Izvolite.

RADOSLAV MILOJEVIĆ: Hvala.

Gospodine ministre, ni meni ni Demokratskoj stranci niko ne deli lekcije. Demokratska stranka već 27 godina ima jasan put, pravac, cilj. Možda je činila greške, ali ne postoji nijedna odluka zbog koje bi trebalo da se stidi. Ni zbog jedne odluke Demokratske stranke nisu nas bombardovali, nisu gubljeni životi, nije razarana naša zemlja. To je razlika između Demokratske stranke i drugih stranaka koje se ovde nalaze.

Nije fer. Politički da li je profitabilno? Da, jeste. I da, Demokratska stranka preuzima na sebe sve što je bilo loše od 2008. do 2012. godine, ni za šta SPS nije kriva, ali niste vi nas tada ni rehabilitovali, kao što je prethodni govornik rekao, niti spasli. Da vas podsetim, Demokratska stranka je tada dobila na izborima 39%, tako da nije imao ko šta da spasava Demokratsku stranku. Možemo da govorimo politički i dalje, samo mislim da nije korektno.

Demokratskoj stranci, još jednom ponavljam, niko nikada nije za ovih 27 godina i niko neće ni u budućnosti deliti lekcije, jer je Demokratska stranka ili prva u vlasti i sav teret i dobrih i loših poteza preuzima na sebe, ili je prva, kao što je to danas, u opoziciji i ne pristaje i nikada nije pristajala da bude otirač za noge bilo kojem premijeru.

PRESEDAVAJUĆI: Reč ima ministar Aleksandar Antić.

ALEKSANDAR ANTIĆ: Ja se vas nešto ne sećam iz tog vremena ozbiljne DS i ozbiljnih ljudi koji su u toj stranci sedeli, moram da vam kažem i moram da vam priznam.

I moram da kažem, kad ste već do te mere pomalo i drski prema meni, a nisam ušao u političku arenu s vama ovde, već govorim o „Petrohemiji“...

(Radoslav Milojević: Niste vi, nego vaše kolege.)

Znam, ali ste se meni obraćali. Kolega Milojeviću, malo se fokusirajte na to što radite.

Moram da kažem da tih ozbiljnih ljudi ne vidim ni sada u DS, kad me terate da pričam na tu temu.

Zaista je ružno reći da je Socijalistička partija Srbije svojim odlukama izazvala bombardovanje. To je bio deo politike ove zemlje, jedna tužna epizoda u našoj istoriji i red je da o tome reč daju istoričari, a ne oni koji čak nisu bili ni deo političkog života kada su te odluke donošene.

Mada moram da se prisetim i pojedinih epizoda iz tog tužnog perioda, u kom su se neki pomalo i radovali tom bombardovanju i možda ga pomalo i prizivali, ali to je deo jedne politike i jednog vremena, o kome sud daju pomalo birači a treba pre svega da daje istorija a ne vi i ja u našoj polemici koja je možda malo i emotivna u ovom trenutku.

Moram da kažem da se Socijalistička partija Srbije nikad nije krila iza Demokratske stranke, jer zaista vi niste bili kišobran pod koji je SPS i ta ideja koju ona zastupa ikada mogla da stane, kao što se ne krijemo ni sada. Imamo svoj politički put, svoj politički život, svoju političku snagu, koja je bila i mnogo velika, bila i vrlo skromna, ali to smo mi i borimo se za naše ideje i verujte mi da će ta ideja biti mnogo jača u vremenu koje dolazi od one koju vi zastupate.

PRESEDAVAJUĆI: Goran Ćirić, na spominjanje DS pravo na repliku. Izvolite.

GORAN ĆIRIĆ: Mislim da je, gospodine predsedavajući – evo, vama se obraćam – zaista neprimereno da nam se ministar na ovakav način obraća kao poslanicima i Demokratskoj stranci.

Delite lekcije i govorite o nedostojnim ljudima koje ne vidite ovde, koji sede u klupama Poslaničkog kluba DS. Mislim da nikome u ovoj sali nije dozvoljeno da deli takvu vrstu kvalifikacija bilo kome u sali. Prema vama, i prema svim ministarkama i ministrima i prema svim kolegama poslanicima ponašamo se uljudno i tako ćemo i dalje raditi, niti ćemo u budućnosti bilo koga kvalifikovati na ovaj način na koji ste vi kvalifikovali ljude koji sede ovde.

A ovo što ste sada izrekli o ljudima iz Demokratske stranke, da su u nekom trenutku prizivali bombardovanje 1999. godine, jeste uvreda preko koje ne možemo da pređemo.

Morate da svedočite svojim ličnim životima, svako od nas. Evo, ja ću vam svedočiti svojim životom.

Demokratska stranka je bila najhrabrija onda kada se devedesetih godina borila za mir i kada je govorila o miru. Tada je bilo najopasnije govoriti o miru. Ali onda kada smo 1999. godine napadnuti, ja sam bio predsednik Gradskog odbora DS u Nišu, obukao sam uniformu i bio u raketnim jedinicama na Kosovu i Metohiji.

Ja ne mogu da pređem preko ovakvih uvreda. Ovo je lična uvreda. Želim da se izvinite zbog toga – mislim da je to red – jer niko iz ove sale nikada nije mogao da priželjkuje, onako kako su mnogi bili optuživani da svojoj deci stavljaju lokatore ispod jastuka, i to smo prolazili; niko normalan to ne može da želi svom detetu, svojoj rodbini...

(Predsedavajući: Privodite kraju, kolega)

... Svojoj braći i sestrama, svojim građanima u čitavoj Srbiji. I zaista je ovo neprimereno.

Zahtevam izvinjenje, iskreno izvinjenje za ovo. Vi nikada od nas nećete doživeti ovakve stvari.

PRESEDAVAJUĆI: Pošto sam i ja u jednom delu prozvan, gospodine Ćiriću, kao predsedavajući, kao predsedavajući ću da vam odgovorim.

Pustio sam ministra da to kaže zato što ga je kolega Milojičić optuživao da je odgovoran za bombardovanje Srbije. Znači, ne možete da imate duple standarde.

Ministar Aleksandar Antić ima reč. Izvolite.

ALEKSANDAR ANTIĆ: Pre svega, ja pred ovim visokim domom moram možda da se složim da sam izašao iz okvira diskusije ministra u odnosu na članove Parlamenta i pre svega narodnim poslanicima se u tom delu izvinjavam.

Gospodin Milojičić se lično meni obraćao. Nije se on obraćao SPS-u. Da se obraćao SPS-u, on bi polemisao sa kolegom Jovanovićem. On se obraćao ministru Antiću, sa vrlo teškim i vrlo specifičnim optužbama, na koje sam, izvinite, i kao političko biće morao da odgovorim.

Vama se, kolega Ćiriću, lično izvinjavam zato što vas izuzetno cenim i znam da ste veliki patriota.

PRESEDAVAJUĆI: U skladu sa članom 112. određujem pauzu u trajanju od dva minuta, da se malo strasti smire.

(Posle pauze – 18.53)

PRESEDAVAJUĆI (Veroljub Arsić): Nastavljamo sa radom.

Reč ima narodni poslanik Srbislav Filipović. Izvolite.

SRBISLAV FILIPOVIĆ: Hvala, predsedavajući.

Samo vas prvo molim da mi omogućite uslove za diskusiju.

PRESEDAVAJUĆI: Molim kolege da omoguće gospodinu Filipoviću da govori.

SRBISLAV FILIPOVIĆ: Ili ćemo da radimo kako je red ili prosto ne treba da radimo. Mislim da Narodna skupština zaslužuje da se prema njoj svi zajedno ophodimo sa mnogo više poštovanja nego što to čine pojedine kolege poslanici time što provode vreme van klupa i time što ćaskaju i smeškaju se jedni drugima, a mogli bi za to vreme da nešto čuju, možda nešto i nauče.

Na početku želim da pozdravim ministre koji su danas sa nama, gospođu ministarku, da kažem da ću podržati sve zakone koji su ovde predloženi i da se, naravno, osvrnem na ono o čemu želim danas da diskutujem, a to je taksa za Javni medijski servis, sve ono što je danas u Narodnoj skupštini Republike Srbije izrečeno na temu uređivanja, uređivačke politike RTS-a, RTV-a, slobode medija, prisustva u medijima i kako pojedini vide medijsku sliku, medijsku scenu u Republici Srbiji.

Kako neki koji su govorili o medijima vide medije i Javni servis pokazuju upravo oni koji su danas i kritikovali time što ono što govorimo ne žele ni da slušaju. Ali čuće građani Srbije u odloženom prenosu, to jest snimku.

Neki su danas postavljali pitanje šta će nam uopšte taksa za Javni medijski servis. Pa, kada se tako postavlja pitanje i ako težimo da budemo jedno normalno, civilizovano evropsko razvijeno društvo, onda moramo da težimo i onim vrednostima, onim stvarima kojima se služe ta razvijena evropska društva.

Recimo, u Velikoj Britaniji pretplata je osnovni izvor finansiranja Bi-Bi-Sija. Pretplatom se godišnje u Velikoj Britaniji prikupi nešto više od 1,2 milijarde funti, što čini oko 70% budžeta Bi-Bi-Sija. U Nemačkoj takođe postoji pretplata koju građani plaćaju za javni medijski servis. U Francuskoj je takođe pretplata glavni izvor finansiranja javnog medijskog servisa. Možemo da idemo i na region u kom se nalazi naša država: u Albaniji se, recimo, taksa na posedovanje TV-a i radio-prijemnika naplaćuje od 1998. godine naovamo, u Hrvatskoj, čuli smo danas, u Sloveniji, Makedoniji, Bosni, Crnoj Gori, svuda.

Dakle, ako je to nešto što je praksa u 90%, slobodno mogu da kažem, država u Evropi, ne vidim zašto onda Srbija treba da bude izuzetak. Ako hoćemo da imamo medije koji nam nešto nude, ako hoćemo da imamo javni servis sa edukativnim programom, serijama, filmovima, to nešto košta, to neko mora da plati.

Činjenica je da RTS sam kompletan novac ne može da prikupi. Zato moramo mi kao građani da pomognemo, i to je simbolična svota od 150 dinara na mesečnom nivou, našem javnom medijskom servisu.

Neki su govorili da nisu ni prisutni u Javnom medijskom servisu, da ih nema nigde. Znači šta, kada bi se ti i takvi pojavljivali malo češće u Javnom medijskom servisu, u emisijama, ne samo u Skupštini, verujem da onda ne bi ni imali dovoljno procenata da se nađu u Skupštini Srbije. Tako da je i dobro što građani nemaju priliku, kako to oni kažu, a mislim da imaju priliku da se pojavljuju u emisijama, imaju priliku da u direktnim prenosima sednica

Skupštine građani čuju, vide šta je politika, šta su ideje, šta su programi i na taj način možda najbolje ocene kako ko radi.

Upravo kroz to što građani imaju priliku da vide direktne prenose Skupštine Srbije, gde se i obrazlažu zakoni, i možemo da čujemo neke druge ideje i predloge, ljudi su zato i izašli na izbore, dali natpolovičnu podršku, preko 50%, listi koju je predvodio i predvodi premijer Srbije Aleksandar Vučić. Tu su stvari apsolutno jasne, tu nema nikakve dileme.

Kada je u pitanju ekonomija, vratiću se ponovo na Javni medijski servis, i kako tu ništa ne valja, kada danas govorimo o finansijskim zakonima i kako ništa nije urađeno u prethodne četiri godine, urađeno je mnogo toga. Neki su rekli da oni nisu fizički nikoga ubijali za vreme svoje vlasti. Moguće je da nije bilo takvih dešavanja, ali su zato ekonomski sahranili Srbiju, zato su ekonomski uništili našu državu, zato su razorili naša preduzeća, zato su zadužili javna preduzeća, zato su zadužili Srbiju do guše. Toliko o tim ekonomskim stručnjacima.

A šta je uradila SNS i Vlada Republike Srbije na čelu sa Aleksandrom Vučićem do kraja 2016. godine? Recimo, nezaposlenost 2012. godine, prema zvaničnim statistikama, bila je preko 26%, možda i veća. Krajem 2016. godine, prema zvaničnim statistikama kojima raspolaže Republika Srbija, a valjda verujemo zvaničnim institucijama svoje države ako smo stranke koje se bore i zalažu za to da imamo institucije koje su nezavisne, odgovorne prema građanima, nezaposlenost je danas u Republici Srbiji 16%, a cilj ove vlade, kao što smo čuli kada je formirana, jeste da nezaposlenost padne ispod 10% na kraju mandata vlade koju vodi Aleksandar Vučić.

Dalje, rast 2012. godine je bio negativan, minus 3,6. Danas je rast 2,8%, a možda će biti i 3% na kraju ove godine. Očekujemo da sledeće godine rast ide preko 3%, pa i do 4%.

Možemo da govorimo i o zapošljavanju. Od 2014. do 2016. godine u Srbiji je otvoreno preko 40 novih fabrika, privatnih fabrika, privatnih radnih mesta, gde rade građani Republike Srbije, oni koji su ostajali bez posla od 2000. do 2012. godine. Naravno, toga je bilo i pre.

Možemo da govorimo i o najnovijim pozitivnim rezultatima ove vlade. To je ono što se odnosi na Vojsku Srbije, koja se modernizuje, koja je dobila šest novih aviona, koja uvodi novo, moderno, savremeno naoružanje kako bi mogla da ima sigurno nebo, kako bi mogla da osigura budućnost ...

(Predsedavajući: Gospodine Filipoviću, hajde malo o temi.)

Naravno, sve je to tema, tiče se finansija. Putevi – sada se gradi više puteva nego ikada u istoriji Srbije.

Kako SNS, kako su neki rekli, drži medije pod kontrolom i kako drži Javni medijski servis pod kontrolom to se vidi i tokom izbornih kampanja i to se vidi svakog dana kada najmanje imate onih vesti ili ključnih vesti gde izlaze i govore predstavnici SNS-a, a pogotovo premijer Vlade Republike Srbije Aleksandar Vučić.

Naravno, neki se žale da nema zakona o poreklu imovine. To sam namerno ostavio za kraj. Jedva čekam da taj zakon dođe, zato što ćemo onda da znamo gde je taj novac koji je nestajao kroz privatizacije, kroz pljačku, kroz otimačinu od 2000. godine do 2012. godine. Za neke je bolje da taj zakon ne prizivaju, zato što će onda, verujem, ostati bez mnogo toga čime se danas diče – skupocenih automobila, vila, kuća itd., koje drže u svojim posedima.

Nemojte da prizivate ni zakon o poreklu imovine, nemojte da trčite ni na Javni medijski servis. Što više vi jurite u medije, to vas je sve manje. Bolje se sakrijte negde u mišju rupu da građani ne vide i da vas ne gledaju više. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Reč ima narodni poslanik Aleksandra Jerkov. Nema više vremena poslanička grupa.

Reč ima narodni poslanik Aleksandar Marković.

ALEKSANDAR MARKOVIĆ: Zahvaljujem, gospodine predsedavajući.

Dame i gospodo narodni poslanici, uvaženi predstavnici Ministarstva, ja mogu da imam delimično razumevanje, s obzirom na to da je dnevni red obiman i iscrpan, da je teško kontrolisati kada neki govornik izađe malo iz okvira onoga što je predmet rasprave, odnosno dnevnog reda.

Jedan od prethodnih govornika – a da ne bude zabune, mislim na prethodnog govornika, koji se prepoznao u Orlićevoj anegdoti o gušteru i glisti – danas je prevršio svaku meru. Očigledno je da je on, taj prethodni govornik, ovu današnju sednicu doživeo kao sredstvo da, po ko zna koji put, još jednom iznese neku lažnu optužbu, opet nešto slaže na račun Vlade Republike Srbije, na račun SNS-a, naravno iznese i poneku uvredu, ali na to smo već navikli, oguglali smo pa mu nećemo naročito zameriti, ali mislim da je taj govornik poslednja osoba u Skupštini koja ima pravo, moralno i svako drugo, da bilo šta spočitava ovoj vladi i SNS-u. Mislim da je apsolutno poslednja osoba.

A zašto to mislim? Zato što je u periodu dok je upravljao svojom opštinom, a u pitanju je Smederevska Palanka, napravio dug od 3.000.000.000 dinara. Meni je drago što je gospođa Brnabić danas sa nama, jer je upravo ona bila pre nekoliko dana u Smederevskoj Palanci i saopštila frapantne podatke. Dakle, ja ću pročitati jedan medijski izveštaj. Smederevska Palanka i Prokuplje kao da su u stečaju – tako glasi naslov. Smederevska Palanka, sa oko 50.000 žitelja, imala je 820 opština, a zaduženi su 3.000.000.000 dinara, što je nasleđeno stanje koje se sada sanira, koje ćemo, nadam se, uspeli da saniramo posle njegove vlasti. Imaju 19 javnih komunalnih preduzeća i svi su u blokadi. Škole, bolnice, apotekarske ustanove, sve je u blokadi. Dakle paralisani grad, blokiran grad, grad u stečaju, grad u bankrotu. Kada im jedno javno komunalno preduzeće bankrotira, oni otvore drugo i tako su stigli do broja 19. Tome se mora stati na put, ističe ministarka koja je danas sa nama, dakle gospođa Brnabić.

Naveo bih još jednu rečenicu. Kada je kao ministar posetila tu opštinu, tada je bila jako teška i finansijska situacija u Smederevskoj Palanci. Tom prilikom ministarka je rekla: „Prvo što mora da se pripremi jeste plan

konsolidacije. Sledi ozbiljna i hitna racionalizacija, reprogram dugova i rad na povećanju prihoda opštine. Pomoć Vlade Srbije je moguća, ali tek nakon priprema plana sanacije na kom ćemo zajedno raditi sa opštinom“, a ja ću dodati – sa novom opštinskom upravom.

Ono što smo uspjeli da nasledimo od prethodnog govornika jesu ogromni dugovi, to je bankrot, to je rupa bez dna. Dakle, 3.000.000.000 dinara. Navešću jedan primer, kako su bez sprovedenog postupka javne nabavke preuzeli obaveze i platili usluge bez ikakvog pisanog ugovora u iznosu više od 24.000.000 dinara.

Dakle, zamislite situaciju da je opština za neki posao, za izvođenje nekih radova, bez ikakvog ugovora, bez tendera dodelila posao nekoj firmi, samo ne znam kako, verovatno usmeno, jer ne postoji nikakav pisani trag, bez ugovora, preko 24.000.000 dinara. To je očigledan, to je eklatantan primer kako su stvari funkcionisale za vreme vođenja Smederevske Palanke od prethodnog govornika. I on danas pokušava da ospori rezultate Vlade. Ovde smo čuli razne pokušaje da se prikaže neka krivica za neko stanje u nečemu.

Pričamo o javnim finansijama. Pa nikada bolje stanje u javnim finansijama nije bilo. Nikada čistije stanje javnih finansija nismo imali nego u poslednje vreme. Hoćemo li da pričamo o zaposlenosti? Pa nikada manja stopa i manji procenat nezaposlenosti nije bio, između 15 i 16 posto je stanje nezaposlenosti u Srbiji, a bilo je koliko? – 26%.

Hoćemo li da pričamo o porezu? Rekordna je naplata poreza, rekordna. Nikada ovakva naplata poreza nije bila u poslednje vreme. Pričamo o investicijama? Pa samo u ovoj godini je preko 1.400.000.000 evra direktnih stranih investicija. Samo u ovoj godini. I to su fakti, to su činjenice. Znam da to boli i prethodnog govornika i još neke prisutne, ali to su činjenice i to su rezultati ove vlade koje ne možete da osporite. Apsolutno nemate nijedan argument za to.

I ono što je očigledno, gospodine predsedavajući, ako ste pažljivo pratili njegovu diskusiju, jedna jedina zamerka koja je danas izrečena ovde, a to je na obiman dnevni red, na to što smo spojili 27 tačaka dnevnog reda, dakle to je jedina zamerka koju je on spočitavao danas ovde. A oni su u njihovo vreme, nadovezaću se na ono što je gospođa Tomić danas rekla, dakle samo u maju 2010. godine na jednoj sednici objedinili 94 tačke i, na radost prethodnog govornika, jedna od te 94 tačke bio je predlog zakona o pivu. Zahvaljujem.

PRESEDAVAJUĆI: Reč ima narodni poslanik Ivana Stojiljković. Izvolite.

IVANA STOJILJKOVIĆ: Zahvaljujem, predsedavajući. Uvaženi ministri sa saradnicima, dame i gospodo poslanici, danas je pred nama veoma važan set finansijskih zakona i zamolila bih kolegu, prosto, da nastavim.

Znači, danas je pred nama veoma važan set finansijskih zakona i kolege pre mene su mnogo o tome govorili, pre svega zato što su predložena veoma dobra rešenja za sve građane Srbije, posebno za osetljive kategorije našeg

društva, kao što smo čuli – za decu, za majke sa decom, zatim za osobe sa invaliditetom, gde se kroz Carinski zakon povećava obim zaštite i pomoći, smanjuju se poreske olakšice za ogrev i o tome ćemo verovatno još mnogo toga čuti i od govornika koji će posle mene govoriti.

Osvrnula bih se na dva predloga zakona koji su po mom mišljenju neopravdano danas zapostavljeni. Naime, radi se o predlozima zakona, odnosno sporazumu i ugovoru o zajmu za nastavak izgradnje delova Koridora 10 i Koridora 11. Žao mi je što se danas jako malo o tome govorilo, iako svi znamo da su ovi koridori, odnosno delovi auto-puteva koji prolaze kroz našu zemlju a koji su delovi ovih koridora pokretači našeg ekonomskog razvoja, pokretači razvoja naše privrede, socijalnog razvoja i svega onoga što mi očekujemo da bude dobro u našoj zemlji.

Žao mi je što se danas o ova dva zakona od strane pojedinih opozicionih poslanika govorilo u smislu da su to vrlo neopravdana zaduživanja naše zemlje. U neku ruku smatram da stvarno jeste šteta što mi danas moramo o tome ponovo da razgovaramo i što moramo da pozajmljujemo ovaj novac, ali oni koji su imali šansu da grade ove koridore i koji su imali šansu da sav onaj ogroman novac koji su dobili od privatizacija ulažu u ovakve infrastrukturne projekte, oni su ulagali u redovne troškove, krpljenje rupa i danas govore zašto nisu završeni ovi koridori.

Upravo otkako je ova vlada, na čelu sa Aleksandrom Vučićem, preuzela ove poslove, ovi koridori se završavaju i mi ćemo konačno imati panevropski koridor kroz našu zemlju, imaćemo izgradnju auto-puteva i bićemo povezani i unutar naše Srbije i sa svetom.

Da podsetim o čemu se radi. Dakle imamo Sporazum Međunarodne banke za obnovu i razvoj sa našom Republikom Srbijom, koja je odobrila dve vrste kredita. Jedno je investicioni kredit – to je ovaj za obnovu, odnosno za nastavak izgradnje Koridora 10, odnosno dela auto-puta u iznosu od 35.000.000 evra, a drugi je programski zajam, vrlo važan, koji predstavlja podršku našem budžetu i gde će se kroz ovaj zajam obezbediti novac koji će pomoći za stvaranje jedne dobre poslovne investicije gde je cilj da mi razvijemo privatni sektor, da rasteretimo državne institucije i da oni budu nosioci zaposlenja.

Ono što je jako bitno napomenuti jeste da smo mi od šefa Svetske banke dobili sve pohvale za to kako napreduje naša zemlja, pa da ne zaboravimo da smo se ove godine našli na vrlo visokom, za nas neočekivanom, 47. mestu, a da je šef Svetske banke predvideo da ćemo se mi za dve-tri godine sigurno naći među prvih 20 zemalja, što je zaista u ovom trenutku neverovatno ali verujemo da će biti ostvarljivo ovakvim radom, marljivošću i ovakvim rezultatima dosada, a to je vrlo bitno pomenuti da građani znaju šta znači.

Onog trenutka kada se popnemo što više na ovoj lestvici, znači kad budemo među prvih 20 zemalja na svetskoj Duing biznis listi, to će značiti da ćemo biti mnogo privlačniji za investitore, da ćemo biti mnogo privlačniji za trgovinu, za tranzit, za turizam i za sve ono što nosi razvoj jedne zemlje.

Dakle, ovaj sporazum o zajmu je potpisan još 2009. godine i potpisali su ga oni što su danas govorili zašto pozajmljujete novac i da nije građen koridor i nije se koristio novac kako treba, tako da se 2016. godine pokazalo da je povučeno, ostvareno, iskorišćeno zajma oko 82%.

Činjenica je da postoje odlaganja i da su postojali problemi. Oni su se uglavnom manifestovali do 2012. godine. Priznajem, bilo je tu i nekih razloga koje nije mogao da kontroliše čovek, kao što su vremenski uslovi, kao što su geomorfološke karakteristike tog terena pa se mora ujedno menjati trasa, ali u svakom slučaju najviše je bilo ljudskog nemara, neažurnosti, otvaranja raznoraznih javnih preduzeća, prebacivanja optika, odgovornosti, sa jednih na druge, tako da mi danas kamo sreće da možemo da pričamo da je Koridor 10 završen i da ne mora Srbija da uzima i ovaj zajam od 35.000.000. Ali uzima ga upravo zato što su stručnjaci rekli da neko nije dobro predvideo koliko bi novca trebalo za izgradnju ovog koridora, tako da je ovih 35.000.000 neophodno.

Ono što je jako bitno jeste da se ovaj novac jako transparentno troši, da ovaj novac ne može da se povlači odjednom, kao što je rekao opozicioni poslanik, pa da neko potroši tek tako, da se ne zna gde je otišao novac a da posle neko drugi vraća. To nije takva vrsta zajma. Znači, ovde Međunarodna banka za obnovu i razvoj traži da Srbija dostavi tačne uslove, da daje redovno izveštaje kako bi se sprečila korupcija. To podrazumeva redovne i projektne izveštaje, i finansijske izveštaje i, naravno, redovnu reviziju, tako da je korupcija smanjena na najmini-malniju moguću meru.

Ono što će nama ovaj koridor obezbediti jeste da se nađemo u centru Transevropskog koridora, koji povezuje sedam zemalja, od Austrije do Grčke, i ono što je jako važno jeste da Srbija, koja je dugo godina obilažena, a to vrlo često volim da napomenem, kada se jednom trasira put, pa makar on bio i duži, ljudi nekako inercijom idu preko tog puta. Dugo će biti potrebno da se naviknu svi iz regiona da prolaze preko Srbije, a upravo je Koridor 10 ono što će dovesti do toga. Prema proračunima, oko stotine miliona evra će ostajati samo od putarina i onoga što će kroz tranzit ostavljati stranci u našoj zemlji, što će naravno poboljšati i turizam.

Rekla bih nešto kratko i o ovom drugom ugovoru. Radi se o zajmu za nastavak, odnosno za izgradnju deonice puta Surčin–Obrenovac, a upravo ta deonica pripada kompletnom auto-putu od Beograda do Preljine. Mi smo svedoci da je ovaj deo koji je nedavno otvoren, od Ljiga do Preljine, jako dobro zaživeo. Svedok sam, neko ko ga svakodnevno koristi, i znam koliko znači tih 40 kilometara. Zato posebno moram da kažem da smo se svi koji prolazimo tim putem složili da postanemo svesni njegovog značaja, i sigurnosti, i bezbednosti i rasterećenosti puta onog trenutka kada se isključimo sa njega na magistralni put. Prosto vam se čini na auto-putu da je prazan, a kada se isključite na magistralni put, tek onda shvatite koliki je njegov značaj.

Svi se radujemo da ovaj deo auto-puta bude uskoro stavljen u punu funkciju, dakle od Beograda pa sve do Preljine. Želim da dam podršku svim

ovim zajmovima i sigurna sam da se sve moje kolege iz Srpske napredne stranke slažu s tim. Pre svega zato što su svi auto-putevi u našoj zemlji profitabilni, predstavljaju profitabilnu granu privrede, i ne samo auto-putevi, nego sve saobraćajnice. Tako da su ovi zajmovi opravdani i puna podrška za sve zakone, a posebno za ove zakone u danu za glasanje. Zahvaljujem.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima narodni poslanik Ana Stevanović. Izvolite

ANA STEVANOVIĆ: Zahvaljujem se, predsedavajući.

Uvažene kolege narodni poslanici i građani Srbije, ja ću svoje izlaganje posvetiti isključivo kandidatima za članove Regulatornog tela za elektronske medije.

Prema Zakonu o elektronskim medijima i prema statutu ovog, navodno, nezavisnog tela stoji da kandidati u ovom regulatornom telu moraju da budu nezavisni, i to moraju da budu ljudi poznati u medijskim strukama. Mi ovaj put od četvorice kandidata treba da odaberemo dvoje. Preciznim uvidom u njihove biografije možemo da vidimo da trojica od četvorice ne ispunjavaju te kriterijume, da to nisu stručnjaci koji su prepoznati u medijima, niti su to ljudi koji su se ikada bavili medijima.

Ne bih ovde imenovala neke, pošto mislim da to prosto sada nije u redu, ali ću pitati sve vas javno, a i građane Srbije i treba da se zapitamo svi kakve veze ima čovek koji je nekada bio direktor Gradskog saobraćajnog preduzeća sa medijima. Prilikom razgovora koji smo mi obavili sa kandidatima videli smo da se nijedan od kandidata nikad nije bavio medijima na način na koji to propisuje ovo regulatorno telo.

Ono što je posebno opasno i što je siguran uvod u četiri godine apsolutnog medijskog mraka jeste potencijalni odabir, a ja verujem da će se, nažalost, ovaj čovek i odabrati, Gorana Petrovića, koji je aktuelni zamenik predsednika Saveta Regulatornog tela za elektronske medije.

Zbog čega tvrdim da nam sledi četiri godine mraka u slučaju da ovaj čovek bude izabran? A, nažalost, verujem da hoće biti izabran. On je, naime, u ovom telu od 2011. godine i od tada je bio u mogućnosti da spreči potpuno medijsko crnilo koje vlada u našim medijima od 2012. godine. On to nije učinio. Zapravo, mi od 2012. godine imamo nezapamćenu zloupotrebu medija u političke svrhe. Imamo upliv najprimitivnijeg, najprizemnijeg i pogubnog medijskog sadržaja, koji i te kako utiče na sve građane naše zemlje.

Da bismo dokazali da ovo telo nije nezavisno, kao ni članovi ovog regulatornog tela, morala bih da pomenem i ilustrovaću to samo jednim primerom. Naime, Regulatorno telo za elektronske medije prema svom statutu, koji zapravo i nije njihov statut već koristi Statut Republičke radiodifuzne agencije, koja je ukinuta pre dve godine, tako da ovo telo još uvek nema statut po kome posluje, ali prema Zakonu o elektronskim medijima REM je bio u obavezi da vrši nadzor i kontrolu nad radom pružalaca medijskih usluga tokom medijske kampanje. Naravno, poštujući medijske zakone i poštujući medijsku etiku.

Zbog čega je to bitno? Kako bismo videli koji su politički akteri u kom procentu bili zastupljeni u informativnim emisijama svih televizija. Oni su bili dužni da objave taj izveštaj kako bismo videli da nije bilo zloupotrebe aktuelnih političkih funkcija, da vidimo koje su stranke bile najzastupljenije i ko je zloupotrebljavao svoju trenutnu političku funkciju tokom predizborne kampanje. Sada je decembar, izbori su bili 24. aprila, a mi još uvek nemamo taj izveštaj. A taj izveštaj je potreban kako bismo videli da je tokom predizborne kampanje bilo flagrantnog kršenja svih mogućih medijskih zakona i svih mogućih pravila izveštavanja.

Kada sam na Odboru za kulturu pitala kandidata Gorana Petrovića šta se dešava sa tim izveštajem, on je pokušao da obmane i mene i ostale članove Odbora rekavši da je REM predao izveštaj o oglašavanju tokom predizborne kampanje. Izveštaj o oglašavanju tokom predizborne kampanje nije isto što i izveštaj o nadzoru emitera.

Pitala sam ga, takođe, šta se radi sa izveštajem. Mi imamo pouzdane informacije da je taj izveštaj gotov. On je tvrdio da oni zapravo nisu u obavezi da taj izveštaj dostave. U tom slučaju Goran Petrović kao aktuelni zamenik predsednika Saveta regulatora ili je pogazio Statut Regulatornog tela, odnosno Republičke radiodifuzne agencije, imajući u vidu da njegov statut koriste, ili se oglušio o Statut s obzirom na to da je njihov rad javan, ili je pogazio Zakon o elektronskim medijima koji njima nalaže kontrolu nad radom emitera.

Ono što je takođe tragična stvar u vezi sa Regulatornim telom za elektronske medije, da ne mislite da se samo bavim njihovim političim radom, odnosno neradom, moram da pomenem da su oni bili dužni da zaštite maloletnike od svakog pogubnog medijskog sadržaja koji se prema Zakonu o elektronskim medijima odnosi na svaki sadržaj koji može da ugrozi moralni, duhovni ili fizički razvoj maloletnika.

Naime, oni do 2013. godine nisu objavili izveštaj gde bismo mi videli poguban uticaj medija nad decom. Vezano za taj izveštaj, vratila bih se samo još jedanput na Izveštaj o radu emitera da prvi put od 2003. godine ove godine taj izveštaj nije bio objavljen.

Stoga, vratimo se na suštinu, REM je duboko kontrolisano telo. Mi nemamo nezavisno telo koje treba da kontroliše medije. U situaciji kada nam se približavaju izbori naredne godine ta situacija je vrlo pogubna i strahovito opasna, tako da predlažem kolegama narodnim poslanicima da se uzdržimo od glasanja ili glasamo protiv predloženih kandidata. Jer, u slučaju da ih odaberemo, mi imamo siguran medijski mrak, imamo sigurnu kontrolu medija, a REM je upravo telo zahvaljujući kome se aktuelna vlast i dalje održava na vlasti, zato što omogućavaju maksimalnu zloupotrebu političke i finansijske kontrole medija. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima narodni poslanik Nemanja Šarović. Izvolite.

NEMANJA ŠAROVIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, gospodine ministre Antiću, pošto sam bio uskraćen za pravo da vam odgovorim prethodni put kada ste govorili o mom izlaganju iskoristiću sada priliku. Vi komunisti uvek ste imali onu krilaticu: „Statistika naša dika, što poželiš to naslika“.

Vi ste pričali o ceni struje pa ste kao primer koliko je u stvari nama dobro u Srbiji, koliko je niska cena rekli kako je u Danskoj 30 centi. Ni to nije tačno, kod njih je 29 centi, ali je drugi problem. Problem je što je njihova prosečna plata 5.000 evra. I u Srbiji kada bi građani imali prosečnu platu od 5.000 evra, pa oni bi trčali da plate jedan kilovat struje 29 centi. Čudi me da niste pomenuli Norvešku, tamo je nešto jeftinija struja, ali je tamo prosečna plata preko 6.000 evra, oko 6.300 evra. Prema tome, nemojte da mešate babe i žabe. I ako već nešto poredite, onda poredite prave stvari.

Drugo, metodologija obračuna cena struje. U Danskoj nisu čuli za ono što vi nazivate angažovanom snagom. Zaista, da vi u Danskoj pokušate nekome da objasnite šta je angažovana snaga, ne bi znao. Još jedna stvar, u Danskoj ne kažnjavaju one koji potroše više struje, pa da kažu – ako potrošite preko 700 kilovata ili 1.000 kilovata onda će vam kilovat biti tri puta skuplji. Struja je roba kao i svaka druga i ta ekonomska logika da se kažnjava onaj ko troši više mislim da je zaista neki ostatak kog se moramo što pre rešiti.

Ali da se vratim zakonima, kojih ima zaista dosta.

Još jedna stvar, da, da to ne bih zaboravio, pošto ste vi zastupnik RTS-a pa ste pričali o tome kako oni imaju sate i sate programa, dane i mesece, znate, građani Srbije najbolje znaju kakav je i koliko je loš program RTS-a. Najbolje. Ako pričamo o kulturnom i obrazovnom programu, vi se setite emisija koje su bile na programima Radio-televizije Srbije kada smo odrastali vi i ja i uporedite sa onim što ima danas, odnosno što nema danas. Znače, možda jeste „Bolji život“ dobra serija, lepa serija, i „Kamiondžije“ su lepa serija, al' to ne znači da doveka treba da gledamo te serije.

Što se tiče Predloga zakona o izmenama i dopunama Zakona o tržištu kapitala, vi radite izmene zakona koji je stupio na snagu 7. januara 2016. godine. I to na najbolji mogući način govori koliko ste stručni i koliko ste vi u stanju, odnosno koliko niste u stanju ništa da predvidite. Zašto ovaj zakon po hitnom postupku? Koje su to okolnosti koje niste mogli da predvidite? Naravno, tih okolnosti nema, to je samo floskula koju upotrebljavate, ubacite hitan postupak.

Idemo dalje, zakon o izmeni i dopuni Zakona o javnoj svojini. I to je još jedno odlaganje roka koji je istekao. Ja ću vas podsetiti da je ovaj zakon stupio na snagu 2011. godine i da je rok za prijavu bio pet godina. Pet godina! U startu širok rok, možda i preširok. Mislim da je i to jedan od razloga zbog kog ništa nije urađeno. Kažu – pet godina, o-ho, predugačak rok, radiće to neko drugi. Da ste stavili rok od godinu ili dve, pa ga eventualno produžili još godinu ili dve, ovaj bi posao, verovatno, bio završen. Pitanje je zašto mislite da će da urade taj

posao za godinu dana oni koji nisu uspjeli za pet godina, zašto će uspeti za narednu godinu. Na čelu tih lokalnih samouprava većinom su kadrovi SNS-a. Oni kažu 'oće više novca, treba im više novca, a očigledno nisu u stanju da brinu ni o onome što im je dato.

I još jedno pitanje koje pokazuje neozbiljnost i nesposobnost u prvom redu Vlade Republike Srbije. Rok koji vi produžavate je istekao. Istekao je 6. oktobra 2016. godine. Kako se u pravu produžava rok koji je istekao? Vi ste morali da stavite na dnevni red Skupštine pre tri meseca, pa produžiti tad. Vi sada radite nešto što je retroaktivno. Ali zaista, ni to, naravno, nije nikakav problem.

I evo, pošto vidim da me gospođa Brnabić pažljivo sluša, osim na trenutke, mislim da bi ovo bio dobar trenutak da napravimo jedan mali eksperiment sa vašim poštenjem, da vidimo da li se vi slažete i da li ćete vi... Vi ste pravnik, je l' tako? Niste? Ekonomista? Nije ni bitno, valjda ste čovek koji ima zdrav razum. Dakle, da li ćete vi stati iza hitnog postupka ovoga zakona? Ako je rok počeo da teče 2011. godine, istekao 6. oktobra 2016, da li je to okolnost koja nije mogla da se previdi? Je l' vas to iznenadilo? Budite poštenu i recite ne. Ili ne budite, terajte i vi kao vladajuća većina, ni to nas ne bi iznenadilo.

Onda Predlog zakona o izmenama i dopunama Zakona o akcizama takođe, verovali ili ne, po hitnom postupku. Ovde kažete da usklađujete sa Direktivom Saveta EU od 21. juna 2011. godine. Direktiva je doneta pre pet i po godina. I to je, takođe, nepredviđena okolnost.

Mene zaista iznenađuje kako se bilo ko od vas iz Vlade vrati kući ako vi apsolutno ništa niste u stanju da predvidite. Kako prelazite ulicu? Kako izbegavate automobile? Kako ne padnete niz stepenice? Kada je reč o državnoj upravi, ništa niste u stanju, a pričate da ste najbolja vlada na svetu.

I tu opet usklađujete sa EU pa kažete da mora biti akciza 90 evra na 1.000 komada cigareta, odnosno 1,8 evra po paklici cigareta. Ali opet dolazimo u problem što je Srbija daleko od evropskog standarda, zaista daleko. Ne može biti ista akciza. Ne može, jer ako je prihod u EU 10 ili 15 puta veći a akciza ista, onda je realno ta akciza pet, ili 10 ili 15 puta veća u Srbiji.

Ja jesam bivši pušač i protivnik pušenja, ali zaista nisam za ekonomski teror nad pušačima i ne može biti jedini način odvikavanja nacije od pušenja tako što ćete podizati akcizu. Ovde se zapravo radi o jednom cilju, i vi to priznajete u Razlozima za donošenje zakona, a to je zapravo punjenje budžeta i ništa drugo. A evo...

Samo vi recite „naravno“, al' kad kažete „naravno“, vi iz vladajuće koalicije, to samo pokazuje vašu bahatost i osionost, što čak više i ne krijete koliko ste bahati i koliko ste osioni. Javite se lepo, imajte političke hrabrosti pa, umesto da dobacujete kao kukavice, vi se javite pa recite onda to za govornicom.

Pa onda kažete da su razlozi za donošenje ovog zakona po hitnom postupku sadržani u potrebi stvaranja uslova da se obezbede dodatni prihodi u

budžetu Republike Srbije u 2017. godini, i to povećanjem akciza na cigarete i ovim akcizama na kafu.

E sada vas pitam – šta je ovde ono što nije moglo da se predvidi i zašto su vam očajnički potrebni novi prihodi ako nas ubeđujete da je budžet stabilan, ako nas ubeđujete da imate suficit? Dajte da vidimo gde je konačno taj suficit, na šta ga trošite. Zašto uzimate od penzionera, zašto uzimate od drugih ugroženih kategorija ukoliko je već stanje u državi i u Republici Srbiji toliko dobro?

Vi imate taj problem što je stanje čas idilično... Mi smo maločas od poslanika vladajuće koalicije čuli da stanje u javnim finansijama nikada nije bilo čistije, nikada nije bilo bolje. Jedino nikako da vidimo završni račun. Toliko je čisto da nema završnog računa. I toliko je dobro da nikada Republika Srbija nije bila zaduženija nego što je danas. Juče je javni dug Srbije bio nešto preko tri hiljade i sto milijardi dinara. Preko tri hiljade i sto milijardi! Evo, gospodin Krasić to prati svakodnevno. Ja pretpostavljam da je i danas podignut ukupan iznos, a evo čućemo kasnije i za koliko.

Onda dalje, sledeći je Predlog zakona o izmenama i dopunama Zakona o porezu na dodatu vrednost. Verovali ili ne, i ovaj zakon je po hitnom postupku. Svi zakonski predlozi idu po hitnom postupku. Niste mogli ni ovo da predvidite da će biti potrebno. Nije tu potrebno predviđanje od pet godina ili tri godine ili dve ili godinu; 15 dana je bilo dovoljno za redovan postupak, 15 dana, i vi niste bili u stanju da ovo što ste napisali 19. decembra napišete 10. decembra i da onda ide u redovnom postupku. I kažete ne valja Narodna skupština, ne prolaze dovoljno brzo zakoni, problem što se loše živi u državi je opozicija.

Ono o čemu se svakako najviše pričalo jeste ukidanje ovog povraćaja PDV-a za kupovinu hrane i opreme za bebe. Ja znam da ćete vi odmah reći kako se sad predlaže drugo rešenje, kako ne treba da se bavi socijalnim davanjima Zakon o PDV-u i tako dalje, da ćete vi to rešiti na drugi način tako što će biti jednokratno davanje. Ali postoji nešto drugo, a to je politička odgovornost. Vi ste svi, gospodo – govorim i o vladajućim strankama i o opoziciji, u tome je učestvovala i DS – 2012. godine, pred parlamentarne izbore, svi osim SRS, obmanjivali građane Srbije da ćete ukinuti... Ne smanjiti, ne omogućiti refundaciju dela naplaćenog PDV-a, nego da ćete ukinuti PDV za opremu i za hranu za bebe. Je l' tako bilo? Tako je bilo.

Tako je bilo. Obmanjivali ste građane Srbije. Kad su prošli izbori, onda ste rekli... I potpisivali javno peticiju; to je bilo danima u medijima, građani se toga sećaju. Dakle, kad su prošli izbori, onda ste rekli – jeste, ali to nije moguće rešenje po zakonu. Iako nije tačno da nije moguće, moguće je. I ono što je po mom mišljenju tu još bitniji argument, nemoguće je zloupotребiti opremu za bebe. Nemoguće je zloupotребiti hranu za bebe time što ćete „aptamil“ ili bilo koje drugo veštačko mleko za bebe osloboditi PDV-a. Kako to može da se zloupotřebi? Šta neko može da uradi tako što će kupiti ne znam koliko toga? Ne može ništa.

I još jedna stvar. Ako već pričate o izmenama ovog zakona, mislim da ste dužni da nam saopštite kakvi su bili efekti zakona koji ste sproveli prethodne četiri godine. Postojala je mogućnost refundacije PDV-a. Mi smo i tada kada je donošen taj zakon upozoravali...

Gospodine Arsiću, vaše nije da me ometate, vaše je da upozorite ove druge koji me ometaju. I ja vas molim da ne pričate sa ministrima. Znaju ministri, nema potrebe da ih vi edukujete. Znaju oni, verujte.

PRESEDAVAJUĆI: Ali vi ne znate, pa da vam pomognem.

NEMANJA ŠAROVIĆ: Ja bih da govorim o temi ali mi smetate. Smetate i ministrima, nego im je neprijatno da vam kažu. Evo, gledaju mene, značajno klimaju i sad kažu – jeste, nek začuti više.

E sad, dajte da vidimo kakvi su efekti primene zakona u protekle četiri godine. Ajde da vidimo koliko je ljudi, koliko je porodica ostvarilo pravo na refundaciju PDV-a u odnosu na broj rođenih beba u Srbiji, da vidimo koliki je prosečno iznos vraćenog PDV-a. Garantujem da je to daleko ispod onoga što ste obećali. I to još jedanput pokazuje vašu neozbiljnost i pokazuje to da vi kada obećavate, kada idete na izbore, računate na kratko pamćenje građana Srbije.

Sledeći je Predlog zakona o izmenama i dopunama Zakona o poreskom postupku i poreskoj administraciji. Ponovo, iznenadiće vas verovatno, i ovaj zakon je po hitnom postupku. E sad, dajte da vidimo šta je to što je u ovom zakonu bilo ono što niste mogli da predvidite.

I poseban, da kažem, problem svih ovih zakona jesu potpuno besmislena obrazloženja koja vi pišete. Problem je i to što vi u materijalu pišete nama naziv većine ovih zakona na engleskom jeziku i što niste u stanju... Vi imate onaj podsetnik u kome piše šta gde treba da se stavi. Kad nečega nema, vi to morate izbaciti. Umesto toga, vi u velikom broju zakona ostavljate taj podsetnik, sinopsis, nacrt, skicu, kako god želite, i onda time opterećujete Narodnu skupštinu.

Šta predviđate ovim zakonom? Između ostalog, kažete zašto je donošenje zakona najbolji način za rešavanje problema. Kaže – uređivanjem ove materije zakonom daje se doprinos pravnoj sigurnosti i obezbeđuje transparentnost u vođenju poreske politike. To sa ovim nema apsolutno nikakve veze.

Pa onda nas podučavate i kažete – zakon je opšti pravni akt koji se objavljuje. Zamislite, zakon je opšti pravni akt koji se objavljuje! Otkrili ste rupu na saksiji, svaka vam čast! Ovo, mislim, da dosada niko nije znao. Za razliku, verovatno, od drugih zakona, koji se ne objavljuju. I kaže – stvara jednaka prava i obaveze za sve subjekte koji se nađu u istoj poreskopravnoj situaciji, čime se postiže transparentnost u primeni.

Kakve to veze ima s transparentnošću? Nego vas napala bolest. Kao Dosov režim jedno vreme, za sve su koristili izraz „transparentno“, „transparentno“, „transparentno“, „providno“, „prozirno“. E pa vi ste providni i prozirni.

Ima tu još jedna veća besmislica. Vi predloženim izmenama vršite promenu nadležnosti za rešavanje u drugom stepenu i kažete – time se nadležnost propisuje za drugostepeni organ u Ministarstvu finansija kao nezavisnom organu za rešavanje u drugom stepenu u poreskom postupku. Nezavisni organ u Ministarstvu finansija? Zamislite tu besmislicu! Ajde, molim vas, pošto ste vi stručnjaci, nađite u Ustavu gde postoji nezavisni organ u Ministarstvu finansija. Ne postoji.

(Vjerica Radeta: U sobi 3.)

Evo, u sobi 3, kaže Vjerica.

Ali, zaista, neke se stvari moraju izvrgavati ruglu, jer vi stalno hoćete da neko bude nezavisan. Vlada Republike Srbije, državna uprava Republike Srbije, sva ministarstva su napravljena i ona egzistiraju, postoje, temelje se na načelu subordinacije. Kakva crna nezavisnost? Zamislite, nezavisni! Od koga? Od predsednika Vlade, groma nebeskog? Od ministra? Od koga su oni nezavisni? Od koga su oni nezavisni? Je l' i oni imaju nezavisnu uređivačku politiku kao RTS, što kaže gospodin Antić?

Naravno, razloga za hitan postupak, pravih razloga, nema ni ovde, kao što nema ni procene finansijskih sredstava koja su potrebna za sprovođenje ovog zakona.

Moraću malo da ubrzam, jer nemamo mnogo vremena.

Pa sad, evo i 11. tačka – „Petrohemija“. Preuzimate još jedan dug, još jedno zaduženje od 105.000.000 evra ili 13.000.000.000 dinara. Trinaest milijardi!

Podsetiću vas da je ono što uzimate penzionerima na godišnjem nivou – pazite, na godišnjem nivou – 20.000.000.000. Otimate. I to kad otmete, vi kažete – to je štednja. Ali imate 13.000.000.000 za „Petrohemiju“.

Šta je još veći problem? Problem je to što ste se sami hvalili kako sličnog postrojenja nema u krugu od hiljadu kilometara. Ako nema, kako ste uspeali da ga upropastite, svi vi zajedno koji ste godinama na vlasti i koji skačete iz stranke u stranku?

I još jedna stvar, ko će odgovarati? Ukupan dug „Petrohemije“ je 256.000.000 evra. Vi kažete da ste nešto otpisali. Niste mogli od nekih stranih poverilaca, mogli ste možda od javnih preduzeća, ali i to opet pada na teret građana Srbije.

Sledeći zakon, o regulisanju javnog duga SRJ. I to je po hitnom postupku. Osnovni razlog za donošenje zakona je to što je Ustavni sud u novembru 2013. godine doneo odluku, pa morate po njoj da postupite, i to što je Evropski sud za ljudska prava objavio odluku 16. jula 2014. godine – i vi po hitnom postupku, posle više od dve godine, postupate po toj odluci Evropskog suda. Dakle, ovo nije okolnost koja je mogla da vas iznenadi.

I što je još zanimljivije, čak ni ovde ne postoji procena finansijskih sredstava. Nema je. Vi kažete da će se obezbediti, odnosno ovde kažete da se smanjuju obaveze utvrđene osnovnim zakonom iz 2002. godine, a ne kažete

procenu finansijskih sredstava potrebnu za sprovođenje zakona. To su dve različite stvari.

Predlog zakona o regulisanju javnog duga po osnovu neisplaćene devizne štednje građana položena je kod banaka na teritoriji Republike Srbije, njihovim filijalama itd., ne mogu ni da čitam sve. Iako je potpuno jasno da će biti potrebna određena sredstva, nema procene iznosa finansijskih sredstava.

I što je još zanimljivije, ovde vam nije bio dovoljan hitan postupak, ovde tražite da zakon ne stupi kako je to uobičajeno, u skladu sa Ustavom, osmog dana od dana objavljivanja, nego narednog dana. Da biste to, gospodo, uradili, moraju postojati naročito opravdani uslovi, koji se posebno utvrđuju zakonom, i ti naročito opravdani uslovi, to može biti viša sila, mogu biti interesi odbrane, bezbednost zemlje, a toga nema i niste u stanju to da navedete.

Sledeći zakon je Predlog zakona o potvrđivanju Ugovora o zajmu za kredit za auto-put Surčin–Obrenovac. Novo zaduženje. Da li je srećna država koja se zadužuje? Mi na svakoj sednici Narodne skupštine pet, šest, deset tačaka, ali na svakoj – nova zaduženja. Zaduzenje od 200.000.000 dolara, nepunih, fali nešto sitno. Dvesta miliona dolara je 23.700.000.000 dinara, novih, uz onih 13, to je 40. To je već dupli iznos onoga što ste uzeli penzionerima, i to je cena koju plaćamo kako biste vi rekli da je vaša vlada uspešna i kako gradite mnogo kilometara auto-puta. A ne gradite vi, grade građani, građani čiji je ovo novac, jer će oni plaćati cehove ovoga što vi sada radite.

Sledeći je Predlog zakona o potvrđivanju Sporazuma o zajmu. Opet novo zaduženje, od 35.000.000 evra, 4,34 milijarde dinara, i to ponovo kako biste vi bili uspešni, kako biste vi gradili. Lepo je graditi, ali treba nešto i vi da obezbedite. Ne može se sve iz zaduzenja. Vi kažete – neophodno je. Jeste, ali kako je moguće da samo novac za penzije, i to zarađene penzije, za stečena prava koja se ne mogu uzurpirati... kako je moguće da jedino to ne mora u Srbiji, a sve drugo mora?

Sledeći predlog je Sporazum o zajmu – zaduzenje 89,8 miliona evra. Devedeset miliona evra. To je još 11 i kusur milijardi evra. Kada vidimo koliko se zadužujemo praktično samo za ministarstvo Zorane Mihajlović da bi ona gradila auto-puteve, onda svaki razuman posmatrač, ja mislim, još više mora da se pita – pa kako je moguće da Zorana Mihajlović ne prima platu, da se ona odrekla plate? Pa njoj je tih 88-90 hiljada koje bi primila kao ministar dovoljno za jedan ručak. Mi smo videli da je karticom Ministarstva plaćala ručkove po hiljadu evra, jedan ručak, i to u Beogradu, a ne u Njujorku. Mi smo videli i to da je u robnim kućama ostavljala po nekoliko hiljada evra na jednom mestu.

(Predsedavajući: Kolega Šaroviću...)

Ovo je potpuno legitimno, gospodine Antiću.

PRESEDAVAJUĆI: Reč je o zaduzenju za koridore, a ne o karticama.

NEMANJA ŠAROVIĆ: Potpuno legitimno pitanje – zašto ministar koji obrće milijarde ne želi platu, a živi raskalašnim životom? To je pitanje za svakog normalnog građanina. Kako je moguće da ministar...

(Predsedavajući: Pa vi to znate.)

Pa znam, objavili su svi mediji, morali biste i vi znati. Kako je moguće da ministar ne živi od svoje plate? Od čega živi?

(Predsedavajući: Gospodine Šaroviću, gospođa Mihajlović nije tu, pa joj postavite pitanje kad bude bila tu.)

Gospodine Arsiću, nemojte mi trošiti vreme. Gospodine Arsiću, ne zanima me to.

Idemo dalje. Sledeći predlog, Predlog autentičnog tumačenja odredaba člana Zakona o eksproprijaciji. I ovo što radite, to je autentično tumačenje radi sprečavanja zaštite prava građana Srbije. Kojih prava? Svojinskih prava.

Vi ovde u Obrazloženju lepo kažete, a svuda u svetu je svojina svetinja, da ste dobili zahtev od „Elektromreža Srbije“, i „EPS Distribucija“, da je protiv njih pokrenuto više sporova, protiv EPS-a u visini od šest miliona evra, protiv „Elektromreža“ ne zna se ni koliko, i da su sudovi počeli da presuđuju u korist građana kojima je zbog dalekovoda uzurpirana imovina, njihova privatna imovina. I vi onda kažete – kako to sprečiti? donećemo autentično tumačenje.

Zar vi mislite da na taj način možete sprečiti pravdu? I da li je ovo pravna sigurnost kada se na zahtev javnog preduzeća to radi? Ako građani ne budu naplatili svoju štetu koju trpe, a trpe štetu, putem Zakona o eksproprijaciji, pa naplatiće po opštim odredbama i načelima prava na naknadu štete. To je nešto što vi njima apsolutno ne možete da oduzmete.

Imam još malo vremena.

Sledeći zakon je, opet, autentično tumačenje odredbe Zakona o izvršenju i obezbeđenju, koji je već duže od pet godina kako je stupio na snagu. Međutim, ponovo, umesto da vršite izmene i dopune zakona, praktično ono što bi morao biti zakonodavni rad i zakonodavna funkcija, vi menjate autentičnim tumačenjem.

Posle toga je razrešenje gospođe Vukmirović sa funkcije javnog tužioca u Osnovnom javnom tužilaštvu u Trsteniku. Ovo je tačka koja se nije mogla naći na dnevnom redu, jer nije predlog zakona i svakako ne može biti okolnost koja će dovesti do toga...

(Predsedavajući: Privodite kraju, kolega Šaroviću.)

Evo, završavam... Koja će dovesti do štete i do štetnih posledica po život i zdravlje ljudi. Zahvaljujem.

PRESEDAVAJUĆI: Reč ima prvo ministar Aleksandar Antić. Izvolite.

ALEKSANDAR ANTIĆ: Vidim da se koleginica Brnabić spremila da odgovori na veći broj vaših primedbi. Ja ću samo na par.

Prvo, možda ne znam toliko da predviđam, ali sam pet godina bio predsednik Skupštine grada, a gospodin Šarović šef tadašnje opozicije, pa je njega ponekad iz mog ugla lako predvideti.

Tako da, gospodine Šaroviću, imam statističke podatke Eurostata o ceni električne energije za sve evropske države. Cena električne energije u Danskoj je 30,9 evrocenti, tako da me nemojte ispravljati, molim vas, jer ne pričam napamet. Znači, u Danskoj 30,9.

Kada sam govorio o cenama električne energije, ja, naravno, ne živim na nekoj drugoj planeti, živim u Srbiji, u Beogradu, znam kakva je ovde ekonomska situacija i ja sam upravo rekao – neću da merim to u odnosu na Dansku, gde je 30,9, ili Nemačku, gde je 29,7, nego se držimo regiona. Upravo o tome sam i pričao: Crna Gora 9,6, Makedonija 8,2, Albanija 8,2, BiH 8,3, Moldavija 9,6, Srbija 6,4.

Ponavljam, prosečna cena električne energije u Srbiji je najjeftinija u Evropi.

Kada poređamo to u odnosu na region, gde su i plate otprilike u istom nivou, vidi se koliko je u Srbiji cena električne energije zaista povoljna za građane, uzimajući u obzir i njihovu platežnu mogućnost.

Govorio sam i da mi o tome striktno vodimo računa. Ne možete isključivo da gledate koji je standard, koja je visina plate i cena struje, zato što cena struje ima svoju proizvođačku cenu, mi o tome moramo voditi računa i ne smemo naše energetske kompanije da vodimo u pravcu debakla.

Kada je u pitanju „Petrohemija“, moram ponovo malo da korigujem ovo o čemu je gospodin Šarović govorio. Dakle, dug „Petrohemije“ prema „Naftnoj industriji Srbije“ je 254.000.000. Nastao je u periodu rekao sam kom. Znači, ova vlada nije napravila ni dinara duga.

I, kad govorimo o tom dugu, mi smo uspeli dobrim pregovorima da tih 254 miliona svedemo na 105, tako što se 70 i nekoliko miliona evra kamata otpisuje, a ostatak će se, razlika između 105, kamata, do 254 konvertovati u vlasništvo. I tih 105, ponavljam, mi preuzimamo u javni dug, to ćemo otplaćivati u naredne četiri godine, po modelu koji imate pred vama, znači 20% ove godine i onda pet šestomesečnih rata po 16%, uz našu mogućnost, koju ćemo mi, naravno, iskoristiti, jer smo je zakonom otvorili, da tih 105.000.000 evra i mi kao Republika Srbija konvertujemo u vlasništvo „Petrohemije“. Time će vlasništvo države u „Petrohemiji“, što direktno što preko javnih preduzeća, narasti na gotovo 75%.

Ponavljam, ta firma je sada na nuli. Ona nema dugovanja. Ima ozbiljnu količinu sredstava na računima. Ove godine će imati profit od 59.000.000 evra. Nešto je plaćala od ovih starih dugova i obaveza, znači, ima gotovo 50.000.000 evra na računima.

Sa dugoročnim ugovorom sa NIS-om, to je sada vrlo stabilna kompanija koja će ili ostvarivati profit i dividendu davati u naš budžet ili ćemo za tu kompaniju naći strateškog partnera, prodati deo akcija i ja, ne smem sada da

gledam toliko daleko, ali verujem da ćemo ovih 105 miliona evra kroz tu jednu aktivnost vratiti nazad u budžet Srbije i ostaviti iza sebe jednu ozbiljnu kompaniju.

Kada su u pitanju zaduživanja, verovatno će Ana malo više o tome govoriti, o tome smo pričali puno prilikom usvajanja budžeta. Mi ćemo ovu godinu završiti sa 2,7-2,8% rasta BDP-a. To je neka novostvorena vrednost.

Znači imamo novostvorenu vrednost BDP-a. Jedan deo te novostvorene vrednosti mi koristimo za vraćanje određenih dugova, za „peglanje“ određenih stvari vezano za zarade i penzije, a delom za nove investicije. Pa mi ne možemo da predvidimo i da planiramo novi rast našeg društvenog proizvoda bez investicija, ali to su investicije koje smo takoreći zaradili u ovoj godini kroz stopu rasta i one ne utiču na rast našeg duga u odnosu na BDP.

I vi sve to dobro znate. Gospodin Krasić, koga ste prozivali, još bolje to zna. Tako da ja ovo i ne objašnjavam vama, već građanima Srbije. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima ministar Ana Brnabić. Izvolite.

ANA BRNABIĆ: Hvala puno.

Odgovoriću makar na neka od postavljenih pitanja, koliko mogu i koliko sam zapisala. Bilo je dosta kritika i činilo mi se, krenulo se jako, ali posle, već u drugom delu izlaganja malo su posustali argumenti. Ovaj prvi deo mi je bio dosta naporniji, moram da kažem da sam se u jednom trenutku uplašila. Posle mi je laknulo.

Vidite, ja očigledno nisam baš dugo u politici i ne znam puno stvari, učim. Ali, evo, danas sam, recimo, naučila da je ovaj set zakona od 27 ništa u odnosu na ono šta je rađeno.

Imali smo sednice sa 89 tačaka. Šta je sve bilo hitno i po hitnom postupku u ranijim zasedanjima je za priču zašto je ovo po hitnom postupku, tako da postoje razlozi zašto su neki od ovih zakona svakako po hitnom postupku. Ako ćemo, recimo, o akcizama, onda je jasno da je to zbog akciznog kalendara, koji ističe 2016. godine i treba 2017. to da se radi.

Da li se podižu akcize na cigarete, duvanske proizvode? Mislim da su one svakako najniže u Evropi i da dodatni priliv u budžet od 2.000.000.000 dinara može da se iskoristi za nešto drugo, što je, u smislu, recimo, zdravstva i podrške zdravstvenom sistemu da leči sve one posledice koje se dešavaju zbog pušenja duvanskog dima, ali o tome će možda ipak bolje ministar zdravlja. meni se to tako čini.

Što se tiče Zakona o tržištu kapitala, odličan pokušaj, da smo ga usvojili 2016, a odmah ga menjamo... Usvojen je 2011. godine. Bila je jedna mala izmena u januaru 2016. godine, tako da ne stoji da smo ga 2016. godine doneli i da je tada stupio na snagu, a da ga sada menjamo. Dakle, zakon je iz 2011. godine.

što se tiče opreme za bebe, mislim da smo to dovoljno objasnili. Čini mi se da je ovo što predlažemo lakši i pravilniji način da svi roditelji novorođenih beba ostvare svoje pravo. Da li treba ukidati PDV za opremu i hranu za bebe? Vidite, to je dosta kompleksno ekonomsko pitanje i šta bi moglo da dođe kao malverzacija, al' opet moram da podsetim da postoji i oprema za bebe koja nikako nije u socijalnoj kategoriji. Postoje kolica za bebe koje su 600, 700, 800 evra. Zašto ukidati PDV za opremu za bebe koja je u toj kategoriji? Čini mi se da nema ekonomske isplativosti. Ovako, u svakom slučaju, svaki roditelj svakog novorođenog deteta dobiće ono što je u proseku potrošeno u ovom trenutku za PDV za bebe.

Javna svojina. Sto posto se slažem sa vama. Apsolutno je i neverovatno frustrirajuće, pet godina nije završeno, ja kažem i uvek podvlačim paralelu sa problemom mog resora – matične knjige sedam godina nisu završene. Rekli smo da nećemo više produžavati rok, završićemo to do kraja ove godine. Ja vam, makar, obećavam da ćemo se, čim završimo ove matične knjige, posvetiti potpunoj kontroli i podršci lokalnim samoupravama da se završi ova javna svojina. To je nedopustivo. Nedopustivo je da imamo pet, šest, sedam godina a da se nešto ne završava. Ali menja se i to.

Što se tiče opaske od čega je nezavisno Ministarstvo finansija, odlično, isto je dobro, ali ste verovatno i vi razumeli da se misli o tome da je nezavisno u odnosu na drugostepeni organ. Dakle, ne znam kako može da bude...? Znači, prvi put uvodimo nešto da nije „kadija te tuži, kadija ti sudi“, nego idemo na prvostepeni organ i drugostepeni organ nezavisan od prvostepenog organa, ali dobro zvuči i to, tako da je legitimno da se iskoristi u skupštinskoj raspravi.

Što se tiče zaduživanja, javni dug Surčin–Obrenovac nije novo zaduživanje, odobreno je od strane Skupštine 2016. godine 250.000.000 dolara. Ono što se u stvari dešava je da se povlači manje, 198 miliona, ili kako vi kažete skoro 200, ali makar 50 manje od onoga što je inicijalno odobreno.

Autentično tumačenje eksproprijacije, meni jako zanimljivo. Slažem se za pravo svojine, mislim da je to jedno od osnovnih prava i svakako treba da bude. Ali, vidite, radi se o dve stvari. Prvo, mi ovde razgovaramo o dalekovodima. Ako još razgovaramo o visokonaponskim dalekovodima, onda razgovaramo o dalekovodima koji se postavljaju na visini od 20 i više metara, ako se ne varam.

Pravo svojine. Ako ja imam svoju parcelu i onda na 20 ili 30 metara iznad nje prolazi vod, je l' to i dalje moja parcela gore na 30 metara? I na 100 km? I do galaksije je to sve moja parcela. Tako da je to dosta dobro...

(Vjerica Radeta: To treba da se plati, zato što ne može da se koristi.)

Na 30 metara iznad može da se koristi...

(Vjerica Radeta: Ne može.)

Ali, da kažem ovako, i tada se ostaje otvoreno za nadoknadu, ali ne po Zakonu o eksproprijaciji, zato što su sudovi krenuli da uvode faktičku eksproprijaciju, koja ne postoji. Dakle, nije to oduzeto po Zakonu o eksproprijaciji pa ne može da se sudi po Zakonu o eksproprijaciji, nego se dodeljuju nadoknade po Zakonu o obligacionim odnosima i bilo kakvim obligacionim zakonima – dokaže se šteta i dobije se nadoknada.

Ali ovako, da se sudi protiv države samo zato što je lako protiv države se suditi... Pa samo da odvalimo od sudova što više može i onda dolaze ljudi koji su po 30, 40, 50 godina nesmetano obrađivali svoju zemlju i sada, kada je jedan sud u odnosu na izmišljen termin „faktičke eksproprijacije“ dosudio, e onda krenu svi i sudovi samo krenu... Kako da vam kažem? Meni se stvarno čini da mi svi treba da stanemo u odbranu takvih stvari. Hvala vam. (Aplauz.)

PRESEDAVAJUĆI: Ovim završavamo sa današnjim radom i nastavljamo u ponedeljak, u 10.00 sati.

Zahvaljujem.

(Sednica je prekinuta u 20.00 sati.)